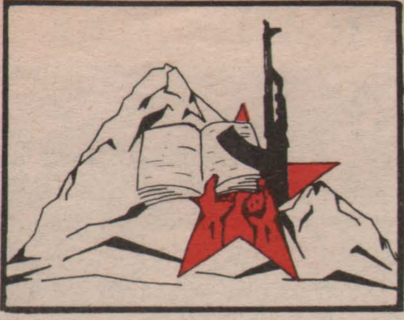

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 24 / Aralık 1983 / 2,-DM

YAŞASIN PKK'Lİ SAVAŞ ESİRLERİNİN DİRENİŞİ!

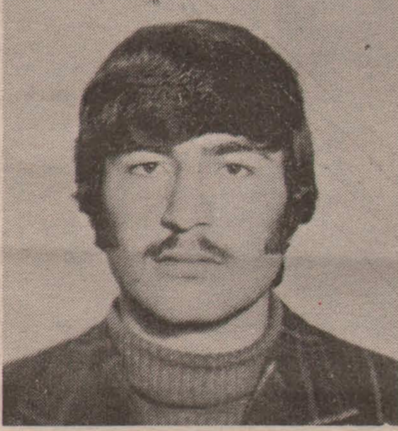
PKK-ELAZIG DAVASI SONUÇLANDI!

- **Hamili YILDIRIM, Mehmet YILDIRIM ve Cevdet İNAK adlı PKK'li Savaş Esirleri İdama Çarptırıldı!**
- **PKK Davalarında İdam Cezası 62'ye Ulaştı!**

158 kişinin "yargılandığı" PKK-Elazığ davası sonuçlandı. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen davanın 2 Aralık 1983 günü yapılan son duruşmasında karar açıklanarak 3 devrimci idama çarptırıldı. 10 kişinin müebbet hapis cezasına çarptırıldığı davada, Zeki Budak 30 yıl, Mustafa Yıldırım 28 yıl, Daimi Gür 26 yıl ve 7 kişi ise 20 ile 24 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezalarına mahkum edildiler. Mahkeme 46 kişiye 1 ile 10 ay arasında değişen hapis cezaları verirken, 53 kişi ise beraat etti.

İdama çarptırılan Hamili Yıldırım, Mehmet Yıldırım ve Cevdet İnak yoldaşlar başta olmak üzere, direnişin burada da temsilcisi olan PKK'li savaş esirleri hakkında en ağır cezaların verildiği PKK-Elazığ davasında, düşman hangi yöntemi kullanırsa kullansın direnişin sesinin boğulamayacağı bir kez daha kanıtlandı.

Dört yıldır insanlık dışı işkence ve en alçakça uygulamalarla boğuşarak,

Hamili YILDIRIM

Partilerini dişe diş bir mücadeleyle temsil etmeyi bilen PKK'li savaş esirleri, ihanetin en çirkef yüzüyle karşılaştıkları bu davada, mahkeme salonlarında ve zindanlarda haykırdıkları **"Yaşasın PKK", "Yaşasın Bağımsız Kürdistan"** sloganlarıyla düşmana ve onun basit birer aracı durumuna düşen ihanetçi çeteye en büyük şamarı vurdular. Basit bir yaşamı kurtarmak uğruna halka ve Partiye ihanet eden, ama bununla da yetinmeyip PKK'li savaş esirlerine sömürgecilerden daha büyük bir kinle saldırarak işkence de dahil her türlü eza yöntemlerini uygulamayı görev bilen ihanet çetesinin o alçak yaşamlarının "bağışlandığının" açıklandığı sırada, devrimcilerden yükselen **"Direnmek Yaşamaktır"** sloganı, PKK'li savaş esirlerinin yaşamdan ne anladığını ve değil bir devrimci, sadece sıradan bir insanlık görevi için bile, ihanet temelinde bahşedilmiş bir yaşamın kabul edilemeyeceğini ortaya koydu.

Hamili, Mehmet ve Cevdet yoldaşlar başta olmak üzere Partinin direnme ruhunu temsil eden bu davadaki PKK'li savaş esirlerinin ölüme kucak açarak halkımıza ilettikleri mesaj yankısını bulacak ve ihanetin çirkin yüzleri halkımızın tarihsel kin ve öfkesinde boğulacaktır.

★

PKK 6. YILINDA ÖRGÜTSEL İNŞASINI GERÇEKLEŞTİRİYOR!

Yazısı Orta Sayfada

Yeni Zamlar Halkı Açlıkla Karşı Karşıya Getirdi

Türk kapitalizminin içerisine girdiği çıkmaz, hergün ağırlaşarak devam etmektedir. Ekonominin düzeldiği, rayına oturmaya başladığı şeklinde haberlerin yayıldığı bir zamanda, yeni çatlaklar ortaya çıkmakta, enflasyon ve buna bağlı olarak zam fırtınası kendisini göstermektedir.

24 Ocak kararları ile sürdürülen ekonomi-politikanın yol açtığı kaçınılmaz sonuçlarından olan ve bunalımın en açık belirtileri enflasyon, pahallılık, karaborsa, işsizlik, artık Türkiye'de günlük olaylar haline gelmiş burjuva basının sayfalarından da düşmez olmuşlardır. Bu, Türk kapitalizminin bugün vardığı boyutların kaçınılmaz bir sonucudur. Herhangi başka bir nedenle bu durumun izahı olanaklı değildir. Yürütülen ekonomi-politika ve bunun 3 yıllık uygulamalarının sonuçları ortadadır. Bu nedenle, yeni zam fırtınası halkta bir şok etkisi yaratmadığı gibi, gündeme girecek yeni fırtınalar da benzer bir duruma yol açmayacaktır. İzlenen yolun bundan başka bir sonuç doğurması da zaten beklenemez.

24 Ocak ekonomik kararlarıyla düzeltilmesi hedeflenen ve bunalımın etkisinden kurtarılmak istenen bir çok alanda, gelişmeler tersi bir süreç izlemiş, işsizlik, pahallılık, enflasyon habire artış göstermiştir. Sürekli üst üste binen zamlar, halkın alım gücünü alabildiğine düşürürken, işsizlik de emekçilerin adeta belini kırmıştır.

İhracatın arttırılması ile mevcut bunalım aşılmaya çalışılmışsa da, içerde tüketimin pazara daha az mal sürülerek sağlanmaya yönelinmesi beraberinde zamları da getirmiştir. Böylelikle iç tüketimin kısılması sağlanacak ve ihracat arttırılmaya çalışılacaktı. Fakat, görünen odur ki, bu konuda bir başarı sağlamak bir yana tam bir başarısızlık söz konusudur.

Dış ödemeler dengesindeki açığın büyümesi, ihracatın azalması, içerde üretimin düşmesi, birçok büyük işletmenin de içinde olduğu iflaslar zinciri, ekonominin içine girdiği son durumun yine en belli başlı sonuçlarındandır. Bu durumuyla da tam bir çöküş süreci içerisinde olan Türk kapitalizminin geleceğinden, en yakın dostları bile umutlu görünmemektedirler. Yine zaman zaman Türk kapitalizminin geleceği üzerindeki endişelerini çeşitli biçimlerde de olsa dile getirmektedirler. Örneğin OECD'nin Türkiye Konsorsiyumu Başkanı Dr. Rolf Geberth, yaptığı açıklamalarda endişelerini açıkça belirtmiştir.

Toplam dış borç miktarı 20 milyar dolara yaklaşan Türkiye, 1984'te, bunun 3 milyar dolarını ödemek durumuyla karşı karşıya bulunmaktadır. Dış ödemeler dengesine yeni bir yük getirecek olan bu borç ödenmesi mevcut açığı daha da büyütecektir. 500 milyon doların üzerinde olan bu açığın 1985'lerde beklenen ciddi gelişmelerden dolayı daha da artarak 1 milyar doları geçeceği hesaplanmaktadır. Bu durumun döviz gelirlerinin, ihracatın azalması ve dış borç ödemeleriyle çakışması nedeniyle mevcut açığı arttıracağı kendiliğinden anlaşılmaktadır.

Böyle bir sonuç yeni mali yükümlülükler doğurmanın yanısıra, bunalımı daha da arttıracaktır. İşte Türk kapitalizmi böyle ağır bunalımlı bir yöne doğru adım adım ilerlerken, bunalımın sonuçlarının vahim boyutlara ulaşmaması için, yeni zamlar gündeme getirilerek; bunalımın yükü emekçi halkın sırtına bindirilmek istenmektedir.

Türk ekonomisinin içinde bulunduğu durum 1985'lere doğru ağır bir ekonomik krize şimdiden yeşil ışık yakmış durumdadır. Bu nedenle olacak ki, cunta hükümet değişikliği esnasında, yeni zamları da gündeme getirmiştir. Böylelikle bir yandan Özal hükümetinin zam uygulamasına gitmesi karşısında halktan olası tepkileri azaltmaya çalışırken, diğer yandan bu durumun suçunu geçmiş hükümete yükleyebilecektir.

Devamı 19. Sayfada

Savcının Üç İdam Talebinde Bulunduğu PKK-Batman Davasında

MEHMET GİRGİN ADLI BİR HAİN DEVRİMCİLER TARAFINDAN DÖVÜLDÜ!

171 kişilik PKK-Batman davasında duruşmalar devam ediyor. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde 16 Aralık 1983 günü yapılan duruşmada askeri savcı Mahmut Oğuz, M. Reşit Yaşar ve Nejat Tenha hakkında idam cezası talebinde bulundu.

PKK-Batman gurubunun 16 Aralık tarihli duruşması, savaş esirlerinin bir ihanetçiyi dövmeleri üzerine olayla sonuçlandı. Hain Mehmet Girgin'in, Alaattin Aktaş hakkında verdiği asılsız ifade ve suçlamalarıyla başlayan olayda, PKK'li savaş esirleri Mehmet Girgin'in üzerine yürüyerek dövdüler. Sömürgeci askerlerin müdahalesiyle büyüyen olaydan sonra, savaş esirleri işkenceler altında arabalara doldurularak cezaevlerine götürüldüler.

Olayla ilgili olarak gazetemize ulaşan haberde, mahkemelerde bu türden olaylara sık sık rastlandığı ve ihanetçilerin duruşmalara ancak asker koruması altında gelebildikleri belirtiliyor.

Yine, idam ve müebbet cezası alan PKK'li savaş esirlerinin tek tek hücrelere konularak üzerlerindeki baskı ve işkencelerin artırıldığı da gelen haberler arasında yer alıyor.

★

Kozluk'ta İki Köylü Yakılarak Öldürüldü!

SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI HALKIN DİRENİŞİ YÜKSELİYOR!

Kozluk ilçe merkezine bağlı Yenidoğan Köyü yakınlarında 26 Kasım 1983 günü köylülere saldıran sömürgeciler, köylüleri teslim alamayınca tüm çevreyi 20 gün abluka altında tuttular. 20 gün süren çarpışmalarda 7 jandarma eri ölürken, çok sayıda asker de yaralandı. Sömürgecilerin iki köylüyü yakarak öldürdükleri ve çevre köyler üzerinde akıl almaz baskılar uyguladıkları bildiriliyor.

Henüz geniş bir bilgi almamakla birlikte gazetemize ulaşan haberlere göre olay şöyle gelişiyor:

Yurtsever ve savaşçı özellikleriyle tanınan yöre halkı üzerinde sürekli baskı uygulayan sömürgeci faşistler, 26 Kasım gününe rastlayan yeni operasyonlarında köylülerin silahlı direnişi ile karşılaşmış ve ilk günkü çatışmada üç asker ölmüştür. Çemberi yararak dağa çıkmayı başaran köylüleri teslim alamayacağını anlayan sömürgeciler, bölgeye çok sayıda güç yığarak tüm çevre köyleri abluka altına almışlardır. 20 gün süren bu abluka boyunca sömürgecilerle köylüler arasında zaman zaman yeni çatışmalar çıkmış ve bu çatışmalarda 4 sömürgeci asker daha öldürülmüştür.

Kuşatma altında 20 gün süren bir direniş gösteren köylülerden sayılarının 25 kadar olduğu söylenen bir gurup, abluka altında açlıktan ölme tehlikesiyle karşılaşınca teslim olmak zorunda kalmışlardır.

Sömürgecilerin iki köylüyü yakarak öldürdükleri ve tüm köylüler üzerinde en alçakça işkence yöntemleri uyguladıkları ve çok sayıda köylünün bu işkenceler altında adeta yaşayamaz duruma getirildikleri bildirilmektedir.

Olayla ilgili haberi gazetemize ulaştıran yurtsever, sömürgecilerin çok sayıda asker yığmalarına ve ağır silahlarla köylüler üzerine saldırmalarına rağmen köylüleri teslim alamayışına dikkat çekerek, açlık nedeniyle teslim olmak zorunda kalan köylülerin düşman eline geçtikten sonra da direnişlerini sürdürdüklerini belirtmektedir.

Tüm bölge üzerinde büyük bir yankı yaratan köylülerin direnişinin etkisinin daha da genişlemesinden korkan sömürgeciler, olayla ilgili açıklamalara sansür koymuş ve baskıları giderek artırmışlardır. Kozluk ve köylerinde tam bir savaş halinin yaşandığı ve sömürgecilerin köylülerden gelebilecek yeni direniş ve saldırıları önlemek için bölgeye asker sevkiyatı yaptıkları söylenmektedir.

★

İÇİNDEKİLER

ASKERİ-FAŞİST CUNTA İRAN SINIRINDA DA "SINIR SORUNU" YARATMAK İSTİYOR!

Aldığımız haberlere göre faşist Türk ordusunun sınır boylarındaki karakollarınca Türkiye-İran sınırındaki birçok yerlerdeki sınır taşlarının yerleri değiştirilmektedir. Son olarak Qeleni ve Obacıx (Tendürek dağının doğusuna düşen İran içinde kalan kesim) mıntıkalarında gece veya gündüz, uygun zamanlarda fazla dikkatlerin çekilmemesine çalışılarak sınır taşlarının yerleri sinsice değiştirilmektedir.

Bu ilkbaharla birlikte İran-Türkiye sınırındaki askeri gücünü büyük oranda artıran, sınır karakol ve asker sayısını birkaç katına çıkaran askeri-faşist cunta, dağlık alanların birçok yerlerinde yollar açarak motorlu taşıtların hareket ettirilmesine, stratejik yerlerin tesbit edilip yerleşilmesine hız vermektedir. Bu durumu İran Kürdistan'ından bir yurtsever şöyle anlatmaktadır: *"Eylül, Ekim ve Kasım ayları içerisinde Qeleni ve Obacıx mıntıkasındaki sınır taşlarının yerlerinden alınarak 50-100 metrelik mesafelere yeniden koyulmasıyla aslında zoraki bir "sınır sorunu" yaratmaya çalışan askeri-faşist cunta, belirli planlar gereğince bütün bunları yapmaktadır. Yapılan planın esas hedefini İran Kürdistanı oluşturmaktadır. Ülkemizin bu parçası faşist sömürgeci askeri Türk cuntasının tehdidi altındadır."*

Bu durumun amaç ve hedefini de belirleyen aynı yurtsever yorumunu şöyle yapmaktadır: *"İran'ın çeşitli mıntıkalarından Türkiye'ye kaçan Şah artığı karşı-devrimcilerin karargahı haline getirilen Van ili sınırında bu çabalara girilmesi tehlikenin sivri ucunun kimlere yöneltildiğini göstermesi bakımından parmak basılması gereken noktayı oluşturmaktadır. İran'daki mevcut yönetime "muhalif" bazı gerici, savaş ağası güçlerle de ilişkilere girmekten geri durmayan, sınır boylarında bizzat MİT eliyle çeşitli düzeylerde ve değişik biçimler altında yürütülen çalışmalarla halkların çıkarlarına saldırı esas amaç edinilmesinin yanında, mevcut İran iktidarına yönelik karanlık emellerde, emperyalizmin lehine kapalı kapılar ardında planlanmakta, adım adım da uygulanmaya konulmaktadır. Bugün İran-Türkiye sınırında meydana gelen bu gelişmeler nelerin, kimlere, kimlerin çıkarları gereğince, kimlere karşı yapılmak istendiğini göstermesi bakımından ilginçtir."*

Öte yandan sınır üzerinden İran'a yönelik yalan ve uydurma haberlerinde (Ağrı dağında Ermeni teröristlerin üstlendiği gibi) maksatlı olarak yayıldığı, yaygınlaştırılmaya çalışıldığı da aynı yurtseverin yaptığı değerlendirme içindedir. ★

SINIR KÖYLÜLERİNE YAPILAN SALDIRILAR ARTIYOR!

Yıllardan bu yanadır sınır boylarında meydana gelen sınır köylülerine yönelik baskı, zulüm, işkence, kurşunlama, baskın, gasp, talan, yaralama, öldürme vb. eylemlerinde bu ilkbahardan bu yana bir artma görülmektedir. Bu durumu İran-Kürdistanlı bir yurtsever şöyle açıklamaktadır: *"Yaz aylarında Obacıx ve Qeleni mıntıkasına, iklim ve coğrafyasının* elverişliliğinden ötürü sınıra yakın *kesimlere yaylalara çıkan sınır köylülerinin kendileri ve hayvanları kurşunlanmakta, öldürülmekte, ya da yaralanmaktadırlar. Çobanlar ya da sınıra biraz yaklaşan köylüler Türk askerlerince yakalanıp komaya sokuluncaya kadar dövülmekte, sınıra yakın olan çadırlara sürekli asker saldırıları olmaktadır. Bunun yanında köylülerden zorla para, hayvan, yağ ve peynir gibi hayvansal maddeler vb. gasp edilmekte, sık sık talan eylemleri gerçekleştirilmektedir. Küfür ve hakaretlerle şeref ve onurları ayaklar altına alınan köylüler bu durumlarını büyük bir nefret, kin ve faşist cuntaya karşı hınçla anlatmaktadırlar."*

Türk sömürgecilerinin sınır karakollarındaki askeri güçlerince gerçekleştirilen bütün bu zulüm ve talana "güz aylarında Borelan ve Tambat (Ağrı dağının doğusuna düşen, İran içlerinde kalan kesim) mıntıkları da eklenerek devam edildiğini" belirten İran-Kürdistanlı bir başka yurtsever, bütün bu hareketlerin günbegün yeni biçimler altında, dozajı biraz daha artırılarak sürdürüldüğünü de söylemektedir.

Yaptığı açıklamaya devam eden aynı yurtsever Türk sömürgecilerinin gerçekleştirdikleri vahşiyane hareketlerini şöyle örneklendirmektedir: *"Geçtiğimiz Ekim ayında Borelan mıntıkasında (Türkiye-Sovyetler Birliği-İran sınırının kesiştiği kesimin İran'a ait kısmı) meydana gelen bu olayların benzerleri Tambat mıntıkasında da meydana gelmektedir. Kasım ayının 15-16'sında Tambat mıntıkasının G... Köyünde meydana gelen bir olay da şöyledir: Sınıra bir kilometre yakınlıktaki G... köyünden, arazide yayılan bir sürü koyunu, çobanları kurşunlayıp, kovduktan sonra Türk askerleri alıp götürdüler. Sınır karakoluna görüşmek için giden köylülere küfür, dayak ve hakaretlerle karşılık verilerek geri dönmek zorunda bırakıldılar. Olayın İran sınır görevlilerine intikal etmesinden sonra, görevlilerin girişimleri sonucu silah zoruyla götürülen koyunlardan bir kısmını getirip, "hepsi bunlardır" diyerek, ancak dört gün süründürdükten sonra geri vermek zorunda kalan Türk askerleri 14 koyunu zorla alıkoydular. Köylüler eksik koyunların ne olduğunu sorduğunda "onları yedik" dedikten sonra bir yığın küfür ve hakaretlerine İran yetkililerinin yanında da devam ederek, İran yetkililerini de ayrıca tehdit ettiler."*

DOĞUBEYAZIT'TA SINIR KÖYLÜLERİ DAYAKTAN GEÇİRİLDİ!

Öte yandan aldığımız diğer bazı haberlere göre de Doğubeyazıt'ta sınır köylüleri üzerindeki yeni baskı, işkence, dayak atma, tutuklama, zorla ve tehdit altında rüşvet alma eylemlerine başvurulmaktadır. Yöre köylüleri üzerinde sık sık faşist-sömürgeci terör estiren, özel devriyelerle sınır köylülerini sürekli korku ve tehdit altında yaşatan Türk sömürgecileri Ağrı dağının eteklerindeki 7-8 sınır köyünden 20'nin üzerinde yoksul köylüyü karakola toplamışlardır. Kaçakçılık yaptıkları, İran'a gidip-geldikleri gerekçesiyle tutuklanıp, günlerce süren dayak ve işkenceden geçirildikten ve ağır küfür ve hakaretlerden sonra herbirinden 40'ar, 50'şer, 100'er bin lira rüşvet alınarak ancak "serbest" bırakılmışlardır.

Dağ başlarında, taşlıklar arasında en temel gereksinmelerinden yoksun, çilekeş, sefil ve perişan bir yaşam sürdüren Kürdistan'ın bu sınır köylülerinin maruz bırakıldıkları bu baskı ve zulüm nefretlerini daha da artırmaktan başka sonuç vermemektedir. Nitekim sefalet içerisindeki yaşamlarından bıkmış yoksul köylüler her fırsatta faşist cuntaya karşı tepki, kin, nefret ve öfkelerini dile getirmekten, bunu her fırsatta açığa vurmaktan geri durmuyorlar.

25 Kasım 1983

TUTAK'TA BİR YURTSEVER İŞKENCE İLE ÖLDÜRÜLDÜ!

Öğrendiğimiz bir habere göre Ağrı ilinin Tutak ilçesi'ne bağlı Şemê (Geçimli) köyüne yapılan bir operasyon sırasında tutuklanıp, ağır işkenceler gördükten sonra Necip Öztürk adlı yurtsever bir köylü öldürülmüştür. Olayı bize aynı yöreden bir yurtsever bildirmiştir. Bu yurtseverin bildirdiği şekliyle olay şöyle olmuştur:

Kesin tarihini öğrenemediğimiz, ancak bundan 20-25 gün önce (Kasım ayı başlarında) Ağrı'nın Tutak ilçesi'ne bağlı Şemê (Geçimli) köyüne sömürgeci faşistlerin askeri kuvvetleri bir operasyon düzenliyorlar. Köylülerin "Kürtçülük, bölücülük" yaptıkları, "silah bulundurdukları" gerekçesiyle yapılan operasyonda, bütün köy arama-taramadan geçiriliyor. Bütün köy halkı dayak, küfür ve ağır hakaretlerle korkudan sesini çıkaramaz hale getiriliyor. Tüm aramalara rağmen bir tane dahi silah ele geçirilemiyor. Ancak 130 civarında yoksul köylü toplanıp götürülüyor. Götürülen köylüler dayak, işkence, küfür ve hakaret safhasından geçirildikten sonra bir-kaç gün sonra bir kısmından yüksek miktarlarda rüşvet alınarak serbest bırakılıyorlar. Diğerleri ise Erzurum'da işkence altında tutuluyorlar. Yapılan işkenceler sonucu yakalanışının ikinci gününde gördüğü işkencelere dayanamayan Necip Öztürk adlı genç yaşta yurtsever bir köylü can veriyor. Bildirildiğine göre işkence altında tutulan köylülerden Kerem Solmaz adlı bir kişi de kayıptır. Kendisinden haber alamayan yakınları hayatından endişe etmektedirler.

Ayrıca isimlerini öğrenemediğimiz (9) dokuz köylüden de haber alınamadığı, hayatlarından endişe edildiği bildirilmektedir.

DOĞUBEYAZIT'TA OPERASYON YAPILDI!

Aldığımız haberlere göre Kasım ayının sonlarında Doğubeyazıt'ta da yeni bir operasyona girişilmiştir. Çok sayıda askeri gücün katıldığı bu operasyona polis ve özel komando birlikleri de katılmıştır.

Kasım ayının son günlerinde yapılan operasyon Iğdır'ın bazı köylerini de kapsamı içine almaktadır. Ağrı dağının eteklerini tümüyle kapsayan operasyonun ağırlık merkezini sınır köyleri oluşturmaktadır. Aldığımız son haberlere göre "teröristlerin dolaştığı, sınırdan geçildiği", köylülerin "silah bulundurdukları" gerekçesiyle yapılan operasyonlarda işkence timleri de tüm işkence malzemeleriyle birlikte yer almışlardır.

Yapılan operasyonlardan canını kurtaran köylüler dağa kaçmış, ancak ele geçirilenlerin bir kısmının karakollara götürülmesine bile gerek görülmemiştir. Sömürgeci faşistlerin faşist işkenceci cellatları, götürdükleri işkence malzemeleriyle köylüleri köy meydanlarında ve kendi evlerinde işkence tezgahlarına yatırmaktadırlar. Kadın, kız, çocuk ve yaşlıların da dayak ve ağır hakaretlere maruz bırakıldığı bu operasyonlar sırasında ismini öğrenemediğimiz bir köylü, *"Nedir bu yaptıklarınız. Bunu bize dünyanın en zalim güçleri bile yapmaz. Ne istiyorsunuz bizden."* diyerek bütün bu zorbalıklara karşı durmuştur. Bu duruma tahammül etmeyen sömürgeci faşistler dipçik darbeleriyle bu köylüyü koma haline sokmuşlardır.

Bir-çok köyde ev ev arama yapan sömürgeciler onlarca köylüyü toplayarak karakollara götürmüşlerdir. Köylerde yaptıkları işkencelere, dayak, falaka, elektrik verme vb. biçimde karakollarda devam etmişlerdir. Ağır küfür ve hakaretlerden sonra bazı köylüler "serbest" olabilmek için yüksek miktarlarda rüşvetler vererek zor kurtulurken, bir kısmı da hala gözaltında tutulmaktadırlar.

Öte yandan gelişmelerini ayrıntılarıyla öğrenemediğimiz operasyonun halen yer yer genişleyerek devam ettiği bildirilmektedir. Öğrenebildiğimiz gelişmeler konusunda Serxwebûn okurlarını bilgilendirmeye çalışacağız.

★

KARS İL, İLÇE VE KÖYLERİNDEKİ OPERASYONLAR HIZLANIYOR!

Kars il, ilçe ve köylerinde yapılan operasyonlarda Eylül ayından bu yana gittikçe bir artma görülmektedir.

Hatırlanacağı gibi, bu ilkbaharla birlikte Kars'ta bir-çok ilçe ve köylerde silah toplama adı altında bir dizi operasyonlara girilmiş, yoksul köylüler evde, köy meydanında, köy okulunda dayak ve işkenceden geçirilmiş, bir kısmı da karakollara çekilerek aynı işkence ve hakaretlere karakolda daha da artırılarak devam edilmiştir. Yüklü rüşvet ödeyenler bilahare bırakılmış, diğerleri ise zindana atılmışlardı.

Son Eylül ayından bu yana da Kars, ilçe ve köylerinden çoğunda yeni operasyonlar olmaktadır. Tutuklama, işkence, baskı, rüşvet, talan, gasp vb. eylemlerde belirli artmalar görülmektedir. Bu eylemlerine Eylül ve Ekim aylarında Digor ve Göle'de devam eden sömürgeciler, çok sayıda köyde de aynı eylemlerini sürdürmüşlerdir.

Bu arada özellikle de Digor'un Zıxçı (Yağlıca), Aşağı Başköy, Yukarı Başköy, Naxçıvan, Arpelî, Bacelî, Alaca vb. köyleri ile Göle'nin Türkêşen, Hokam, Kırziyan, Üç Kilise, Senemoğlu, Şeki, Mıxkerek, Toptaş, Kelpikor vb. köylerinde bu operasyonlar olmuştur.

Operasyonlar sırasında özel işkence timleri de köylere işkence malzemeleriyle birlikte gitmişlerdir. Yanlarında götürdükleri işkence malzemeleriyle bir-çok köylü kendisinin ya da komşusunun evinde, köy okulunda, köy meydanında vb. yerlerde falakaya yatırılmış, askıya alınmış, vücutlarına çeşitli yerlerinden elektrik verilmiş, vb. çeşitli işkence yöntemleri uygulanmıştır. Kadın ve çocuklarda aynı işkencelere maruz bırakılmışlardır. Bazı köylüler köylülerin gözleri önünde çırılçıplak edilmiş, insanlık onuruyla bağdaşmayan davranışlarda bulunulmuştur.

Yapılan operasyonlar sırasında Z... köyüne giden polis ve MİT

Devamı 19. Sayfada

DAVALAR SONUÇLANMA AŞAMASINDA!

DEV-SOL MİLİTANI TEKİN ÇAKMAK CUNTA KUVVETLERİYLE GİRDİĞİ ÇATIŞMADA ŞEHİT DÜŞTÜ!

30 Ekim 1983 günü Tuncelinin Hozat ilçesinde faşist cunta kuvvetleriye çıkan çatışmada Tekin Çakmak adlı bir devrimci şehit düştü. Dev-Sol militanı olduğu bildirilen Tekin Çakmak'ın, faşist cunta kuvvetlerinin teslim ol çağrısına uymayarak çatışmaya girdiği ve tek başına sürdürdüğü çatışmada ancak öldürüldükten sonra ele geçirilebildiği haber veriliyor.

Tunceli ve Elazığ yöresinde özellikle son aylarda operasyonların yoğunlaştırıldığı ve köyleri sık sık basan faşist kolluk kuvvetlerinin gözü dönmüşcesine devrimcilerin yerlerini tesbit etmeye çalıştıkları da haberler arasında yer alıyor.

1 İDAM VE 2 MÜEBBET CEZASININ VERİLDİĞİ KAWA DAVASI SONUÇLANDI!

Toplam 8 kişinin "yargılandığı" KAWA davasında 1 ölüm ve 2 müebbet cezası verildi.

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen davada "yargılananlardan" Ali Biçer ölüm cezasına çarptırıldı. Fatin Kanat ve Hasan Aşgar Gürgüz adlı kişiler de önce idam cezasına çarptırılırken, daha sonra karar bozularak ceza müebbet hapse çevrildi.

Davada, İzzet Çelik, Mehmet Çelik, Mehmet Tan, Mehmet Bozan ve Sabit Dağ adlı kişiler ise beraat ettiler.

DEV-SOL ANKARA DAVASINDA 1 MÜEBBET İSTENİYOR!

Ankara 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen Dev-Sol davasında 1 kişi hakkında ömürboyu hapis cezası isteniyor, 21 kişinin "yargılandığı" davada, 2 kişi hakkında 20'şer yıl, 8 kişi hakkında ise çeşitli hapis cezaları talep ediliyor.

Emrah Çınar adlı tutuklu hakkında müebbet cezasının istendiği davada, 20'şer yıl ağır hapis cezasına çarptırılmaları talebiyle "yargılanan" tutuklular ise şunlar; Orhan Namlı ve Sezai Kaya.

TDY DAVASI DURUŞMALARI DEVAM EDİYOR!

Ankara 3 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Türkiye Devriminin Yolu adlı örgüt davasında duruşmalar devam ediyor. 6 kişi hakkında ölüm cezasının istendiği davada, 16 kişiden 4'ü halen tutuklu bulunuyor.

TKP-ANKARA DAVASI SONUÇLANDI!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan TKP davası sonuçlandı. 283 kişilik davada 244 kişi 2 ile 20 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırıldı. Mahkemede 55 kişi ise beraat etti.

THKP-C/KURTULUŞ DAVASINDA 5 İDAM İSTENİYOR!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan THKP-C/Kurtuluş davası eklenen 54 kişilik dosya ile 210'a ve idam talebi de 30'a ulaştı.

16 Aralık 1983 günü görülen duruşmada askeri savcı beş kişi hakkında idam cezası talebinde bulundu. Haklarından idam cezası istenen kişiler şunlar; Ahmet Kaya, Ahmet İsmet Yüce, Ali Kemal İpek, Mustafa Koç ve Sedat Gürdoğan.

Askeri savcılıkça diğer davalılar hakkında da 5 yıldan 20 yıla kadar değişen çeşitli hapis cezaları istendi.

İZMİR'DE DEV-YOL ÜYESİ OLDUKLARI İDDİASIYLA 11 KİŞİ GÖZALTINA ALINDI!

Faşist cunta kuvvetleri tarafından sürdürülen operasyonlar hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam ediyor. Halk için yaşamı dayanılmaz kılan bu operasyonlarda gece yarısı evler basılıyor, sorgusuz sualsiz evlerinden alınan birçok insan işkencehanelerde dışarıyla bağlantıları kesilerek günler süren işkence yöntemlerine tabi tutuluyor.

Türkiye ve Kürdistan'ın her alanında aralıksız sürdürülen bu operasyonlar sonucu basına yansıyan sadece örgüt üyesi oldukları iddia edilenler oluyor. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının Aralık ayı başlarında yaptığı bir açıklamada da benzer bir gelişme gözlenmektedir.

Açıklamaya göre; 30.11.1983 tarihinde İzmir'de yapılan geniş operasyonlar sonucu Devrimci-Yol üyesi oldukları iddiasıyla 11 kişi gözaltına alınmıştır. Yakalandıkları belirtilen kişilerin isimleri şöyle; Hakkı Akın, Abdullah Özbağu, Figen Uyguner, Füsun Geçgel, Nazif Fuat Tunca, İsmail Mandacı, Mehmet Zeki Öz, İsmet Tezcan, Erol Gülyurt, Mahir Özveren ve Mehmet Coşkun.

Kars'ın Göle ilçesine bağlı C. Köyünden bir yurtseverle yaptığımız bu röportajı yayınlıyoruz.

"Gelecekten Umutluyuz"

Serxwebûn: *Faşist askeri yönetim altında nelerle karşılaştınız açıklar mısınız?*

C-Köylüsü: Köyümüz hayvancılıkla uğraşarak, özellikle de orman işlerinde çalışarak geçimini sağlamaktadır. Fakat bunu da yeterli ölçüde yapamadığımız için yaşamımızı ancak zar zor devam ettirebilmekteyiz. Özellikle faşist cuntanın yönetime gelmesinden sonra biz ve bizim durumda olan birçok çevre köyün yaşantısı daha da kötüleşti. Bu köylerde açlık ve yoksulluk başını aldı yürüdü. Hem önceden sahip olduğumuz haklar kısıtlandı, hem de çeşitli nedenlerle üzerimizdeki baskılar arttı. Örneğin; faşist cuntadan önce köy halkı, ormanda kerestenin m³'nü (metre küpünü) 400 TL.'sına yapıyor ve yaptığımız işin yaklaşık %50-60'nın karşılığını alabiliyorduk. Gerçi o zaman da emeğimizin tam karşılığını alamıyorduk, fakat sözde de olsa özgürce davranma hakkına sahiptik. Ama faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle durum tamamen değişti. Köy halkının sesi tamamen kesildi. Bugün, kereste işinde yaptığımız işin ancak %10-15'nin karşılığını alabilmekteyiz. Hakkımızı aramak için başvurduğumuz devlet dairelerinden tersyüz geri çevrilmekteyiz.

Diğer taraftan faşist yönetimi destekleyen güçler, gittikçe güç kazanarak köylü üzerindeki baskılarını artırmaktadır. Orman mühendisliği kendisinin ve diğer patronların menfaatini korumak için köylülerin hakkını kısıp, az bir ücret karşılığında çok iş yaptırmaya çalışmaktadır. Tamamen kayalık ve çukurluk olan kırık araziyi %5 meyilli göstererek az ücret vermekte, köylüleri bu tür alanlarda çalışmaya zorlamaktadır. Bu da birçok köylünün hayatına mal olmaktadır. Bugüne kadar köyümüzden iki kişi, bu yüzden can vermiş, birçok kişi de çeşitli yerlerinden sakatlanmıştır. Kısacası emeğimizin karşılığını alamadığımız gibi, karşılığını hayatımızla ödüyoruz. Ne bir sendika hakkımız, ne de bir güvencemiz vardır.

Serxwebûn: *Köy halkı üzerinde ne tür yöntemler uyguladılar?*

C-Köylüsü: Cunta, işbaşına gelir gelmez ilkin halkımızın gözünü korkutmak için hemen hergün köyümüzü basarak, şurda burda gördüğü insanlara işkence yapma suretiyle bizleri korkutmaya çalıştı. Muhtar ve heyetleri tehdit vb. yöntemlerle kendi safına kazanarak, kazanamadıklarını da işkenceden geçirerek köylerden silah toplamaya başladı. Yapılan yoğun baskı ve vahşi işkenceler sonucu çok sayıda silah toplandı –silahlarını vermediler daha çok da kendilerine rüşvet vermediler– diye birçok insan ise zindanlara kapatıldı. Halk, artık herşeyi bir tarafa bırakıp, acaba bugün de askeriye gelecek mi telaşı içerisinde korkulu bir hayat yaşamaya itildi. Köye, bir askeri araba geldiğinde hepimiz evlerimize girip kapılarımızı kapatıyoruz. Çünkü, sokakta görülen herkes dövülüyor, küfür ve azar işitiyor. Adeta esir muamelesi görüyoruz. Faşist yönetimin yaptıkları bununla da bitmiyor. Köy gençliğinin devrimciliğe açık yapısını bildiği için, gençlerimizin çoğunu toplayarak tutukladı ve günlerce işkence tezgahlarından geçirdi, birçok dalavere ve oyunla gençliğimizi devrimden uzaklaştırmaya çalıştı. Durum, henüz düzelmiş değildir. Olduğu gibi devam etmektedir.

Serxwebûn: *Yapılacak seçimler ve yeni partiler hakkında ne düşünüyorsunuz?*

C-Köylüsü: Sadece ben değil, bugün gerek bizim köyden gerekse çevre köylerden birçok insanın bu soruya vereceği cevap; şimdiye kadar başımıza gelen partilerden ve hükümetlerden bir fayda görmedik ki bundan da görelim şeklinde olacaktır. Cunta, belki yaralarımızı sarar dedik, fakat bizi hayal kırıklığına uğratması bir yana, esirlere yapılamayacak uygulamalara maruz kaldık. Örneğin: Anayasa oylamasında bizden zorla evet oyu aldılar. Yeni partiler hakkında pek bi!gi sahibi değiliz. Ancak, şuna şahit oluyoruz ki;

Devamı 19. Sayfada

Cezaevinden gönderilen ve elimize ulaşan aşağıdaki mektubu yayınlıyoruz.

"Hapisten Sesleniyorum: Biz Hapistekilerin ve Halkımızın Tüm Umudu Sizlersiniz..."

Değerli arkadaşlar, benim yakalandığıma dair haberleri aldığınızda durumum hakkında sıkılmışsınızdır. Ben burada yakalanmama ve cezaevine ilişkin olarak size bilgi vermeye çalışacağım.

Ben 15 Nisan'a kadar tüm işlerimi bitirmiş ve sizin yanınıza gelmek için hazırlanmıştım. Bana verdiğiniz telefonu aradım. Beni getirecek olan adam geldi. Tavırlarından biraz şüphelenmiştim. Fakat değişik yollara başvurmama rağmen, başka bir olanağım olmadığından böyle davranmak zorunda kaldım. Elimde bunların durumuna ilişkin kesin bir delil de henüz yoktu.

Bundan dolayı mecbur olup 3 arkadaşla birlikte yola çıktık, geliyorduk. Kırıkhan'ın girişinde, pusuya düştük. Bizim ihbar edildiğimiz kesindi. Gözlerimiz kapatılarak, Hatay'a götürüldük. Burada 4 güne kadar kimliğim açığa çıkmadı. 4. cü gün kimliğim açığa çıktı.

Kimliğim açığa çıkar çıkmaz ben siyasi savunma yaptım. Partiye ve arkadaşlara zarar vermeyecek şekilde yaptığım eylemleri üstlendim. Daha önce Hasan Şerik benim üzerime iki cinayet yüklemiş, yine... benim üzerime... askeri sorumlusudur diye ifade vermişler; ben bunları kabul etmeyerek, redettim.

57 gün işkenceye tabi tutuldum. Boynumdan ve bir sürü mahrem yerlerimden işkence yapıldı. Şimdiki işkenceler daha teknik yöntemlerle, iz bırakmayacak şekilde yapılmaktadır. Çeşitli işkence metodları uyguladılar. 10 gün kadar aralıklarla geceli-gündüzlü, çırılçıplak bir vaziyette, betonun üstünde uykusuz bırakılarak, ayakta bekletildim. Bunun yanısıra cop sokma, kollardan günlerce askıda bekletme, bacaklar arasında ateş yakma, uzun süre soğuk suda bırakma, psikolojik olarak tahrik etme vb. yöntemlerle kişiyi davasından vazgeçirmeye ve çözmeye çalışmaktadırlar.

İki ay sürekli üzerimde bu işkenceler uygulandı. Şubede işkence süresi 3 aydır. Fazla kimse olmadığından iki ay süresince sürekli benim üzerimde durduklarından, şubede kaldığım zaman kısa sürdü.

Ben şimdi Antep'te hapisteyim. Burada fazla sayıda arkadaşımız yoktur. Daha çok diğer tutuklularla karşışığız. Ama belli sayıda sempatizanımız var.

Diyarbakır vd. cezaevlerinde açlık grevleri olurken, sömürgeciler çeşitli baskılar uygularken, burada fazla birşey olmamaktadır.

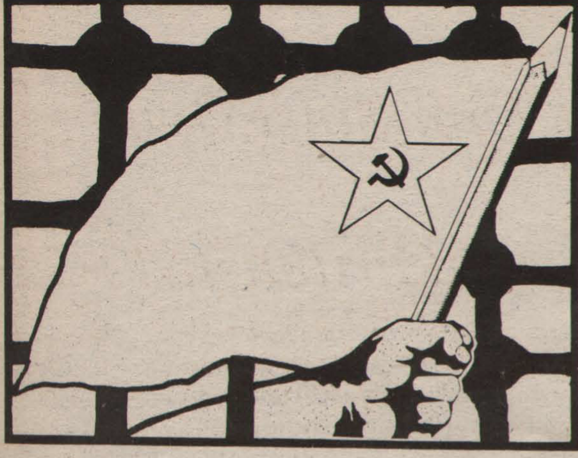
Hatay ve Mersin cezaevlerinde kalan arkadaşların duruşması oldu. Hatay'da 70'e, Mersin'de de 15'e yakın arkadaşımız tahliye oldu.

Benim mahkemem daha açılmadı. Eğer açılırsa, partiyi en iyi bir şekilde savunacağım. Benim kişiliğim için değişen bir şey yok. Sadece partiye ve halkıma karşı tam anlamıyla görevimi yerine getiremediğim için, M. Hayri arkadaşın dediği gibi, ölürsek borçlu öleceğiz.

Antep duruşmasında tüm arkadaşlar üzerlerinde uygulanan tüm işkence yöntemlerini anlatmayıncaya kadar ifade vermemişler. Ajan Cemal Uçar namussuzluk ve alçaklık yaparak, şubede arkadaşlara yaptığı işkenceler yetmiyormuş gibi, mahkemede de bunlar birbirinin ırzına geçti diyerek, şerefsizce rolünü oynamaktadır.

Arkadaşlar hapisten sesleniyorum; Benim söyleyeceklerimi herkese söyleyin. Biz hapisteki arkadaşların, halkımızın tüm umutları sizlersiniz. Bunun için zamanlarınızı en iyi bir şekilde değerlendirip, bir an evvel yeniden mücadeleyi geliştirmelisiniz. Yeter, halkımızın ve bizlerin fazla tahammülü yoktur. Bunu söylerken sabırsızlığım falan yoktur.

Devamı 5. Sayfada

SÖMÜRGECİ FAŞİST CUNTANIN KÜRDİSTAN'DA GİZLİ VE TEHLİKELİ OYUNLARI!

Sömürgeci Türk devleti, Kürt halkının ulusal birliğini Kürdistan'daki çıkarı ve varlığı için ciddi bir tehlike olarak görmüş, her dönemde çeşitli yöntemlerle Kürt halkının birliğini parçalamaya çalışmıştır. Bunun için bir taraftan katliam ve zulüm yöntemleriyle halkı sindirmeye, teslimiyete, ulusal inkarcılığa zorlarken, diğer taraftan Kürt tarih ve kültürünü tahrif ederek halkı benliğinden, milli özelliğinden uzaklaştırmayı amaçlamıştır. Bu faaliyetlerini hiçbir gizli yönteme ihtiyaç duymadan yürütmüştür.

Ancak, bu amacına ulaşmada ikinci kategorideki faaliyetlerini ciddi önlemlerle gizli yürütmüştür. En çok başarı sağladığı bu kategorideki faaliyetlerle Kürt halkı arasında aşiret didişmelerini körüklemiş, mezhep çatışmalarını yaratmış, halka katmerli zulüm ve baskı uygulayan kendisine bağlı işbirlikçi feodal güç ve cani çetelerini himaye etmiş, destek sağlamış ve en önemlisi ajan faaliyetlere hız vererek, ihaneti geliştirmiştir. Kürdistan ulusal birliği, en çok bu ikinci kategorideki sinsi faaliyetlerden yara almıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi örgütlenirken, geçmişin acı örneklerinden ders almak ve bu konuda ciddi tedbirler geliştirmek zorundadır. Fakat alınması gereken bu tutuma rağmen, düşünce ve davranışlarıyla ihanetin içinde olanlar dahi küçük hesaplarla bazı siyasi anlayışlar tarafından himaye edilmişlerdir. Kürdistan halkı sömürgeci zulüm altında mücadele verirken, bu tür insanların fırsatı ganimet bilip sömürgeciler adına nasıl cirit attıklarını acı ile seyrettik.

Sömürgeci Türk devletinin bu gizli faaliyetleri çok eskiye dayanmaktadır. Bugün askeri zindanlarda örgütlenen ihanet, ulusal kurtuluş anlayışının yoğun olduğu bölgelerde kurmay ekiplerce yürütülen tehlikeli faaliyet ve propagandalara değinmeden önce geçmiş dönemlerdeki bu tür sinsi faaliyet ve sonuçlarından bazı örnekler vermekte yarar vardır.

Toplumumuzu içten parçalamada en çok başvurulan araçlardan olan mezhep ayrılıkları ve aşiret çelişkilerinden birkaç örnek vermek, konunun izahı açısından yararlı olacaktır. Feodal toplum anlayışının hakim olduğu dönemlerde müslümanlığın kabul edilmesiyle, müslümanlıkta varolan alevi-sunni ikiliği Kürt toplumuna da taşırıldı ve daha da derinleştirildi. Sömürgeci hakimiyetlerini kurma amacı ile Kürdistan'ı bir savaş alanı haline getiren Osmanlı İmparatorluğu ile İran şahlığı sömürgeci emellerine kavuşmak için sunni-alevi ikiliğini bilinçli ve sistemli olarak körüklemiş, Kürt halkını adeta birbirleri ile didişen iki düşman kamp haline getirmişlerdir. Aleviliğin hamiliğine bürünen İran şahı bir ajan ağı örerek alevi Kürt kesimi içinde kendisine büyük bir destek sağlarken, Osmanlı sultanları da yaratılan çelişkilerden yararlanmaya çalışmışlardır. Osmanlı-İran savaşlarında Kürt halkı ikiye bölünmüş, sunni Kürtler Osmanlıları, alevi Kürtler ise İran şahını destekler olmuştur. Öyleki bunlar katliamları da beraberinde getirmiş, Osmanlı padişahı Yavuz Sultan Selim Kürdistan'da İran şahının gücünü kırmak amacıyla Hemdem Paşa vasıtasıyla 80.000 Kürt alevisini kılıçtan geçirmiştir. Bu örnekler karşılıklı olarak daha da çoğaltılabilir.

Osmanlı İmparatorluğunun yıkılmasından sonra kurulan sömürgeci Türk devleti, bunları daha da derinleştirerek, Kürt halkının birliğini parçalamak için yeni yöntemler geliştirmiş ve daha sistemli çalışmıştır. Sömürgeci Türk devleti dönemindeki ayaklanmaların yenilgiyle biten ağır sonuçlarında, feodal nitelikteki önderliğin yetersizliği yanında, alevi-sunni ikiliği, ajan faaliyetler ve ihanetin bilinen payları da büyük olmuştur.

Bu çelişkiler nedeniyle, ayaklanmalarda güçler birbirine destek sağlamamış ve hatta karşı karşıya getirilmişlerdir. Koçgiri ayaklanması, kışın ağır koşulları altında birbirlerine kalın örgen ile bağlanarak Munzur dağının aşılmaz geçidini aşıp, ayaklanmaya destek olan yüz silahlı cengaver dışında hiç bir destek görmemiş, cengaver Koçgiri halkı kaderi ile baş başa bile bırakılmamıştır. Sömürgeci komutan ve subayları konaklarında barındıran ve onlara yol gösteren ihanetçilerin yanında, Erzincanlı Nakşibendi tarikat şeyhinin ajan faaliyetleri, ayaklananlar "kızılbaşlardır" diye sömürgeciler adına saldırıya geçen Dırêjan aşireti burada anılmalıdır. Şeyh Sait ayaklanmasında da benzer durumların olduğu bilinmektedir. Sömürgeci Türk devletini zor durumlara düşüren Şeyh Sait ayaklanması, bir kısım Dersimlilerin farklı (Kureyş) aşiretten oldukları için Elazığ ovasında Şeyh Sait suvari kuvvetlerine indirdikleri darbe, diğer taraftan Varto ve çevresinden Mehmet Şerif Fırat ve adamlarının saldırıları ve daha birçok ihanetçi tutumlardan da yararlanılarak bastırılmıştır.

Geçmiş dönem ayaklanmaları içinde önemli bir yeri olan 1937-38 Dersim ayaklanması öncesi ve ayaklanma dönemi içinde sömürgeci Türk devletinin Dersim'i içten parçalamak amacıyla yürüttüğü propaganda ve faaliyetlerin, Kürdistan mücadelesinin önemli bir aşamaya geldiği günümüzde de bilinçli ve sistemli olarak gündeme getirildiği bilinmelidir. Her dönemde ulusal kurtuluş mücadelesi karşısına ciddi bir engel olarak çıkarılan bu sinsi faaliyet ve propagandanın etkisiz hale getirilmesi önemli bir görevdir.

Sömürgeciler, hakimiyetleri karşısında Dersim'in önemli bir direnme noktası olduğunun bilincindeydiler. Mustafa Kemal'in nutku tetkik edilirse, sık sık Dersim Kürtlerinden bahsettiği görülür. 1937 yılına gelindiğinde sömürgeci Türk devleti, Dersim ve İran, Irak Kürdistanı sınır boylarındaki bir kısım aşiretler dışında, sömürgeci hakimiyetlerini tesis etmişlerdi. Savaş ve savaş sonrası Kürt ayaklanmaları kendilerini yıpratmış olması, Dersim'in coğrafi konumu, savaşçı gücü ve en önemlisi Dersim'i içten parçalayıcı faaliyetlerini tamamlayamamış olmaları nedeniyle, Dersim'in tümünü hedefleyici bir silahlı saldırıyı göze alamamışlardı. Bu tarihe kadar Dersim'in belli aşiretlerine yapılan silahlı saldırılar da boşa çıkarılmıştır.

Sömürgeci Türk devleti, 1938 direnişinden önce Dersim'de büyük bir ajan faaliyeti yürütmüştür. 1931 yılından sonra sömürgeci istihbarat subaylarının açıktan yürüttükleri bu faaliyetler sonucu, aşiretler içinde etkinliği olan kişilerden bazıları kaymakan, nahiye müdürü, tahsildar vb. makamlara oturtulan, sömürgeciliğe bağlı maaşlı adamlar durumuna getirilmiştir. Dersim çapında etkinliği olan kişilerden oluşan heyetleri Diyarbakır, Ankara ve İstanbul'a götürerek ağırlamışlar, mükafatlandırmışlardır. Sömürgeciler böylece bunları hem etkisiz hale getirmiş ve hem de bunların işbirlikçiliklerini halka ve dünya kamuoyuna karşı kullanmışlardır.

Ajan faaliyetler öylesine geliştirilmiş ve çelişkiler öylesine derinleştirilmiştir ki, sömürgeci burjuvazi bunun için başvurmadığı hiçbir yöntem bırakmamıştır. Sömürgeci yönetim halka şirin gösterilmek için alevilerin hakiki müslüman ve katıksız Türk oldukları ve hatta Mustafa Kemal'in de alevi olduğu söylentilerini yoğun bir şekilde geliştirmişlerdir. O dönemin olayları bugün de hala halk arasında anlatılır ve dilden dile dolaşır.

Propagandalara etkinlik kazandırmak için Mustafa Kemal'in direktifi ile Hacıbektaşlı Celalettin ve Sivaslı bir Ağuçanlı dede Dersim'e yollanmak üzere Erzincan'a gelirler. Erzincan'ın bir köyünde Ağuçanlı dede ile Seyit Rıza arasında bir görüşme olur. Bu görüşmede Seyit Rıza, bunların tekliflerine sert tepki gösterince, diğerleri geri dönmek zorunda kalırlar. Dersim'in geleceğini tehlikede gören Seyit Rıza, Dersim tarihinin en büyük aşiret reisleri toplantısını gündeme getirir. Dersim'in bütün aşiret reis ve ileri gelenleri Halburi Gözelerinde bir araya gelirler. Seyit Rıza, sömürgeci tehlikeden bahisle her aşiretin sömürgecilere karşı silah kullanmasını önerir. Fakat birlik sağlanamaz ve Seyit Rıza düşünceli ve üzüntülü bir şekilde atına biner. En çok değer verdiği ve saygı duyduğu başka bir aşiret reisine hitaben *"bu gidişle bizim sonumuz iptir"* der. Ne acıdır ki, bu toplantıya katılan bir kısım hainler Elazığ İstiklal Mahkemesi'nde toplantı hakkında açıkça tanıklık yaparak idam kararlarına birinci derecede delil oluştururlar.

1938 yılına gelindiğinde, sömürgecilerin uzun yıllar sürdürdükleri propaganda ve faaliyetleri sonucu Dersim adeta içten yıkılmıştır. Aşiretlerin çoğunluğu yapılan propagandaların etkisiyle ve işbirlikçi kişilerin baskısı sonucu direnmesiz silahlarını sömürgecilere teslim etmiş, sömürgeci karakolların kurulmasına kucak açmışlardır. Stratejik noktalara, sömürgeci birliklerin karargah kurmalarına yardımcı olmuşlardır. Ayaklanma döneminde dünyaya örnek direnme savaşı veren Laç Deresi, Kutudere, Seyit Rıza, Kalyonlar Çevresi ve Hozat'ta Şahin Bey komutasındaki Bahtiyarlar dışında kalan aşiretler içinden küçük çaplı direnişler olmuş ise de, bunlar uzun ömürlü olamamıştır.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, gerek eski aşiret husumetleri nedeni ile gerekse sömürgeci faaliyet ve propaganda sonucu silahlarını direnmesiz teslim eden aşiret mensupları, sömürgecilere yaranma yarışı içinde milis gücü oluşturarak, sömürgeciler adına, direnen güçlere en büyük darbeyi vurmuşlardır.

Diğer taraftan gizli temelde örgütlenen ajanlar, hainler açıktan açığa faaliyetler yürütmüşlerdir. Savaşın en kızgın döneminde direnen savaşçı ve yöneticiler, saldırgan sömürgeci ordudan ziyade amansız takibe düşen hainlerden korunmaya çalışmışlardır. Bunlardan Seyit Rıza, sömürgecilerden çok kendi aşireti içinde ve bölgede belli bir etkinliği olan ve aynı zamanda iyi bir silahşör olarak bilinen öz yeğeni Reiber'in tuzağına takılmıştır. Hain Reiber, savaşın ilk günlerinde sömürgeciler adına açık açık faaliyet yürütmüştür. Seyit Rıza Ağdat'daki konağına Kürdistan bayrağını asarken, alçak Reiber Zeynikan'daki konağında sömürgecilerin bayrağını dalgalandırmıştır.

Koçgiri kahramanı, Dersim direnişinin kurmayı Ali Şer, hain Reiber ve mahiyetindeki ihanet çetesini ikna edip direniş cephesine kazandırmaya çalışmış ve böylece Seyit Rıza'nın burnu dibinde biten ve Dersim için bir çıban başı olan sömürgecilerin bu silahını etkisiz hale getirmek istemiştir. Ama Reiber en büyük ihanetlerinden birini de burada göstererek, Ali Şer'i arkadan hançerlemek üzere kabul etmiş görünür. Onun amacı Seyit Rıza'nın savaş planını öğrenip sömürgecilere sunmak ve önemlisi de sömürgecilerin dişbilediği Ali Şer'i öldürmektir. Nitekim, bu ortamdan yararlanan Reiber, Suriye üzerinden Avrupa'ya gitme hazırlığı içinde olan Ali Şer'in ziyaretine giderek, kendisini törelere göre karşılayan yetmişbeş yaşındaki bu kahramanı orada şehit eder. Kocasının öldürüldüğünü gören Ali Şer'in karısı silahını ateşler, fakat kurşun Reiber'e isabet etmeyerek, yanındaki başka bir haini cansız yere serer. Yiğit Kürt kadınını da kocasının yanında şehit eden hain Reiber, Ali Şer'in başını gövdesinden ayırarak sömürgeci paşalara teslim eder.

Hatırlanacağı üzere bu dönemde, bu tür olaylara çokça rastlanır. Hozat'da direnen Şahin Bey (Şahap Ağa) cephede uyurken, nöbet bekleyen öz kardeşi tarafından şehit edilip, başı üç-beş kuruş karşılığında teslim edilir.

Nazimiye'nin Şeker köyünde direnen İmam Hüseyin'i ihbar sonucu yakalatıp, Nazimiye'de kışla önünde elleri ayakları zincire vurulmuş bir halde kasap bıçağıyla başını gövdesinden ayıran öz akrabasının ihanet örneği nerede görülmüştür.

Laç Deresi destanını yaratan savaşçı ve önderlerin şüpheli ölümleri hala açıklığa kavuşmamıştır.

Dersim direnişi doğru bir şekilde tahlil edilirse görülecektir ki, direnen güçlere sömürgeciler değil, ihanet ve teslimiyet en büyük darbeyi vurmuştur.

Fakat yine hatırlanmalı ki, Dersim direnişinde yüzbinlerce masum Kürt insanını haysiyetsizce, barbarca katlederken onlara uşaklık eden ihanetçiler de nasiplerini almışlardır. Şahin Beyi öldüren öz kardeşi Pirço, direnişçiler tarafından yakalanıp, kurşunlanarak, cesedi sakız ağacına bağlanmış ve karıncalara yem edilmiştir.

Alçak Reiber'in ölümü ise, tüm ihanetçiler için bir derstir. Hain Reiber, katliamdan sonra yaptığı "hizmetlerin" rahatlığı içinde atının terkisinde altınları şakırdatarak, ondört yaşındaki oğlu ile birlikte, Deşt nahiyesinde karargah kurmuş olan efendisi sömürgeci paşayı ziyarete giderek, paşanın bulunduğu çadıra girer. Atların yanında babasının dönmesini bekleyen oğlu, babasının öküz gibi bağırdığını duyar. Çadıra doğru yaklaşır. Gördüğü şey, öldürüldükten sonra battaniyeye sarılan babasının cesedinin bir leş gibi yuvarlanışı olur. Çadırından çıkan sömürgeci paşa, şaşkın bir halde babasının öldürülüşünü seyreden çocuğa tabancası ile nişan alarak, tetiğe basar. Ama tabanca ateş almaz. Çocuk aniden sıçrayıp atına binmek üzere iken, arap çavuş adındaki bir sömürgeci asker çocuğu alnından vurur. Babasının ihanetinden rahatsız olan ve bu utancını her defasında çevresine açıklayan bu masum çocuk da ihanetin kurbanı olur.

Sömürgeciler, Dersim'in içinde ajan faaliyet ve propagandalarla ihaneti ve teslimiyeti örgütlerken, Dersim dışında ise değişik bir propagandaya hız vermişlerdi. "Dersimliler kızılbaştır. Kızılbaşların öl-

dürülmesi vaciptir, sevaptır. Cennete giden yol onları öldürmekten geçer" diyorlardı. Palu'nun feodal beyleri, kendileri ile Dersim arasında bir hat çizerek "işte kızılbaşlar" diye katliam alanını göstermişlerdi.

Kürdistan tarihi yüce kahramanlık ve direniş örnekleri yanında, böylesine ihanetlere de tanık olmuş ve halkımız en büyük yarayı bu ihanetlerden almıştır. Sömürgeciler, ülkemizde hakimiyetlerini sürdürmek için başvurmadıkları hiçbir sinsi, alçak ve kanlı yöntem bırakmamışlardır.

Sömürgecilerin, yeni dönem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde de Kürt halkının birliğini parçalamak, mücadele karşısına ciddi bir engel çıkarmak için, geçmişte başvurdukları ve başarılı bir sonuç aldıkları yöntemleri tekrar gündeme getirdikleri ve bunu daha da geliştirecekleri bilinmelidir. Ve hele, günümüzde Kürdistan adına sevindirici, sömürgeciler hesabına ise Kürdistan'daki varlıkları için ciddi ve tehlikeli bir aşamaya gelmiş mücadele karşısında, geçmişte kullandıkları yöntemlerle de yetinmeyip, daha sinsi daha sistemli ve geliştirilmiş yöntemleri gündeme getirdikleri unutulmamalıdır.

Sömürgeciler yaşadığımız yıllarda da, Kürdistan'ın her bölgesinde kendilerine bağlı ajan ve işbirlikçi güçler oluştururken, oluşturdukları kurmay heyetlerle ulusal kurtuluş anlayışının yoğun olduğu Dersim ve benzeri bölgelerde mezhep çelişkilerini yeniden gündemleştirip, körüklemeyi hızlandırdılar. Gizli temelde kendileri ile işbirliği yapacak ihanetçi grup ve çevreleri tesbite çalıştılar. Ulusal kurtuluş anlayışına sahip ve kendileri ile işbirliği yapmayacaklarını tesbit ettikleri çevrelere zulüm ve katliam uyguladılar. Bu yöntemle ulusal kurtuluş anlayışını yoketmeye çalışıp, halkı teslimiyete zorladılar. Örgütledikleri ve himaye ettikleri ajanların faaliyetlerine hız verdiler. Bu ajan ve ihanet çetelerinin yurtsever Kürdistan halkına indirdikleri darbe, ileride daha da açığa kavuşacaktır.

Sömürgeciler Kürdistan'da halk içindeki bu faaliyetleri yanında, polis işkencehanelerine, askeri zindanlara doldurdukları Kürdistan devrimci ve yurtseverlerini zulüm ve katliamlarla susturup teslim alacaklarını hesapluyorlardı. Bu hesapları tutmadı. Cezaevlerinde zulüm ve katliamlara rağmen **"Direnmek Yaşamaktır... Direniş Zafere, Teslimiyet İhanete Götürür"** anlayışı ile hareket eden PKK'lilerin güçlü direniş ve savunmaları ile karşılaştılar. Şaşkınlık ve panik içinde yeni arayışlar içine girdiler.

Sömürgeci yönetim, ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseliş gösterdiği her noktada, örgütlediği ihaneti sivri bir burun gibi Kürdistan halkı ve dünya kamuoyuna göstermeyi adet haline getirdi. Bütün hesapları PKK Hareketini yok etme amacına yönelikti

Davaların başlamasıyla beraber örgütledikleri işbirlikçi hain ve ajanların ağzından aldıkları iftira mahsulü beyanları televizyon ve gerici basında seri şekilde yayınlatmaya başladılar. Güçlü direniş ve savunmalarının Kürdistan halkından büyük destek bulması böylece engellenmeye çalışılıyordu. Diğer taraftan bu iftira kampanyası ile PKK Hareketi, dünya kamuoyuna değişik bir şekilde lanse edilmek isteniyordu.

Ama, bu iftira kampanyası istenilen amaca ulaşmadı. Bütün önlemlere rağmen, PKK direniş ve savunmaları Kürdistan halkına mal oldu. Zulme rağmen halkın desteği açıklık kazandı. PKK kadro ve taraftarlarına uygulanan zulüm ve katliamlar dünya kamuoyu tarafından tepki ile karşılandı.

Sorgu döneminde PKK önder kadro ve taraftarlarının Kürdistan gerçeğini dile getiren güçlü savunmaları, Kürdistan halkının konuştuğu tek konu haline gelmişti. Bundan endişelenen sömürgeciler, bu kez çok sistemli olarak ihaneti örgütlemeye hız verdiler. Fakat, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Hıdır Akbalık, Erol Değirmenci ve Mehmet Girgin'in başını çektiği bu ihanet çetesinin ağzından mahkemelerde yaptıkları açıklamalar da istedikleri amaca ulaşamadı. Zira halk, bu ihanet çetesinin gerçek dışı açıklamalarına husumetini ve nefretini açıkça belirtiyordu. Sömürgecilerin bu oyunu, halkı direnen PKK'lilerle daha da bütünleştirdi.

Eylül 1983 Diyarbakır direnişinin yüce sesinin tüm dünya tarafından duyulduğu ve izlendiği bir sırada, ihanetin çirkin burnu gerici basında tekrar boy gösterdi. Sömürgecilerin Kürdistan'da neler yapmak istediklerini ortaya çıkaran açıklamalarda bulunuldu.

Diyarbakır cezaevinde olduğum dönemde ihanetin hangi yöntemlerle örgütlendiğini büyük oranda görmüş, bu ihanetçilerden bir kısmı ile görüşmüş, kendilerine gösterdiğim sert tepkiden dolayı ihanetçilerden bazıları sömürgecilerden daha azgın bir halde hasta halimle bana eziyet yapmaya kalkışmışlardı. Bunun bir kısım tanıkları halen dışarı çıkmış durumdadır.

İhanetin nasıl ve hangi şartlarda geliştiğini, dışardaki bağlantı ve desteği başka bir yazıda ele alacağız. Ancak, ihanet çetesinin gerici basında "bizim devlete yardım ve hizmet açısından yaptığımız açıklamalar cezaevinin dört duvarı arasında kalmamalı. Devlet bize sahip çıkmalıdır." şeklindeki açıklamaları neye hizmet ettiklerini ve nelerin yapılmak istendiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Bir bütün olarak sömürgeci yönetimle bütünleşen, cezaevinde "Genç Kemalistler" adı ile ortaya çıkan ihanetin, sömürgecilerin örgütlediği dışarıdaki bağlantıları ile bütünleşerek değişik bir isim altında sömürgeci yönetimin himaye ve desteğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin karşısına örgütsel bir güç olarak çıkarılması ve engel olarak dikilmesi hedeflenmiştir. Sömürgeci yönetimin Kürdistan'ın belirli bölgelerinde bu tür çalışmalara hız verdiği bilinmelidir.

Kürdistanlı her devrimci, yurtsever ve demokrat, sömürgecilerin bu tehlikeli silahını etkisiz hale getirmeyi ulusal bir görev olarak kabul etmelidir. Yine bilinmelidir ki, Kürdistan ulusal mücadele tarihinde ihanetin halka ödettiği faturaların bedeli bir hayli ağır olmuştur. İhanetin tartışması, değerlendirilmesi yapılamaz. İhanet ulusal bünyeyi kemiren bir kurttur. Onu boğan, yok eden hiçbir yöntemden kaçınmamalıdır.

Av. Hüseyin Yıldırım

Kasım 1983

Sömürgecilerin Tüm Sinsi Oyun ve Saldırıları Boşa Çıkarılmıştır!

Sömürgeciler tarihsel gelişmenin önünü durdurabilmenin telaşıyla her türlü çılgınlıklardan, her türlü sinsi ve alçak manevralara kadar başvurmadık hiçbir yöntem bırakmadılar. Fakat bu telaş ve şaşkınlık içinde başvurdukları alçaklıkların hiç birisinde, sonuncusu kadar kendi tükenmişliklerini ortaya koyup, halklarımıza ve dünya kamuoyuna karşı rezil olmadılar. Bu son başvurdukları yöntemler derken, kastedilen sadece Elazığ davasında somutlaşan durum değil, açık ki onlar, tarihlerinde ilk defa karşılaştıkları bir gelişmeyi karşılarında buldukları andan buyana korkuyla titreyen "koca" devlet yapılarının çürümüşlüğünü saklayamaz duruma düştüler. Ve hele, cezaevlerinde yaşanan o çetin çarpışmada direnişin yükselen büyüklüğü karşısında, azgınca sürdürdükleri saldırı ve çılgınca uygulamaya koydukları katliamlarla kendi ölüm fermanlarını bu noktada mühürlemiş oldular.

Gelişmeler bugün gelip nereye dayanmıştır? Sömürgeciler, PKK'nin mücadelesinde giderek halk kitlelerinin derinliklerine nüfuz eden bağımsızlık için savaş ve o kutsal amaç için severek ölümün kucaklanması karşısına, sömürgeciliğin varlığını koruma ve halkının imhası pahasına basit yaşam uğruna sömürgeciliğe hizmet etme savaşını çıkardılar. Daha başlangıçtan bu yana sürmekte olan karşılıklı çarpışmada kendilerine yeniden nefes alma yolunu açmak için, temel hedefleri olan PKK'yi imha savaşını giderek daha da hızlandırdılar. Gerek cezaevlerinde ve gerekse dışarıda süren bu saldırılar süresince, özellikle cezaevlerini ihanetin yeniden hortlatıldığı merkez haline getirebilmek amacıyla, bir yandan direniş üzerine insan aklının almayacağı yöntemlerle saldırırken, öte yandan da teslim aldıkları birkaç dönek ve hain eliyle teslimiyeti egemen kılmaya çalıştılar. Ama sonuç, bütün yönleriyle ortadadır ve halkımız tarafından açıkça görülmektedir.

Son birkaç aydır basına da yansıyan bir biçimde sürdürülen propaganda ve sinsi planlar, Elazığ davasında başta Şahin ve Yıldırım dönekleri olmak üzere ihanet çetesinin hayatlarının bağışlanması ile en son noktasına geldi. Ve denilebilir ki, sömürgecilerin sözde o çok keskin buldukları tarihi paslı kılıçları da artık ellerinden düştü. En sona sakladıkları ama baştan beri de bir koz olarak ortaya sürdükleri bu kılıcın halkımızın kanına bulanmış çirkinliği, bu ihanet çetesinin basit bir yaşam için düşmanın ayaklarına kapanan düşkünlüklerinde bir kez daha sergilendi.

Bunlar üzerine fazla birşey söylemeye gerek yoktur. Sadece sonuçları özetleyecek olursak:

- Düşman, partiye ve halka ihanetleri karşılığı bunlar hakkındaki idam cezalarını müebbete çevirmekle, yeni ihanetleri geliştireceğini;

- Direnişi cezaevlerinde böylece içten zayıf düşürürken, bunu dışarıya da yansıtıp, direnişin kitleler üzerindeki etkisini kırabileceğini hasaplamış ve;

Bunlar eliyle içerde bir ihanet örgütü oluşturup, dışarıya saldığı ajanlaştırılmış bir takım insanlar vasıtasıyla bu örgütü dışarda da geliştirme çabalarını yoğunlaştırmıştı.

Düşmandan kaynaklanan bu saldırılar, çok yönlü bir biçimde sürdürülüyor ve direniş hareketi içten ve dıştan yöneltilen bu saldırılarla zayıf düşürülmek isteniyordu.

Ama; hesaplar tutmayarak tam tersi bir sonuç ortaya çıktı.

- Dışarıda kitleler, Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer direnen PKK'lilerin büyük acılar ve kanlarıyla aydınlattıkları mücadele çizgisine ve bu çizginin sahibi PKK'ye daha çok sahip çıkmaya başladılar.

- Düşmanın tüm imha, teslim alma ve tasfiye çabaları cezaevlerinde olduğu gibi, dışarıda da boşa çıkarıldı ve Parti her zamankinden daha da güçlenmiş olarak yeni dönemde direnişin geliştirilmesi çabalarını bu artan güç ve pekişen birlikle yoğunlaştırdı.

- Kürdistan'da yaşam denilen olgunun, ancak ve ancak sömürgeciliğe karşı mücadele ile gerçek anlamını bulacağı, bu mücadeleden en küçük bir sapmanın halkımız için kesin bir imha olduğu bilinçlerde en net biçimde aydınlığa kavuştu.

- Hızlanan mahkemeler sürecinde, düşmanın ihanet çetesi eliyle dayattığı teslimiyete karşı, devrimci savaş esirleri bağımsızlık için ölümü bir şeref kabul ettiklerini her defasında daha büyük direnişlerle ortaya koydular. Eylül 1983 Ölüm Orucu bunun en son örneğini oluşturur.

- İhanetin örneği ve ödüllendirilişi olarak çıkarılmak istenen Elazığ davasında. Hamili Yıldırım, Mehmet Yıldırım ve Cevdet İnak yoldaşlar başta olmak üzere, birçok PKK militan ve sempatizanı ölümleri pahasına gösterdikleri direnişle bu oyunları bozdular ve mahkemeleri bir savaş alanına dönüştürdüler.

- Birçok davada bir piyon olarak ortaya sürülen ihanetçiler, düşman süngülerine rağmen PKK'li savaş esirlerinin ideolojik-politik olduğu kadar fiili saldırılarından da kurtulamadılar. Son Batman davasında, Mehmet Girgin adlı bir döneğin PKK'li savaş esirleri tarafından mahkeme salonunda dövülüşü bunun sadece bir örneğidir.

- Yaşanan süreç, halkımızın direnişi coşkuyla karşılayıp bir umut olarak sarılacağını ve ona bizzat katılarak direniş savaşının yükselişinde canları ve tüm varlıklarıyla düşmanın karşısına çıkacaklarını kanıtlarken, ihanetin de düşmana teslim olmakla yetinmeyip sömürgeciliğin devamı için bu ihanetçilerin en keskin kemalist, en azılı halk düşmanı ve gözü dönmüş faşist işkenceci haline geldiklerini ortaya koydu.

Bu noktada, halkımız için iki yol da daha belirginleşti ve eğer halk varlığımızı korumak istiyorsak, PKK'nin direnişçi çizgisi etrafında bütünleşmekten başka hiçbir yolun olmadığı gerçeği kendisini dayattı. Şimdi, düşmanın tüm oyunları ve saldırıları başta savaş esirleri olmak üzere PKK'nin her alanda yükselttiği direniş ve halkın güçlü desteğiyle boşa çıkarılmış ve düşman için hiç bir çıkış yolu kalmamışta olsa, açık ki önümüzde henüz atılması gereken adımlar, başarılması gereken zorlu görevler vardır ve bunlar tüm bir halk olarak hepimizin omuzlarındadır.

PKK'yi koruma, geliştirme ve onu güçlendirme savaşının, Kürdistan'ı esaretten özgürlükler dünyasına götürme savaşı olduğu bilinciyle, tüm halkımız bu savaşta yerini almalı, Partisini koruyup güçlendirmelidir.

HAPİSHANEDEN SESLENİYORUM!

Baştarafı 3. Sayfada

Bu durumu, sizlerin daha iyi değerlendirip uygununu yapacağınızdan kuşkumuz yoktur. İdeolojimize ve partimize sonsuz güvenimiz var. Fakat insan bir an evvel halkımızın içinde bulunduğu bu karanlıktan, açlıktan, yoksulluktan ve şerefsiz baskılardan kurtulmasını istiyor. Dört gözle sizleri bekliyor, tüm ümitlerimiz sizlersiniz.

Ben ve benim gibi birçok arkadaş üzerimize düşeni yerine getiremedik. Sizlerin görevlerinizi yapmanızı bekliyoruz.

Devrimci selamlar, mücadelenizde başarılar dilerim.

Direnmek Yaşamaktır!
Kahrolsun Sömürgecilik
ve Emperyalizm!
Yaşasın Halkımızın
Şanlı Önderi PKK!

M....

Arap Aleminin "Dostu" Cunta İncirlik Hava Üssünü Lübnan'daki "Barış Gücü"ne Açtı!

Ortadoğu bölgesinde, siyasal ve askeri gerginlik had safhaya ulaşırken, bölgeye yönelik provakasyonlarını sürdüren Türk faşist cuntası, geçtiğimiz günlerde, İncirlik Hava Üssü'nü ABD'nin, Lübnan ve Filistin direniş güçleri ile Suriye ilerici yönetimine yönelik askeri hareketine destek vermek amacı ile tamamen açık hale getirdiğini resmen ilan etti. Bu açıklama Lübnan sahasına ve Ortadoğu'ya yönelik emperyalist saldırılar ile Türk faşist cuntasının ilişkilerini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Ekonomik, askeri ve siyasal açıdan, dünya genelinde özel bir yere sahip olan Ortadoğu, bugün geleceğe damgasını vurabilecek gelişmelerle doludur. Yaşamaları, diğerinin ölümüyle mümkün olan güçler, siyasal ve askeri alanda tam bir taarruz durumundadırlar. Bir yandan ABD'nin başını çektiği emperyalizm ve onun bölgedeki kuklaları, diğer yanda sosyalist sistem ve bölge ilerici-devrimci güçleri, sahanın her kesimi üzerinde doğal bir cepheleşme yaratmışlardır. Özellikle son yıllarda Lübnan ve Suriye kesimlerinde bu durum daha açık bir şekilde görülmektedir. ABD ve diğer emperyalist güçler, bölgedeki kuklalarının da yardımıyla bu iki sahadan bir çıkış sağlamayı ve bunu giderek bölgeye tamamen yaymayı amaçlamaktadırlar. Bu nedenle İsrail'in başlattığı, ama, sonuna vardırmaya gücünün yetmediği Lübnan'ın işgalini, Filistin Direniş Hareketini ezmeyi ve ilerici Suriye yönetimini düşürmeyi bu sefer "Barış Gücü" adı altında ABD ve diğer emperyalist güçler açıktan yüklenmiş durumdadırlar. Bunun tersi bir biçimde ise, Lübnan ve Filistin direniş güçleri ile Suriye ilerici yönetimi, sosyalist sistemden ve bölge ilerici-devrimci güçlerinden aldıkları destekle, bu çıkışı engellemeye çalışmaktadırlar. İşte, böyle bir cepheleşme içerisinde, Türk faşist cuntasının yeri ve rolü daha da belirginleşmektedir. Emperyalizmin etkin desteği ile iktidara oturtulan cuntanın en önemli görevlerinden birisi de, emperyalizmin bölgedeki varlığına çeşitli biçimlerde katkılarda bulunmak ve onun aleyhine olan gelişmelere karşı bir jandarma rolü oynamaktır.

Faşist Türk cuntası, içte yürütmüş olduğu amansız baskı ve sömürüye paralel olarak, dışta da özellikle bölgeye yönelik saldırganlığını hızlandırmaktadır. Çünkü bugün kendisinin karşısına dikilen en önemli güç olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve onun önder gücü PKK'nin, bölge ilerici ve devrimci güçlerinin cephesinde güçlü bir konuma sahip olması sözkonusudur. Yani cepheleşmeler içerisinde PKK'nin sosyalizm ve ilerici güçler arasında konumunu güçlendirmesi, cuntayı da karşı cephe içerisindeki ilişkilerini güçlendirmeye, bölgedeki jandarma rolünü daha saldırgan bir şekilde oynamaya itmektedir. Bu nedenledir ki faşist cunta, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve onun önder gücüne yönelik saldırılarında en etkin yardımı ABD'den alırken, ABD'de de bölgeye yönelik saldırılarında en etkin desteği cuntadan almaktadır. Bunun en son örneklerini, Mayıs 1983'de cuntanın Güney Kürdistan'a saldırısında "çevik kuvvetler"in oynamış olduğu rol ile, Lübnan'da konumlandırılan "Barış Gücü"ne İncirlik Hava Üssü'nün açılması oluşturur.

Cunta, Ortadoğu'da emperyalizmin her türlü saldırı ve provakasyonunu amansızca destekleyen bir güçtür. Hernekadar *"Arap aleminin dostuyuz"*, *"bölgede tarafsızız"* vb. yalanlara başvursa da, bu, gerçeği değiştirmemektedir. Cunta, dünya kamuoyunu bir ahmak yerine koymakta, kendisini ise dünyaya gelmiş-gitmiş en akıllı güç sanmaktadır. Bu nedenledir ki, başından beri, Lübnan sahasında ABD emperyalizminin silahlı kuvvetlerini çeşitli hizmetler sunarak desteklemesine rağmen, *"böyle birşey yoktur, İncirliğin askeri amaçlarla, müslüman alemine karşı kullanılmasına müsade edemeyiz."* biçiminde yalanlar sarfetmiştir. Ancak, artık minarenin kılıfa sokulacak bir yanının olmadığını gördüğünde ise, İncirlik Hava Üssü'nü "sınırlı" bir şekilde Lübnan'daki ABD ve diğer emperyalist güçlere açık hale getirdiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Türk-ABD işbirliğinde ve ABD emperyalizminin Akdenize, Ortadoğu'ya ve SSCB'ye karşı düşmanca emelleri doğrultusunda kullanılan İncirlik Hava Üssü, emperyalizmin Lübnan ve Suriye'ye yönelik müdahale gücünü artırmada önemli bir konuma sahiptir. Savaş gemilerinin Akdeniz'de seyrederek bu alanlardaki çatışmalara katılmasının güçlükleri de dikkate alınırsa, İncirlik Hava Üssü'nün, askeri açıdan ABD ve diğer emperyalist güçlere sağlayacağı avantajlar daha iyi anlaşılır. Lübnan ve Suriye'ye yönelik hava saldırıları bizzat buradan kalkan uçaklarca gerçekleştirilebilecek, yine askeri ikmal, donatım vb. destekler buradan sağlanacaktır.

Böylece Türk faşist cuntası kısa aralıklarla iki önemli provakasyonu gündeme koydu: Kıbrıs'ta "Kuzey Kıbrıs Türk Devleti"nin ilanı ve İncirlik Hava Üssü'nün, Lübnan'daki emperyalist güçlere açık hale getirilmesi. Bu son provakasyonların arka arkaya gerçekleştirilmesi bir tesadüf değildir. "Kıbrıs Türk Devleti"nin ilanında emperyalizmin verdiği yardımın karşılığını, cunta, İncirlik Üssü'nü Lübnan'daki "Barış Gücü"ne açarak vermiştir. Cunta, bu provakasyonlarıyla bir yandan dışa yönelik saldırgan emellerini tüm çıplaklığı ile gözler önüne sererken, öte yandan özellikle Ortadoğu'da emperyalizmin en güçlü dayanağı ve jandarması olduğunu, dünya kamuoyuna bir kez daha göstermiştir.

Yine bunlar dönem açısından da bir tesadüf olarak kabul edilemez. Cunta, gerek F-16'ların alınmasını gerek Kıbrıs'ta bir devletin ilanını ve gerekse de İncirlik Hava Üssü'nün ABD tarafından kullanılmasının resmileştirilmesini özellikle Özal hükümetinin görevi devralması öncesine denk getirerek, oldu-bittilerle üzerine düşen görevi yerine getirmek ve yeni hükümeti bir takım siyasal sorumluluklardan kurtarmak istemiştir.

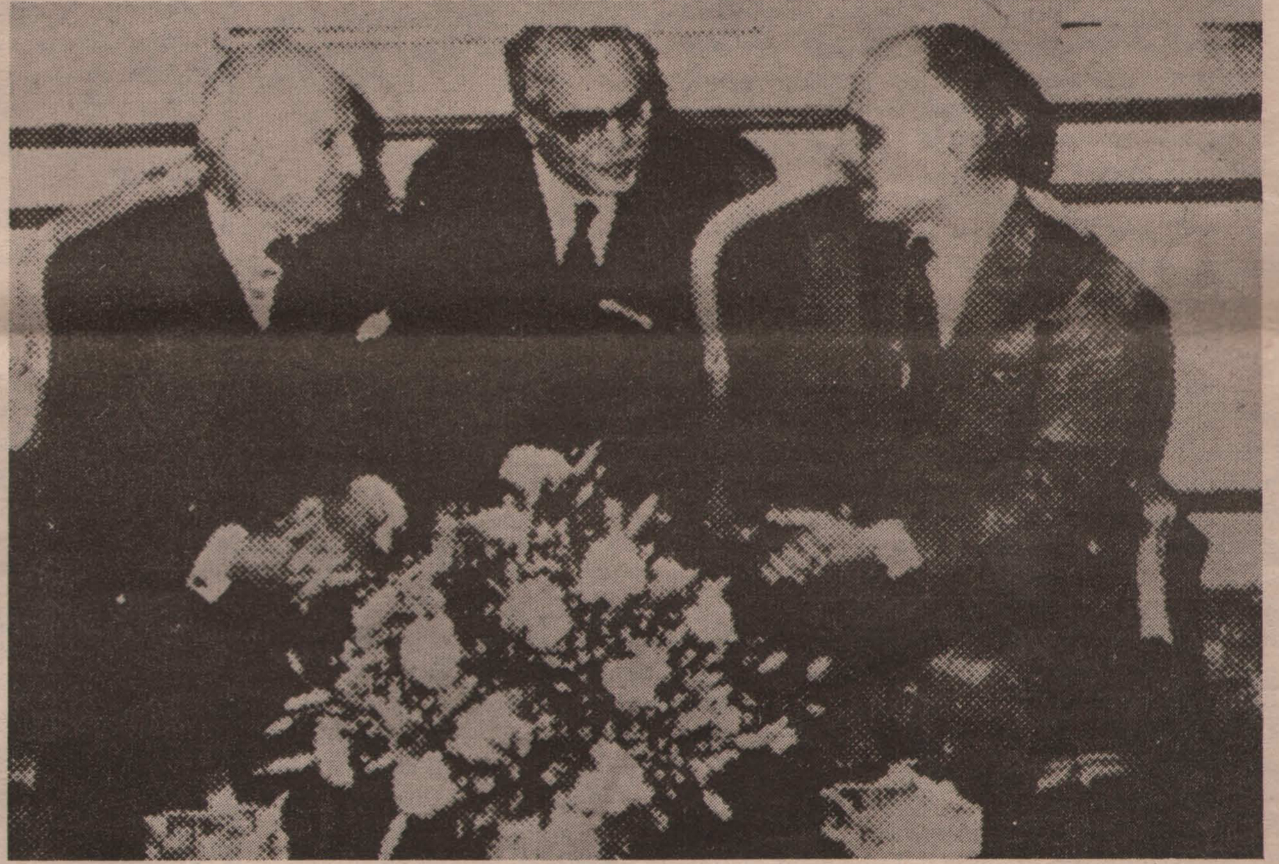
İKİ KUKLA AMMAN'DA GÖRÜŞTÜ

Ortadoğu'da, emperyalist saldırı ve komploların yoğunlaştırıldığı bir dönemde, 3 Aralık'ta Ürdün'ün başkenti Amman'a giden cunta şefi Kenan Evren, Kral Hüseyin ile 3 günlük resmi görüşmelerde bulundu. Bölgedeki son siyasal ve askeri gelişmelere bağlı olarak gerçekleştirilen bu ziyaret, iki yönetim arasındaki stratejik işbirliğini güçlendirmeyi amaçlamıştır.

ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki önemli dayanaklarından olan Türkiye ve Ürdün, bugün bölgedeki çelişki ve çatışmalardan en çok etkilenen ülkelerden ikisidir. Bu nedenle, Türkiye-Ürdün işbirliğinin güçlendirilmesi, gerek bu yönetimlerin geleceği, gerekse ABD emperyalizminin bölgedeki varlığı açısından kuklalarca yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

ABD emperyalizminin bölgedeki en güvenilir jandarmalarından olan Türk faşist cuntasının Ortadoğu politikası, emperyalizmin yapacağı ihracatla hafifletmeye çalışmaktadır.

Gerici Ürdün rejimi ise, gerek geçmişten, gerekse güncel gelişmelerden kaynaklanan sorunlarla karşı karşıyadır. 1952 yılından buyana işbaşında bulunan Kral Hüseyin bu sorunların altında yıkılmamışsa, bunu tamamen emperyalizmden aldığı aktif desteklere borçludur. Coğrafik olarak küçük, ekonomik ve askeri olarak zayıf olan Ürdün'ün Irak Filistin-Suriye odağında bulunması, Onu, bölgedeki gelişmeler karşısında çok hassas bir duruma sokmuştur. Gerici Ürdün rejimi, 1967 savaşında topraklarının bir bölümü siyonizm tarafından işgal edilmesine rağmen, Filistin halkı üzerinde alçakça katliamlar gerçekleştirmiştir. Bugün de Filistin Direniş Hareketi'nin bastırılmasında aktif bir rol oynayan kanlı diktatör Hüseyin, bir ABD komplosu olan Ürdün-Filistin Federasyonu planının mimarlarındandır. Aynı şekilde, ilerici Suriye yönetimine karşı da bir baskı unsuru olan Ürdün, Irak-İran savaşında, Irak cephesinde asker bulundurmaktadır. Çünkü Irak Saddam diktatörlüğünün yıkılması ardından, durumu en çok tehlikeye gireceklerin başında Kral Hüseyin gelmektedir.

İşte, bu nedenlerden dolayı, bugün her iki rejim de ortak dostlara ve düşmanlara sahiptir. Her ikisi de ABD emperyalizminin Ortadoğu siyasetinin birer uygulayıcıları ve amansız birer karşı-devrimcidirler.

Faşist cunta şefi Kenan Evren'in son Ürdün gezisinde ele alınan konuların başında bölgedeki gelişmeler, iki ülke arasındaki siyasal, askeri ve ekonomik işbirliği gelmektedir. Ortadoğu'daki sorunlar ve bunların çözüm yolları konusunda ortak görüşlere varan iki diktatör, bulunulan alanda emperyalizme daha fazla yardımcı olabilmek için, kukla olarak üzerlerine düşünleri yapacaklarına söz vermişlerdir. Aldıkları bu karar, her ikisinin de, emperyalizmin Lübnan ve Filistin Direniş Hareketleri'ni yoketme çabalarına daha fazla katkıda bulunacaklarını, ilerici Suriye yönetimi üzerindeki baskılarını yoğunlaştıracaklarını, Irak'a olan yardımlarını artıracaklarını ortaya çıkarmaktadır. Zaten Ürdün ve Türk ordularının işbirliği anlaşması buna hizmet etmektedir. Ayrıca, cuntanın Kıbrıs provakasyonu da bu görüşmelerde ele alınmıştır. "Kıbrıs Türk Devleti" ilanının Birleşmiş Milletler'de görüşülmesi sırasında çekimser oy vererek göz kırpan Ürdün, cuntayı fazlasıyla heyecanlandırmış olacak ki, Kenan Evren, Kral Hüseyin'den bu konuda tam destek istemiş ve bu konuda da olumlu bir netice aldığını belirtmiştir.

Ortadoğu'ya yönelik ihracatını özellikle mevcut çelişki ve çatışmalara dayandırarak sürdüren cunta, Ürdün'ün konumunu da bu açıdan değerlendirmiştir. Zayıf ve ithalata dayalı bir ekonomiye sahip olan Ürdün, cuntanın ağzını sulandırmakta ve gerçekleştirilen teknik, sınayi ve ekonomik işbirliği anlaşması bu amaca hizmet etmektedir.

İki kuklanın Amman görüşmesi, her iki tarafça da "çok olumlu", "tatminkar" biçiminde yorumlanmaktadır. Ancak, bu yorumlar iki rejimin de ne kadar bunaldığının ve zayıfladığının da bir itirafıdır. Dünya ve bölge halklarından tecrit oldukça birbirlerine daha sıkı sarılan baskıcı rejimler, yürek ferahlığını, birbirlerine moral vererek sağlamaya çalışmaktadırlar. Hatırlanacağı üzere Kenan Evren ve Ziya Ül-hak arasındaki son görüşmede de bu tür laflar sarfedilmiş, ama bu durum diktatörlüklerin sorunlarını çözmeye veya hafifletmeye yetmemiştir. Çünkü bunlar, ne yaparlarsa yapsınlar, artık kendilerini ölüme götürecek çelişkileri çözme gücünde değildirler.

★

ŞEHİT EDİLİŞİNİN 5. YILINDA

MAHİR CAN'I

MÜCADELEMİZDE YAŞATIYORUZ!

Şehit edilişinin beşinci yıldönümünde Mahir Can yoldaşı saygıyla anarken, yaşamına, mücadelesine ve şehit edilişi olayına kısaca da olsa bir gazetenin sayfalarının elverdiği oranda değinmenin Mahir yoldaşın anısına bağlılığın bir gereği olduğuna inanmaktayız.

Mahir CAN 1958 yılında Kars'ın Digor ilçesinin Arpalı köyünde dünyaya geldi. Yoksul bir köylü ailesine mensuptu. Küçük yaşta babasını kaybettiğinden ağabeyinin de yardımıyla kendi köyünde ilkokulu, Digor'da da ortaokul ve liseyi okudu.

Tarıma kapitalizmin girişinin yarattığı işsizliğin perişan ve sefalet içine sürüklediği yığınla Kürdistan insanı gibi o da yaz ayları İstanbul'a gider, inşaatlarda çalışırdı. Sefil bir yaşam sürdürerek biriktirdiği biraz parayla okul masraflarını karşılamak, ayrıca da ailesine yardımcı olmak istiyordu. Bunun yanında çok ilkel ve zor koşullar altında sürdürülen tarım ve hayvancılık uğraşılarında da ailesine yardımcı olmaktan geri durmazdı. Suya birkaç kilometre uzakta, yolu yokuş ve engebeli olan köyünde su ihtiyacının karşılanması için eşek sırtında su taşıdığı az olmamıştır.

Ulusal sorundan toprak sorununa, işsizlikten yaşamın birçok zorluklarına kadar bir sürü sorunun üst üste yığıldığı çilekeş Kürdistan köylülüğünün en geri, sorunlarının en yakıcı olduğu alanlardan biri olan Digor'daki köylülüğün yaşamını ve sorunlarını Mahir Can yoldaş kendi yaşamında tanıdı. Bu sorunlara kendi kafasında çözüm ararken gurbetlere düşmüş, metropol kentlerinde en tortu işlerde çalıştırılan Kürdistanlı işçiler arasında da yer almış, bu sorunları da yaşamıştı kendi yaşamında. 1975-76 yılları içerisinde İstanbul'da çalıştığı işyerlerindeki birçok grevlere katılmış, aktif görevler almıştı.

Okul sıralarından tanıdığı devrimci düşünceleri, kendi yaşamının verdiği kinle onu mücadele içerisine itiyordu. Kendisinin tanıdığı bazı kişiler onun bu mücadele isteğini sosyal-şoven akımlar içerisinde heder etmek isteğiyle Mahir CAN'a yanaştılar. Bu sıralarda kısa bir dönem HK ile ilişki kurdu. Fakat bu saflarda kendi yaşamında bizzat tanıdığı sorunlara çözüm bulamıyordu.

Kürdistan'daki "devrimcilik" adına yürütülen ilk faaliyetler Türkiye'ye sınır olan kesimlerle etnik yapının homojen olmayıp, heterojenik bir yapı arzettiği alanlarda "misak-ı milli devrimciliği" biçimindeydi. Ülke ve halk sorunlarına karşı en duyarlı olan aydın-gençlik kesimi de değişik örgüt adlarıyla yürütülen bu faaliyetler içerisinde yer alıyordu. Aslında bu faaliyetler Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin meşru görülmesine, ulusal inkarcılığın gelişmesine yaramaktan başka bir işleve sahip de değillerdi. Kürdistan somutundan kaynaklanan Hareketimizin faaliyetlerinin henüz olmadığı alanlarda geçici bir süre için bunda başarı da elde ediliyordu. Fakat Kürdistan'daki ulusal-toplumsal sorunlara en doğru çözümü koyan marksist-leninist ideolojinin girdiği alanlarda bu yapı kısa sürede dağılıyor, aydın-gençliğin büyük bir kesimi Hareketimiz etrafında yer alıyordu. 1976 yılının sonlarında Kars'a giren Hareketimizin saflarında, 1977 yılı içerisinde yer almakta gecikmeyen Mahir CAN da bu süreci geçirdi. Bu yıldan itibaren sosyal-şovenizmin ve ulusal inkarcılığın amansız bir düşmanı haline gelen Mahir CAN onlara karşı yürüttüğü mücadeleyle boy hedefleri durumuna geldi. Digor'da gençlik içerisinde aktif olarak, büyük bir kararlılık, azim ve coşkuyla çalışarak gençliğin saflarımızda toplanmasında en büyük çabayı o harcadı.

Digor'da çok az olan, fakat sömürgecilerce aktif olarak desteklenerek etkinlikleri geliştirilmeye çalışılan sivil faşistlere karşı da aktif mücadelede yer aldı. Birçok eylemde yer alarak cesaret ve atılganlıkla mücadele etti.

1977 yılı yaz dönemi bulabileceği herhangi bir işte çalışmak için İstanbul'a yeniden gitmek zorunda kalan Mahir yoldaş orada da Hareketimizle ilişkilerini sürdürüyor, mücadeleye katılmaktan geri durmuyordu. Fakat Kürdistan devrimciliğinin esas olarak ülke alanında olması gerektiğinin bilincinde olan Mahir CAN yoldaş ülkeye dönmekte ve kendisini tümüyle mücadeleye vermekte gecikmedi. 1978 yılı yaz aylarında Kars'a gelerek mücadeleye bu alanda, tamamen Hareketin emrinde devam etme kararını verdi.

Bu dönemden itibaren yoğun bir çalışmayla kendisini eğitiyor, öğreniyor, diğer yandan da çeşitli görevleri üstlenip, yerine getiriyordu. Henüz Partimizin kuruluş çabalarının yoğunlaştığı bu sıralarda gurup eğitim çalışmalarının sorumluluğu, birçok eyleme sorumlu veya eylemci olarak katılma, ilişkide olduğu çevrenin eğitilip, örgütlenmesi, propaganda yapma, sömürgeci-faşist, şoven, sosyal-şoven, reformist-teslimiyetçi akımlara karşı mücadelede büyük bir istek ve coşkuyla yer alıyordu. Cesaret, atılganlık, gözüpeklik, fedakarlık, çalışkanlık en dikkati çeken özellikleriydi.

Mahir CAN

Hareketimizin Kars il ve ilçelerindeki gelişmesinin önemli bir noktaya yükseldiği bir dönemde, bu gelişmeyi hazmedemeyen sömürgecilerin ve sosyal-şoven hareketlerin çeşitli türden, değişik cephelerden, gizli ve açık, maskeli veya maskesiz birçok saldırı ve iftiralarına uğradığımız bir dönemde sömürgecilerin destek ve teşvikleriyle yapılan alçakça saldırılardan birinde, bir komplo sonucu Mahir CAN'ın şehit edilişinin belli bir anlamı vardır. Bu anlamın netliğe kavuşturulması ve hem de bugün de hedefi olduğumuz bir yığın küfür, saldırı ve karaçalma çabalarına karşı geçmişin sadece bir olay özgülünden ele alınması bakımından olayın meydana geliş koşullarını ve gelişimini özlü bir şekilde koymaya çalışacağız. Elbette ki bundaki amacımız geçmişteki basit sürtüşme ve çatışmaların ele alınması, kısır tartışma ve çekişme ortamına düşülmesi değildir. Amaç gerçeğin aydınlatılmasıdır. Bugün de geçmişe dayanılarak yapılan haksız, kasti, değişik amaçlı (kötü yönde), yakıştırma niteliğindeki iftira ve suçlamalara karşı hatalı tutumların mahkum edilerek gerçeğin gün gibi ortaya çıkarılarak bilince yer ettirilmesi bakımından faydası olacağı kanısındayız.

Olayı anlatmak için biraz gerilere, 1978 Haziran ayı Iğdır olaylarına kadar uzanalım. Mahir CAN'ın şehit edilişi olayıyla da yakın bağ içinde olan bu olayları nedenleri ve sonuçlarıyla kısaca incelemeye çalışalım:

Iğdır'daki doğa koşulları kendisine özgü coğrafya ve iklim koşulları da yaratmıştır. Çevresi dağlarla çevrili Iğdır ovasının Erivan ovasıyla birleşmesini Sovyet-TC sınırını çizen Aras nehri önlemektedir. Çevresini kaplayan yüksek yayla ve platoların sert, soğuk ve kışları uzun iklimiyle zıtlık arzeden ılıman bir iklim Iğdır ovasında hüküm sürer. Ovalık alanda sürdürülen tarım daha çok bağcılık, bahçecilik biçiminde olurken, dağlık alanlarda sürdürülen hayvancılık ise yarı-göçebe bir şekilde olmaktadır. Etnik yapısı içerisinde Kürtler ve Azeriler olan Iğdır'da ovalık kesimi en etkili bir şekilde Azeriler ellerinde bulundururken, az bir kesimi bu ovalık alanda olmakla birlikte Kürtler de dağlık alana yerleşmiş bulunmaktadır.

Kürtlerin yarı-göçebe, ilkel, geri, çoğunlukla dağ başlarında geçen yaşamlarına karşılık bağ ve bahçecilikle uğraşan Azeriler ekonomide ve ticarette önemli bir konuma sahiptirler. Kürtlerdeki feodal yapının katı etkilerine karşın, Azeriler arasında kapitalist ilişkiler daha gelişkindir. Kompradorlaşma daha ziyade Azeriler ve ovalık alanlardaki Kürtlerden olmaktadır.

Şehir nüfusunun çoğunluğunu oluşturmalarından ve Türk sömürgeciliğinin ırkçı-şoven politikasından ötürü Azeri kesiminin etkinliği daha geniş kapsamlıdır. Çoğunluğu küçük ve orta burjuva yaşam olanaklarına sahip olan Azeriler ırkçı-şoven, sömürgeci ideolojinin etkisi altına girmekte, büyük bir kesimi faşistleşmektedir. Elbette bunda devrimcilerin yanlış propaganda ve çalışma yöntemi izlemelerinin de payı büyüktür. Buna karşılık Kürt kesiminin ekonomik ve ticari ilişkilerde karşılaştıkları zorluklar, kendi yarı-göçebe yaşamı, ırkçı-şoven, faşist ideolojiden kaynaklanan horlama ve aşağılamaya karşı, yıllardan beridir süren aşiret çatışmaları ve kan davaları nedeniyle "kaçak" duruma çok düşüp, sürekli sömürgeci devletle çelişki içerisinde olmasından ötürü de devrimcilerin faaliyet yürütmesine daha uygun kesimi oluşturmaktadır.

Bunun yanında ulusal ve mezhepsel farklılıklardan kaynaklanan, çelişki ve çatışmaları da Türk sömürgecilerinin yerel görevlileri de (kaymakam, alay komutanı, emniyet müdürü, MİT görevlileri vs.) sürekli körükleyip, kışkırtmıştır. Kürtlerin aşiret çatışmalarıyla kendi içinde, Kürt-Azeri çatışmalarıyla da bütün alanlarda emekçi halkının birliğinin engellenmesi için çabaların da gerekli olduğu (sömürgecilerin egemenliklerini sürdürmeleri açısından) açıktır. Böylece Kürdistan halkı birbirine kırdırılıyor, katliam provaları bu alanda da zaman zaman gündeme getiriliyordu.

Temelinde birçok çelişkinin yer aldığı Kürt-Azeri çelişkisinden de önemli oranda faydalanarak alay komutanı, emniyet müdürü MİT görevlileri vb.'nin aktif yardım ve desteğiyle faşistler, 1978 Haziran ayına doğru Azeriler arasında yoğun bir propagandaya giriştiler. Ortamın iyice gerginleşmesini yarattıktan sonra Haziran ayında Kürt esnafın ve devrimcilerin bulunduğu kesimlere saldırılar yaparak dükkanları yağma ve talan ettiler. Üst üste meydana gelen bu saldırılar karşısında tepki gösteren Kürt kesimlerle birlikte, devrimciler de eylem birliği yaparak karşı saldırıya geçmek zorunda kaldılar. Olaylarda polis ve jandarma komutanınca verilen otomatik silahlarla faşistler, bizzat polis ve jandarma ile birlikte devrimcilere ve halka ateş açtılar. Saatlerce süren bu çatışmaların sonucunda faşistlerden 4 kişi ölüp bir çok da yaralı olmasına karşılık devrimcilerden, Hareketimiz sempatizanı Köroğlu KESER ve devrimci sempatizan Şahin AKAR şehit düştüler ve birçok kişi de çeşitli şekillerde yaralandı. Çok sayıda dükkan ve işyeri yağma edildi.

Devrimcilerin eylem birliği içerisinde halkla birlikte olan direnişleri sonucu faşistlerin bu saldırıları püskürtüldüğü gibi, esas olarak yapılması amaçlanan katliam ortamına da fırsat verilmedi. Olaylardan sonra devrimcilerin etkinlik alanları önemli oranda genişlediği gibi faşistlerin birçoğu da Iğdır'ı terk etmek zorunda kaldılar. Faşist aileler evlerini satıp kaçıyorlardı.

İşte bu olayların sömürgecilerin istemediği böylesi koşullara yol açması ve devrimcilerin eylem birliği karşısında kısa süreli önlem olarak tutuklama ve hapse atma yöntemi uygulanırken uzun vadeli hesaplar da yapıldı. Giderek MİT'in devrimcilerin birliğine, özellikle de Hareketimize yönelik faaliyetlerinde bir yoğunlaşma oldu. Takip, tutuklama, baskı, tehdit ve işkencelerde önemli oranda artışlar olduğu gibi, bu alanda Hareketimizi içten dağıtma çabalarına da el atıldı.

Hareketin düşmandan yönelen çok yönlü saldırılarla yüz yüze olduğu bu dönemde, egemen ulus devrimci güçlerinden bazılarının da bu döneme denk düşen saldırıları hızlandırılmaya başlandı. Mücadele faşist güçlere vurulan darbelerle kitleler içinde yansımasını buldukça, Kürdistan'ı inkar temelindeki sosyal-şoven yaklaşımların maskeleri de giderek düşmeye başladı. Bunlar, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin gelişmesi oranında eski kitle tabanlarını yitireceklerini gördükçe, mücadeleye yönelik saldırılarını yoğunlaştırdılar. Kürdistan devrimine en sıcak yaklaşımı ve desteği vermesi gereken güçler olmaları, önlerindeki en temel sorun olan bu güçlerden bazılarının özellikle 1977'lerden başlayıp 80'li yıllara kadar hızlanarak devam eden saldırıları sonucu, onlarca PKK kadro ve hatta sempatizanı şehit edildi. Kürdistan devrimi açısından olduğu kadar, Türkiye devrimi açısından da büyük bir kayıp ve derin bir yara olan bu saldırıların, biçimi ne olursa olsun somut ifadesinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi önünde durmak olduğu, bugün çok daha açık bir biçimde görülmektedir.

Kars yöresi, yukarıda belirtilen etnik özellikleri nedeniyle de çeşitli güçlerin hesapları için Kürdistan'ın belki de en elverişli bir alanını oluşturmaktaydı. Etnik farklılıklar ve çeşitli aşiretlere dayanarak örgütlenme faaliyetleri yürüten bir takım sol güçler devrimci hareketin gelişimi karşısında fazla gecikmeyen saldırılarında da, yine bu farklılıklara dayanmaya çalıştılar. Faşistlere karşı mücadelenin gelişerek önemli boyutlar kazandığı ve kitlelerde bu temelde güçlü bir güvenin geliştiği bu dönemde, yöneltilen saldırıların şehitlerinden birisi de Mahir CAN yoldaştır. 11 Aralık 1978 günü okula giden bir grup devrimci üzerine HK'nin açtığı ateş sonucu şehit düşen Mahir CAN yoldaşı anarken, önümüzdeki en temel görev, gelecek açısından dersler çıkarmak olacaktır. Özellikle Türkiye sol hareketlerinin çıkarması gereken önemli sonuçlar ve dersler vardır ve biz böyle anları geleceğin doğru çizilmesinde bu derslerin çıkarılacağı anlar olarak değerlendiriyoruz.

Mücadelenin yeni bir döneme girdiği içinde bulunduğumuz süreçte, henüz satır aralarında ve sözle de olsa boy vermeye başlayan saldırıların önlenmesinde sorumlu devrimci güçler ve kişilerin büyük payı olacaktır. Herşeyden önce hatırda tutulmalıdır ki, PKK gelişimini dört yandan yoğunlaştırılan ateş çemberine rağmen sürdürmüş ve bugün yıkılmaz bir noktaya gelmiştir. Ama, halklar ve devrimciler açısından ve özellikle de Türkiye ve Kürdistan halkları sözkonusu edildiğinde asıl sorun, enternasyonalist temellerde dostluk ve mücadelede dayanışma içinde olabilmektir. Bugün halklarımızın en çok ihtiyaç duyduğu şey de budur. PKK, geçmişte olduğundan daha büyük bir titizlikle, bu birliğin sağlanması ve en azından çatışmalara dönüşen olumsuzlukların doğmaması için gerekli tüm çabayı gösterecektir ve göstermektedir de. Açıkça bilinmelidir ki, özellikle bu dönemde doğabilecek bu türden olumsuz yönelim ve saldırılar, Kürdistan halkı tarafından olduğu kadar Türkiye halkı tarafından da halklarımızın kardeşliğine sıkılmış kurşun olarak kabul edilecek ve saldırıların sahipleri hak ettikleri cevabı bulmakta gecikmeyeceklerdir.

Bu açıdan, geçmişin olumsuzluklarının yaşanmaması için, sorumlu devrimciler üzerlerine düşen görevleri mutlaka yerine getirmek zorundadırlar.

*** MAHİR, KÖROĞLU VE ŞAHİN YOLDAŞLARIN ANILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

*** YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!**

*** YAŞASIN ÖNDERİMİZ PKK!**

M. ARAM
29 Kasım 1983

PKK'NİN 5. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ MİLİTANLAR, SEMPATİZANLAR VE KİTLELER İÇERİSİNDE COŞKU İLE KUTLANDI!

6. Yıla Giriş Nedeniyle Avrupa'da Ulusal Direniş Gecesi Yapıldı

Kürdistan Ulusal Direniş tarihinde, PKK'nin kuruluşu ile ifadesini bulan atılımın 6. yılı, mücadele alanlarında coşku ile kutlandı. PKK 6. yılına girerken toplantılar düzenlendi, bildiriler yayınlandı, geceler yapıldı, mesajlar sunuldu.

Bu eylemlerden biri de Avrupa çapında düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş gecesiydi. 26 Kasım günü Hamburg'da düzenlenen geceye 2500'ü aşan Kürdistanlı kitle ve davetli konuklar katıldılar.

Gece bazı teknik aksaklıklar yüzünden program kısıtlamasına uğramasına rağmen, kitlemiz tarafından geç saatlere kadar büyük bir dikkat ve sevinçle izlendi.

Kürdistan Ulusal Direniş gecesinin en coşkulu ve kitle tarafından en büyük sevinçle karşılanan anı PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın videodan sunulan mesajının yayın anıydı.

Genel Sekreter Abdullah Öcalan'ın, PKK ve mücadelesinin Kürdistan'da ve Ortadoğu'daki önemini, içine girdiğimiz süreç ve PKK'nin önüne koyduğu görevleri, ulusal birliği yaratmanın zorunluluğu ve bunun önündeki küçük-burjuva engelleyici çabaları, buna karşı doğru devrimci çizgiyi anlatan PKK militan ve taraflarını, Kürdistanlı kitleleri daha yoğun mücadeleye çağıran konuşması kitle tarafından coşkuyla

Tiyatrodan bir görüntü

uzun süre ayakta alkışlanarak karşılandı. Kitle, mesaja "Bijî PKK, Bijî Serok Apo" sloganları ile karşılık verdi.

Bu konuşmanın ardından PKK savaşçılarının yeni döneme hazırlanışta silahlı eğitimi gösteren kısa video programı yayınlandı. Kitlelerin silahlı mücadeleye sempatisinin en açık bir biçimde gözüktüğü bu programda, film bir eğitim esnasını gösteriyor olmasına rağmen, kitleler adeta silahlı mücadeleyi yaşıyormuşcasına büyük bir heyecanla yerlerinden doğruldular program boyunca savaşçıları ayakta alkışladılar. Kürdistan kadını ülkeye özlemini, savaşçılara duyduğu derin sevgiyi, slogan ve zılgıt atarak dile getirdi.

PKK'nin 6. yıla girişi nedeniyle program kısa parti mücadelesini anlatan yeni mücadele dönemini tanıtmaya yönelikti.

Bu temelde hazırlanan kültür programı koro, folklor ekipleri, sözümüzle sazımızla direniş tarihimiz ve tiyatrodan oluşmaktaydı.

Koro ekibi devrim marşları ve parti mücadelesini tanıtan marşları okuduktan sonra davetli konukların konuşmasına ve mesajlara yer verildi. Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Benjamin Karez Yanez, Şili MIR temsilcisi, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi temsilcisi de konuklar arasındaydılar. Şili Sosyalist Partisi Genel Sekreteri sözlü olarak sunduğu konuşmasında şu noktalara değindi.

Yoldaşlar,

Biz Şili Sosyalist Partisi'nin adına Kürdistan İşçi Partisi'ni 6. yılına girerken büyük bir devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

Devrime varabilmek için ezilen halklar ortak düşmana karşı, ortak mücadele vermelidirler.

Siz Kürdistanlılar sömürgeci-faşist Türk devletine karşı amansız bir mücadele içindesiniz. Biz de 10 seneden beridir Şili cuntasına karşı aralıksız bir mücadele vermekteyiz.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme karşı Kürdistan ve Şili halkları birbirleriyle dayanışarak düşmana en büyük darbeyi vuracaklar.

Halklar silahlı mücadele olmadan devrimi başarıya götüremezler.

Yaşasın Kürdistan ve Şili Devrimi!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kahrolsun Emperyalizm ve Dünya Gericiliği!

Yaşasın Kürdistan Bağımsızlığı İçin Şehit Düşen Lider ve Militanlar!

KÜRDİSTAN ŞİLİ VE DÜNYA HALKLARI ZAFERİ KAZANACAKTIR!

Teşekkürler

★

Benjamin Karez Yanez'in konuşması kitle tarafından sevgi gösterisi ile karşılandı. Şili MIR hareketi temsilcisinin yaptığı konuşmada PKK'nin mücadelesine değinerek şehit Haki, Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların mücadelelerini selamladı ve Kürdistan ve Şili halklarının kardeşliğini dile getirdi. Enternasyonalist sloganlar atarak PKK'nin 5. kuruluş yılında Kürdistan halkını selamladı. Ortadoğu'lu savaş yoldaşı olarak PKK'ye dostluk ve dayanışma mesajını temsilcisinin konuşması ile ileten Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi, Ortadoğu ve dünya halklarının dayanışmasının zorunluluğuna değinerek Filistin ve Kürdistan halklarının ortak özelliklerinden ve öncüleri vasıtası ile sağladıkları savaş arkadaşlığından bahsetti. Uzun uzun alkışlanan bu sözlü mesajlardan sonra, yazılı olarak gece tertip komitesine ulaştırılan mesajların okunmasına geçildi. Zamanın sınırlı olması nedeniyle tamamı okunamayan kabarık sayıdaki mesajlar PKK'yi 6. yılında selamlayan, dostluk ve dayanışmayı dile getirir nitelikteydi. Türkiyeli, Kürdistanlı ve Alman kuruluşlardan gelen mesajlardan aktaracağımız şu bölümler sanırız günün anlam ve önemini, bugünde halklarımızın biribirine besledikleri dostluğu anlatmaya yetecektir.

★

Şili İhtilalci-Sol Hareketi MİR'in, PKK'ye 5. kuruluş yıldönümü dolayısıyla mesajı.

Davetiniz için teşekkür ederiz.

Hareketimizin Avrupa Temsilciliği, PKK'li yoldaşları ve Kürt halkını ve Partinin kuruluşunun 5. yılını candan selamlar.

Kürdistan halkının emperyalizme karşı yürüttüğü sosyal ve politik kurtuluş mücadelesini selamlarız.

Diktatörlüğe karşı, mücadelede şehit düşen halk kahramanları PKK-MK üyeleri Kemal Pir, Hayri Durmuş, Mazlum Doğan ve Haki Karer'i ve diğer şehitleri selamlarız.

Halk güçlerinin diktatörlüğe karşı birliğini selamlarız.

Politik tutukluların kararlı tutumla yürüttükleri açlık grevlerini destekler, eylemlerini selamlarız. Bu tutum devrimcilerin nasıl olması gerektiğine dair önemli bir kıstastır.

Biz MİR Hareketi olarak, halkınızın uşak yönetime karşı mücadelesini güçlendireceğinize ve halkın istemlerini temsil edeceğinize, inançlıyız.

Hareketimizin ve Şili halkının ortak düşmana, emperyalizme karşı zafere mutlaka gideceğini bir defa daha vurgularız.

Yaşasın halklarımızın şanlı mücadeleleri!
Yaşasın Kürdistan halkının mücadelesi!
Yaşasın PKK'nin 5. kuruluş yıldönümü!
Halk güçlerinin birliği ve silahlı mücadele ile zafere ulaşacağız!

★

Yunanistanlı dost örgüt PASOK Stutgart 1. Sekreteri Jauus Strauropoulos ilettiği mesajında şöyle sesleniyordu.

"Kürdistan halkının çağa ulaşmasında, geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü gücü PKK'nin kuruluşu, kuşkusuz Kürdistan halkı için tarihi ve anlamlı bir gündür. Dünyada birçok halkın ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli tarihi anlar hiç bir zaman unutulmayarak halkların belleklerinde yeretmiştir.

PKK'nin ilanıyla anlam bulan bu günümüzde yeniden dayanışmamızı iletir ve Kürdistan halkının yanında olduğumuzu birkez daha belirterek sizleri selamlarız"

★

Sazımızda-Sözümüzde Direniş Tarihimiz Programı açılırken.

"PKK-Avrupa Temsilciliğine.
Sevgili Dostlar.

Partinizin kuruluşunun 5. yılında, 26. Kasım 1983'te Hamburg'da yapacağınız gece ile ilgili, davetiniz için kalpten teşekkür ederiz

Bu tarihte Nürnberg ve Fürth çevresinde yapılacak bazı eylemler dolayısıyla, Partimizin bir temsilcisini gönderemeyeceğimizden, üzgün olduğumuzu belirtiriz.

Gecenizin olumlu ve başarılı geçmesini dileriz.

Sosyalist Selamlarımızla
Alman Komünist Partisi
Nordbayern Bölge Yönetim
Başkanlığı
(Bernhard Höltz)

★

"Gece Tertip Komitesine,

PKK'nin kuruluşunun 5. yılında şanlı mücadelesini selamlar zafere ulaşmasını içtenlikle dileriz.

Selam olsun, Kürdistan halkının kurtuluşu uğruna canını feda eden halkımızın şanlı evlatlarına.

Avrupa'daki I-KDP Taraftarları"

★

"Yoldaşlar, Kürdistan İşçi Partisi'nin 5. kuruluş yılı dolayısıyla yapılan toplantınızı devrimci coşkuyla selamlarız.

Faşist diktatörlük yanlız işçi sınıfının, halklarımızın da değil, tüm Ortadoğu halklarının da düşmanıdır. Halklarımızın devrimci savaş birliği ile faşist diktatörlük yıkılacaktır.

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
Yaşasın Devrimci Güçlerin Savaş Birliği!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
TKP-İŞÇİNİN SESİ"

★

"Kürt halkının Türk şoven burjuvazisinin ulusal baskı zincirini kırma ve kendi kaderini özgürce belirleme mücadelesi giderek güçlenmektedir.

PKK (Kürdistan İşçi Partisi)nin kuruluş yılını yoldaşça selamlarız!

Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Türkiye Komünist Emek Partisi
Avrupa Komitesi"

★

"Yoldaşlar, Kürdistan İşçi Partisi PKK'nin 5. kuruluş yıldönümünü devrimci coşku ile selamlarız.

THKP-C-(Acilciler)
Almanya Sekretaryası

★

"Faşist cuntaya karşı olan en geniş güçlerin birliğinin ve ortak mücadelesinin kaçınılmaz bir görev olduğu günümüz koşullarında dost örgüt PKK'nin üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmesini bekliyor ve çalışmalarında başarılar diliyoruz.

TKP-(B) Türkiye Komünist Partisi (Birlik) Yurtdışı Örgütleri Sekreterliği"

★

Örgütlerin yanısıra çeşitli kuruluş ve kişilerden gelen mesajlar şöyle:

★

Sevgili Yoldaşlar;

PKK'nin kuruluşunun 5. yılında sizleri selamlar, mücadelenizde başarılar dileriz.

Partinizin, sömürgeciliğe ve baskıya karşı, Kürdistan'ın kurtuluşu için yükseltmiş olduğu savaşımında daha güçlü adımları başarı ile atacağına olan inancımız sonsuzdur.

Yaşasın uluslararası dayanışma!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Hamburg, 29.11.1983
"Freiheit" ve diğer yoldaşlar.

★

Tertip Komitesine;

Sevgili dostlar, sevgili yoldaşlar!

Gecenizin başarılı gerçekleşmesini dileriz.

Kürdistan halkının baskı ve işkenceye karşı yürüttüğü mücadele, yalnız Türkiye'de değil, aynı zamanda İran, Irak ve Suriye'de de, savaşan güçlerin sömürgeci-

liğe karşı birliğini gerekli kılmaktadır.

İdeolojik, politik ve kişisel ayrılıklar ile çıkarlar, böyle bir zamanda bir yana bırakılarak, birliklerin oluşturulması zorunludur. Ancak bu temellerde baskıya karşı yürütülen mücadelede, kurtuluş sağlanabilir.

Yalnız Kürdistan halkı düşmanlarını ve kendisini ezenleri, bozguna uğratabilir. Kürt halkının, esarete ve baskıya karşı, kendi kaderini tayin edebilmesi için yürüttüğünüz mücadeleyi tüm kalbimizle destekleriz.

Avukat;
Axel Kollbach
Erich Mika
Ludwig Müller
Gerlinde Oberländer-Pohl
25.11.1983, Frankfurt-Main

★

Tertip Komitesine.

Komitemiz, PKK'nin ve Kürt halkının Türk askeri-faşist cuntasına karşı yürüttüğü haklı mücadelesini destekler.

Kürdistan, politik ve stratejik konumundan dolayı ABD ve Avrupa emperyalistleri için önemli bir anahtar rolünü oynamaktadır. Herşeyden önce tüm olanak ve gücümüzle Batı Alman emperyalizmine karşı yürüttüğümüz mücadele ile, mücadelenizi destekliyoruz. PKK önderliğindeki Kürdistan halkının silahlı mücadelesi ile ulaşılacak bir zafer, Alman kapitalizminin ve emperyalizmin suratına da inen bir şamardır.

Kürdistan halkının marksistleninist esaslar üzerinde kazanılacak zaferi aynı zamanda uluslararası proletaryanın da zaferidir.

Kahrolsun sömürgeci faşist askeri cunta!
Cuntaya yapılan askeri ve ekonomik yardımlara son!
BAE karşı savaş!
Yaşasın PKK ve Kürdistan halkı!
Türkiye ve Kürdistan Komitesi-Elmshorn

★

Programa konuklar arasında bulunan PKK davası Avukatlarından Hüseyin Yıldırım'ın konuşmasına yer verilerek devam edildi. Avukat Hüseyin Yıldırım; Diyarbakır direnişini, PKK mücadelesi ve önemini anlatan konuşmasında bağımsızlığa giden yolda engelleyici küçük-burjuva reformist çizgiyi teşhir etti. Direnişin Kürdistan'daki önemini vurgulayarak yurtsever ve demokratlardan direnişe daha güçlü destek talebinde bulundu.

manın suratına bir şamar daha patlatmıştır.

Bugün kurtuluşun sembolü olan PKK'yi, daha gür, daha güçlü sloganlarla bir kez daha haykırmaktayız.

Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Birliği

HÛNERKOM"

dan Mizgin, Sefkan, Zozan ve Xemgin, şehitleri ve mücadele dönemlerini anlatan türküleriyle eşlik ettiler. Zamanın kısıtlı olması nedeniyle program kısa tutulmasına rağmen, konuk kitle tarafından büyük bir beğeni ile karşılandı.

Bu programın ardından Hunerkom kadın folklor ekibi davullu zurnalı halk oyunlarıyla geceye renk kattı.

Celle folklor ekibi.

Tertip komitesinde oldukça kabarık bir sayı oluşturan PKK taraftarlarından gelen mesajlar şu yörelerden gelmekteydi.

Duisburg, Nürnberg, Frankfurt, Stutgart, Hollanda, Hamburg, Köln, Bochum, İsviçre, Saarbrücken, Manheim, Fransa, Hannover ve Celle PKK taraftarları.

★

Mesajların okunmasından sonra video programlarının ardından Celle yöresi PKK taraftarlarından oluşan bir folklor ekibi Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden halk oyunları sergilediler. Davul zurnalı folklor programında Kürdistanlı kitleler birkez daha anılarını yaşadılar.

Gecenin ilgi çeken ana kültür programı sözümüz ve sazımızda

Halkın ve devrimci savaşçıların bugünkü yaşantılarını yansıtan tiyatro programı ayrı bir öneme sahipti. Bir yığın teknik yetersizliğe rağmen bu kısa tiyatro programı kitleler üzerinde oldukça büyük bir etki bıraktı.

Kitleler adeta kendilerini sahnede yaşıyorlardı. PKK II. Kongresi ve sonrası dönemi 3 açıdan ele alan tiyatronun özellikle köylü ailesini anlatan perdesi beğeniyle izlendi. Sömürgeciler ve planları açısından, halkın yaşamı ve devrimcilerle ilişkileri açısından, devrimcilerin dağlardaki yaşamı ve eylemleri açısından işlenmekteydi konu.

Gece için sonuç olarak şunlar söylenebilir. Kürdistan halkının partisi PKK'ye, onun silahlı direniş çizgisine, şehitlerinin mücadelesine, parti önderliğine duyulan derin bağlılığın en güzel ifadesiydi. Katılan kitle bu bağlılığı gerek program boyu içinde bulunduğu heyecanlı ve coşkulu sloganlarıyla, alkışlarıyla gerekse 6. yıla

6. Yılına Girerken PKK'yi Yürekten Selamlıyoruz

27 Kasım, Halkımızın tarihinde yepyeni bir sayfa açan, başaşağı giden tarihi akışı tersine çeviren, halkımızın öncü gücü PKK (Kürdistan İşçi Partisi)'nin kuruluş günüdür.

Kürdistan halkının söndürülmek istenen umudu, bugün atılan, tarihimizde ender rastlanır adımla yeniden canlandırıldı.

Ulusal kişilik yerine, kendi emeğine ve halkına yabancılaşmanın, birlik ve mücadele yerine, aşiret aşiret, mezhep mezhep, köy köy parçalanmışlığın ve iç didişmelerin, kendi değerlerimize sahip çıkıp halkımızı savunacak örgütlenmeler yerine, ajan yapı ve kurumların, azgın sömürgeci baskı ve emek sömürüsüne karşı ulusal direniş yerine küçük-burjuva reformizminin hakim olduğu bir ortamda, çağa açılmanın en anlamlı cesaretli adımı bugün atıldı.

Hem de, değil bu olumsuzluklara vurmayı göze alabilmek, halkımız için gösterilecek en ufak çabanın bile büyük fedakarlıklar pahasına yüksek bir cesaret istediği o kaos ortamında, beyin ve yüreklerine güvenden başka hiçbir şeyleri olmayan bir gurup önder devrimcinin Marksizm-Leninizmi ülke koşullarına yorumlayarak görülmemiş fedakarlık ve cesaretle her türlü zorluğa ve engellemelere karşı toprağa ilk şehitleri vererek sağladıkları gelişmenin ürününün örgütüne kavuştuğu gündür 27 Kasım.

Bugüne, halkımızın sömürgeciliğe karşı beslediği kini ve nefreti bilinç düzeyine çıkarılıp, mücadele programı ile ifade edilen geleceği kurmanın planları oluşturularak gelindi.

Sömürgeciliğe karşı bölük pörçük başkaldırışlar çağın en ileri sınıfı olan proletaryanın öncülüğünde örgütlü isyana dönüştürüldü.

Dünya proletaryası ve ezilen halkların deney ve tecrübeleri aktarılarak halkımız Marksizm-Leninizmin yol göstericiliği ile tanıştırıldı.

Dünya komünist hareketinin Kürdistan kolu örgütlenerek, yüzyılların dışa kapalılık çemberi parçalandı, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri ile dayanışmanın ilk girişiminde bulunuldu.

Kürdistan proletaryası öncülüğünde, köylülerin, aydınların, gençliğin ve kadınların ilk çekirdek bloku yaratılarak örgütlülüğün kırsal kesime doğru yayılıp kitleleri kucaklaması, silahlı direniş çizgisinin halk kitlelerince tesbit edilmesinin en görkemli ifadesi olarak feodal çetelere, faşist yapı ve kurumlara, ajan-muhbir ağına karşı mücadelenin yaygınlık kazanması,bu temelde sömürgeciliğin tarihinde ilk defa temellerinden sarsılması, azgın faşist sömürgeci uygulamalar gündeme girmesine rağmen doğru taktik ve eylemlerle ulusal kurtuluş hareketimizin çekirdeğinin korunması, zindanlarda eşi görülmemiş destanlar yaratarak halk varlığımızın savunulması güçlü hazırlıklarla ülkeye yeniden müdahale sürecine girilmesi denilebilinir ki 27 Kasım'da atılan güçlü adımın zorunlu neticeleridir.

5 yıllık şanlı mücadele yıllarını geride bırakıp geleceğe daha güçlü ve güvenle bakan PKK'yi yeni mücadele döneminde coşkuyla selamlıyoruz.

SERXWEBÛN

Kürdistan Ulusal Direniş Gecesine, Irak KOMELA, Eritre Kurtuluş Hareketlerinden bir gurup, Suriye Komünist Partisi vd. örgüt ve hareketlerin yanısıra Avrupa'da faaliyet yürüten HÛNERKOM da birer mesaj gönderdiler. Gazetemiz Serxwebûn'un da bir mesajla selamladığı geceye, HÛNERKOM tarafından gönderilen mesaj şöyle:

"Emperyalizm ve sömürgeci egemenlik altında her türlü baskı, işkence ve sömürüye maruz bırakılan, kendi gerçekliğine bile yabancılaştırılmış, Kürdistan halkı artık başaşağı giden tarihin akışına dur demektedir.

En ufak bir adımın atılması uğruna büyük fedakarlıklar göstermek zorunda olan Kürdistan halkı bu dava uğruna bağrından yüce önderler yaratarak, bir ana rolünü oynamıştır.

Bu temelde ayağa kalkan Kürdistan işçi sınıfının önder gücü PKK, kuruluşunun 5. yılında ulusal kurtuluş mücadelesinde düş-

Tiyatroda köylü ailesi.

direniş tarihimiz adlı programdı. Bir arkadaşımızın parti tarihini ve mücadelesini anlatan, Kürdistan tarihinin bu dönemine damgasını vuran olayları dile getiren konuşmasına, halk ozanlarımız-

lesine, parti önderliğine duyulan derin bağlılığın en güzel ifadesiydi. Katılan kitle bu bağlılığı gerek program boyu içinde bulunduğu heyecanlı ve coşkulu sloganlarıyla, alkışlarıyla gerekse 6. yıla

Avukat Hüseyin Yıldırım'ın konuşması, kitle tarafından alkışlarla cevaplandırıldı.

girerken, PKK'ye maddi katkı sağlayıcı kampanyayla dile getirdi. Kitleler direniş gecesinde toplam 43.975.82 DM. bağışta bulundular.

Stutgart'tan gelen bir gurup PKK taraftarının oluşturdukları folklor programı ardından hep bir ağızdan yumruklar havada ayakta söylenen Enternasyonal ile gece sona erdi.

★

PKK 6. YILINDA

ÖRGÜTSEL İNŞASINI GERÇEKLEŞTİRİYOR!

Partimiz ve halkımız şanlı gelişmelerle dolu 5 yıllık bir mücadele pratiğini geride bıraktı. PKK, 5. kuruluş yılında her türlü bozguncu, tasfiyeci ve imha çabalarını boşa çıkarmış, halkımızın kurtuluş umutları her zamankinden daha çok güçlenmiştir. 6. yılda da önümüzde başarılması gereken görevler, aşılması gereken zorlu bir yol vardır. En güçlü bir şekilde karşılamaya hazırlandığımız bu görevleri gerçekleştirmek, tarihin ve yaşanan günün dayattığı sorumlulukları yerine getirebilmek için, bugün, bu yıldönümü münasebetiyle bir kez daha kendi ulusal ve toplumsal gerçekliğimiz üzerinde düşünmek, bu temelde girmemiz gereken yolun ne olması gerektiğini açıkça ortaya koymak, yüzyıllardan beri izlenen ve halen de üzerinde yürünmek istenen, ama gerçekten çıkışı olmayan yol yerine, hiçbir tereddüte yer vermeden, tüm gücümüzle girmemiz gereken yola neden zorunlu ve zorunlu olduğu kadar da gönüllü girmemiz gerektiğini izah etmekte yarar vardır.

6. yıla doğru girdiğimizde dünyada, bölgede ve ülkemizde halkımızın ulusal kimliğini kazanma ve kurtuluş yolunda daha cesur, daha kararlı ve sonuç alıcı bir dönemi başlatması açısından en elverişli bir dönem yaşanmaktadır. Herşeyden önce sistemler arasındaki çatışma son derece kızışmış durumdadır. 2. Dünya Savaşından sonra kurulmuş olan dengeler yetmezliğe düşmüştür. Gerek emperyalizm, gerekse sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri dengeyi kendi lehlerine dönüştürmek için yoğun bir çatışma içinde bulunmaktadırlar. Özellikle emperyalizm, 60'lar dönemine yeniden dönüşü sağlamak, bugün yeni sömürgecilik biçiminde içinde yaşadığı yoğun bunalımın devrimci dönüşümlerle sonuçlanmasını önlemek ve karşı-devrimci çabaların etkinleştirerek arzuladığı statükoya ulaşmak için siyasi, askeri ve ekonomik savaşı doruk noktasına çıkarmaktadır.

Halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki mücadeleleri ise, bir daha geri dönülmez biçimde yetkinleşmekte ve güçlenmektedir. Bu mücadeleler, emperyalizmin yaşadığı derin bunalımdan devrimi daha da güçlü çıkarmak için zorunlu devrimci görevlerle karşı karşıya bulunmaktadırlar.

Dünyamızda yaşanan bu gerçeklik, bölgemizde de en sıcak bir durumu almış bulunmaktadır. Denilebilir ki, Ortadoğu tarihin en gergin ve sıcak ortamına doğru hızla yol almaktadır. Daha düne kadar sonderece katı bir biçimde yaşatılmaya çalışılan statüko, tüm çabalara rağmen korunamamakta, halkların üzerinde kurulmuş bulunan düzen en krizli ve savunulamaz bir konuma gelmiş bulunmaktadır. Bölgenin her gün bir noktasında yeni gerginlik kaynakları ortaya çıkmakta ve bunlar sıcak savaşa dönüşmektedir. Bu sıcak savaşım, başta ABD olmak üzere tüm emperyalizm güçlerince silahlı müdahale de dahil, her türlü çabalara rağmen bastırılamamakta, tersine giderek daha da yaygınlık kazanarak bölgemizi daha da ciddi devrimci gelişmelerle karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu gelişmeler, bölgede kilit bir noktada yer alan ülkemiz Kürdistan açısından da sonderecede önemlidir. Biliniyor ki, tarihimizin olumsuz gelişmesinin en önemli nedenlerinden biri de, yüzyıllardan beridir kurulmuş bulunan çemberin bir türlü kırılamamış olmasıdır. Kapitalist sömürgecilik, tüm barbarlığı ve saldırganlığı ile ülkemizi tümüyle tahrip etmek, halkımızın ulusal varlığını ortadan kaldırmak için elinden geleni sonuna kadar uyguluyor. En eski halklardan birisi olan halkımızın dünya halklarının kurtuluşa doğru hızla yöneldikleri, bağımsızlıklarını elde ederek ulusal kimliklerini kazandıkları çağımızda yutulma ile karşı karşıya gelmesinin sorumlusu kapitalist-emperyalizm ve sömürgeciliktir. Sömürgeci kapitalizmin yarattığı en olumsuz yapı ise, çok zayıf koşullara sahip olan tarihsel ve toplumsal nedenlerle sonderece parçalanmış bulunan ulusal yapıyı, bir de kendisinin daha gelişmiş sömürgecilik yöntemleriyle adeta kendine yabancılaştırması, ulusal kimliğini red noktasına getirmesidir. Bunun iç ve dış nedenleri bir çok kez izah edilmiştir. Ama biz, bunun her şeyden önce ülkemizin her parçası üzerinde eşi görülmemiş bir sömürgeciliğin uygulanması ve bununla işbirliği halindeki sınıfsal güçlerin zorla, yapay bir tarzda halkımızın başında tutulmasından kaynaklandığını yine belirtelim.

Dünya halklarının ulusal kimliklerini en çok kazandıkları, bağımsızlık ve özgürlük doğrultusunda mücadelelerini zirveye çıkardıkları ve sürekli zafer kazandıkları bir çağda, bizim ulusal kimliğimizi bile doğru dürüst bulamayışımız, bundan kalkarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin neresinde olduğumuz ve neresinde olmamız gerektiğine yüreklice karar verememek hiçbir gerekçe ile kabul edilemez, savunulamaz bir durumu ifade eder. Gerek bilinçli ve örgütlü kişiler için olsun, gerekse tüm halkımız açısından olsun, bu kesinlikle böyledir. Karanlığın, sonu olmayan çıkmaz yolların savunması yapılamaz.

Çağımızda insan soyu, dünya halkları kendileri için son derece bilinçle aydınlatılmış, onları geliştiren, güçlendiren ve bu dünyayı kendileri için yaşanır kılan bir mücadele içinde sürekli didinmekte, başarı üstüne başarı kazanmakta ve yaşamı böyle anlamaktadırlar. Bizim ise bunun tersi bir durumu yaşadığımız, eğer kendi insanlığımızdan ve halk gerçekliğimizden şüphemiz yoksa, içinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun değiştirmek için herşeyi yapmamız gerektiği ortadadır.

Çağın bizi tanımadığı, halkımızın eylemsiz bir yaşam biçimi içinde bulunduğu bir dönemde, bu toplumun içinden gelen çok sınırlı bir sayıyla da olsa, tarihin ilerletilmesinde bazı dönemlerde belirleyici rol oynaması gereken doğru düşünce, örgütlenme ve eylemlere ne zaman ve nasıl başvurulacaktı? Halkımız dünya halklarıyla köprülerini nasıl kuracak, onların safında alması gereken yerine nasıl varacaktı? Bir çok gücün ısrarla anlamak istemediği ve çarpıtmaya çalıştığı sorun budur! Ama bununla da yetinilmemekte halkımızın tarihinde belki de en soylu çıkışlardan birisi olan PKK, sanki atılmaması gereken zamansız bir adımın sahibiymiş gibi gösterilmek ve halkımız için sonu olmayan kölelik yolunun sürüp gitmesine zemin hazırlanmak istenmektedir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, bu, değil tartışılması, gündeme bile getirilmemesi gereken korkunç bir çarpıtmadır.

Tarih bilincimizi yoğunlaştırdığımızda ortaya çıkacak tek bir sonuç vardır ve o da şudur: Mevcut statüko, hiç bir şart altında ve hiç bir gerekçeyle kabul edilemez. Bunu söylemekle de yetinmeyip, değiştirmek için tüm gücümüzü konuşturmamız ve bunun için tartışmamız gereken bir durumu yaşıyoruz.

Tarihte çok kez aldatılan halkımızın günümüzde de dünya halklarının hiç birisinin yaşantısıyla bağdaşmayan bir konumda tutulmak ve bunun parçalanması için ortaya çıkan PKK'nin de yargılanmak istendiğini görmek insanı haklı olarak öfke ve isyanla doldurmaktadır.

PKK hareketi tüm özellikleri, geçmişi ve geleceğinin tüm boyutlarıyla tanınmalıdır. Özellikle etrafımızdaki bilinçsizlik duvarını sürekli halka dayatmak için çaba harcayanlar, mutlaka tanımaya çalışmalıdırlar. Açık ki, PKK hareketi Kürdistan halkının tarihinin bu döneminde ister az ister çok sayıda, isterse zayıf isterse güçlü bir biçimde ama mutlaka ortaya çıkmak zorundaydı. Ve bu çıkış iki şeye karşı olacaktı. Halkımız, ister emperyalist karanlık baskı güçleri ve isterse aydınlık sosyalizm ve ulusal kurtuluş güçlerince olsun çağ tarafından tanınmamaktaydı. Yine halkımız, eylemsizliği bir yaşam biçimi olarak ele almış durumdaydı. Açık ki, her şeyden önce düşünce ve eylemle saldırılacaktı.

Düşüncede egemen olan yapı ne idi? İnkâr edilmiş yapı bilinçlere de egemen kılınmış, ülkenin öz halkı bile kendi kimliğini arayıp-sormuyor, geleceğini kestiremiyor, uzun vadeli hiçbir amaç çizmiyor, ama belki de dünyanın en zor koşullarında yaşayan bir halk olma durumunu yaşıyordu.

Tarihe bakıldığında görülür ki, en eski çağdan beri, eğer baskılar gelişmiş ve ağır doğa koşulları altında yaşanılıyorsa, insan soyu her zaman bir çıkış yapmış ve buna kutsallık atfetmiştir. Bu en ilkel topluluklardan en gelişmiş toplumlara kadar bir çok halkın tarihinde son derece açık bir olgudur. Bizim halkımızın tarihinde de bu tip çıkışlar olmuştur ve hiç bir zaman günümüzdeki kadar kendi kimliğinden soyutlanmamış, bu soyutlanma çeşitli düşünceler ve kurumlar tarafından haklı gösterilememiştir. O halde bu kabul edilemez bir durumdur. Buna isyan etmek ve bunun yırtılması gerekliydi. Fakat işin en garip yandı da, sanki çok normal bir durum yaşanıyormuş gibi bunun hala savunulması ve halka kabul ettirilmek istenmesidir. Diğer güçlerle temeldeki çelişkimiz budur. Kürdistan halkı herhangi bir yöntemle ne özgür bilince ve ne de bağımsız eylemlere ulaşabilir. Tarihten ve günümüz dünyasından kaynaklanan doğru düşünce ve eylem biçiminin yakalanması zorunludur. Ve bunun en doğru, en yoğunlaşmış biçimi bu halkın kendi öz kurtuluş amaçları, bu amaçlarının gerçekleşmesi için girdiği eylem ve bu eylemin örgütlendirilmesidir. Bizim için bundan başka hayati bir sorun olamaz.

Halkımızın sorun diye çoğunlukla günlük iaşe derdinden kurtulmak, çocuklarını okutmak, iş bulmakla vb.'yle uğraştığı ve en temel sorunlarının bunlar olduğunu sandığı bilinmektedir. Evet, günlük olarak en temel sorunlar bunlardır ve belki bunlar karşılanmaksızın yaşanamaz. Ama işte halkımız neden bu kadar kötü durumlarda yaşadığını, neden unutulmuş bir halk olduğunu bilmiyor. Bu hayati sorun ortaya konulmadıkça -ki bu en temeldeki ulusal-toplumsal sorunumuzdur- günlük hiçbir sorunun nihaî olarak çözümlenemediği de açıktır.

Bir çok kez sorulan soruyu bir defa daha tekrarlarsak, PKK bu pratiğe sertçe ağır kayıplar ve acılar pahasına niçin girdi? Bu bizim isteyerek veya kendi kendimize icat ettiğimiz bir şey mi idi? Kesinlikle değil. Devrimci bir müdahalenin dışında hiçbir yöntemle, halkımızın gerek kendi kimlik arayışı içine ve gerekse çağla bütünleşmeye götürülemeyeceğinin iyi bilinmesi gerekir. Biz her yolu halka kurtuluş yolu diye sunamayız. Halk adına ortaya çıktığını, ona kurtuluş yolu önerdiklerini iddia eden bazıları, ister düşüncede ve isterse eylemde doğruyu bulmak için değil tam tersine çıkışı olmayan yolun nasıl doğru bir yol olduğunu kanıtlamak için korkunç çabalar içinde bulunmaktadırlar. Olmayacak duaya amîn dedirtmek için ellerinden gelen herşeyi yapmaktadırlar. İşte, kesinlikle teslimiyet kokan, sonu felaket olan yol da budur.

Eğer bir ulusal uyanış, bağımsızlık ve özgürlük yoluna giriş söz konusuysa, bunun Kürdistan için ne demek olduğu tüm boyutlarıyla bilinmelidir. İşte PKK'nin tüm geçmişi buna bir cevaptır.

Bazı sözde Kürdistan "yurtseveri" ve hatta "sosyalist"i geçinenlerin şu sözleri hatırlanırsa, onların ne kadar sahte oldukları çok daha iyi görülecektir. Onlar şunu söylerler: *"Cezaevlerinde çoluk-çocuklar ölüyor."* Oysa çok iyi biliniyor ki, bir çocuğa iki yumruk vurulduğunda kuzu kesilip herşeyi kabul eder. Bunlar nasıl çoluk çocuklardır ki, 3 yıl dünyada eşine ender rastlanan işkenceler altında yakılmış, asılmış, ama yine de bildikleri yoldan dönmemişlerdir. Bizzat bu azgın terörün sorumlusu K. Evren'nin *"assak da, kessek de bildikleri yoldan dönmüyorlar"* dediği, bu insanlar acaba neden böyle bir direncin sembolü oluyorlar? Bunun karşısında bazı utanmazlar, *"teröristtirler"*, *"canlarına acı çektirmekten hoşlanıyorlar"* veya *"kandırılmış, robotlaştırılmışlardır, onun için böyle direniyorlar"* demektedirler. Halbuki "robotlaşmış kişiler" "aldatılmış" olanlar direnebilir mi? Aldatılanlar, aldatıldıklarını iki tokatta itiraf ederler. Nitekim inançsız ve hiç bir zaman gerçek anlamda devrimcileşememiş olanlar bu duruma düşmüşlerdir. Bunlar daha ilk anda çözüldüklerini iddia etmekte, devletten yana tavır koymaya karar verdiklerini söylemektedirler. Ama bunun karşısında sonuna kadar direnenler de vardır. Bu, tarihimizin iki yanlı gerçeğini ifade eder.

Birisi, en basit koşullarda teslimiyet, direnmeme ve ihanet yolu; diğeri ise halk olarak ayakta kalmamız gerektiğini savunan ve ne pahasına olursa olsun, bunun direnişle sürdürülmesi gerektiğini söyleyen eğilim. Bunun kanıtlaması çok önemlidir. Herkes çok iyi bilir ki, kolay yerlerde konuşup ahkam kesmek herkesin yapabileceği bir iştir. Ama mahkemeler, cezaevleri; direniş meydanları ve sınanma alanlarıdır.

Evet, bu noktada biz, PKK'nin ideolojisi, programı ve politikasını izah etmeyecek, bu deneme alanlarındaki eylemin anlaşılmasını isteyeceğiz. Halkımızdan bunun örtbas edilmeden tam anlaşılmasını isteyecek ve bu anlaşılmadan yaşamın hiçbir değerinin olmadığını söyleyeceğiz.

PKK ortaya çıktığında o kadar kolay tanınmadı. İlk ortaya çıktığımızda başta halkımız olmak üzere bu çıkışa tebessümle karşılık veriliyordu. Fakat açık olan birşey vardı ki, gerçekte kendileriyle alay ediyorlardı. Kendi adını söylediğimizde o gülüyor, *"benim adım bu değildir"* diyordu kimliğini dayattığımızda rededdiyordu. Ama bunun sonuçları meydandadır.

Bugün insan soyunun kabul edemeyeceği en tortu işlerde çalıştırılan halk bizim halkımız, işsiz olan, geleceği kapkaranlık olan halk bizim halkımızdır. Ama yine de insanız. Ve insan olarak bu karanlık yoldan çıkışın nasıl olacağı sorusunu kendimize sormak zorundaydık. Tüm halkımızda bu soruyu sormak zorundadır. Şüphesiz, geleceği bu kadar karartılmış bir halk olarak uzun süre durdurulamayacağımız açıktır. Bırakalım devrimler çağı olan çağımızın özellikleri içinde, tüm insanlık tarihi boyunca karanlıklar hiçbir zaman bu kadar yoğun ve uzun süreli olmamıştır. Oysa Kürdistan'da öyle bir mantık geliştirildi ki, böyle bir yaşantı nerede ise olağan bir yaşantı olarak kabul ettirilip, bu olumsuz zeminin biçimlendirdiği değer yargıları hepimize yükletilmek istendi. Demek ki, PKK olayı herşeyden önce bunun böyle olmadığının en yetersiz ve hazırlıksız bir biçimde de olsa ilan edilmesidir.

Diğerleri de, "halk adına yola çıktıklarını", "sosyalizm", "demokrasi" istediklerini söyler ve bunun yaygın iddiası içinde bulunurlar. Yalnız, diyoruz ki, bunun da şartları vardır. Bizde işler doğru düşünce ve eylemle yapılma yerine, sürekli kandırma ve yanlışlıklar biçiminde sürdürüldüğü için, doğru biçimin düşünülmesi ve yürütülmesi en zor anlaşılan bir olaydır. Ve bir de buna kör şiddetin sınır tanımaz etkisi ve doğruyu savunmak durumunda olanların imhası için her türlü akılalmaz baskının egemen kılındığı bir ortam eklenirse, hainlerin ve teslimiyetçilerin sesi çok gür çıkar. Ama şu her zaman için geçerlidir ki, gerçek her zaman son aşmada da olsa kendisi için gereken yolu mutlaka bulur.

PKK'nin ortaya çıkışı ve kısa bir süre içinde gelişmesi bununla izah edilebilir. PKK'nin bu gelişmesi karşısında: *"PKK şiddet temelinde gelişti", "gelişmesinde bit yeniği vardır"* diyenler de oldu. Ama bu, tarihimize ve halkımıza karşı yapılabilecek en büyük saldırı ve en kötüsünden bir iftiradır. Halkımızın tüm geleceğini bir tohum halinde kendisinde somutlaştıran bir olgu olmasaydı, halkımız bugün kendi öz kişiliği –PKK– etrafında bu biçimde kaynaşmayacaktı. Şu çok somuttur ki, biz halkımız arasında geniş propaganda, örgütlenme yapmadık ve buna imkanımız da olmadı. Ama şunu çok iyi yaptığımız kanısındayız: Halkımızın geleceğe ilişkin tüm umutları ve çıkış yolları formüle edilip, bilince çıkarıldı ve çabalar halkı bu temelde örgütlendirip eyleme kaldırma yönünde yoğunlaştırıldı. PKK, tüm bunların tohum olarak saçılması ve halkımız içinde kök salmasından başka bir olay değildir.

Bugün Kürdistan'ın tüm parçalarında bir avuç işbirlikçi soysuz dışında hemen hemen herkes kendisini PKK'li saymaktadır. Bu tesadüf bir olay değildir. Halkımız farketmek zorunda olduğu kendi kimliğini çok zor ve geç de olsa farketmektedir. Çünkü; insandır. İnsan ise, en bilinçli olan soydur. Çıkış yolu önüne sürülüp, gösterildi mi, buna yönelmesi zor olmayacaktır. Geçmişin tüm olumsuzluğu ve yetersizliğine rağmen, eğer bu kadar kısa bir süre içinde böyle bir toparlanma sağlanabilmişse, bu hem halkımızın ve hem de buna öncülük eden Partimizin özgeçmişle hesaplaşması ve özeleştirisini yapmasıdır.

Fakat hala bazı iflah olmazlar, tüm engellemelerine rağmen PKK'nin neden bu kadar büyük bir sevgi ve güvenle benimsendiğini bir türlü anlamak istemiyor ve binbir türlü yalanla halkımıza yanlış bir yol seçtiğini, PKK gibi "tehlikeli", "terörist", "sürekli acı getiren" bir hareketin etrafında toplanmamaları gerektiğini söylüyorlar. Tüm işleri-güçleri bu olduğu ve sonuç alamadıkları halde bu beyhude çabalarını sürdürmek istiyorlar.

Sık sık halkımızın *"bilinçsiz veya çıkarlarının nerede olduğunu bilmeyen bir halk olduğu"* söylenir. Biz bunu kesinlikle kabul etmiyoruz. Halklar kadar kendi çıkarlarının farkına kolay varan bir gerçeklik düşünülemez, Özellikle gündemlerine öz çıkarları konulup, belli doğru fikirler ve örgütlenmelerle karşılandı mı, o halkın hiçbir güç tarafından aldatılamayacağı ve doğru yoldan alıkonulamayacağını biz PKK pratiğiyle de kanıtladık.

İlk yola çıkarken ne cebimizde paramız ve ne de elimizde tek bir silahımız vardı, üç-beş fakir halk çocuğu idik. 1973-75'ler araştırıldığında bunun tümüyle böyle olduğu açıkça görülür. Peki, nasıl oldu da milyonlara varılabilindi? Hem de öylesine bir yoksulluğa, azgın işkence ve katliama rağmen. Dünyada eşine görülmeyen bir durumdur bu. Bugün Türk cuntasının PKK üzerinde estirdiği terörün dünyada tek bir örneğinin bulunmadığını söylebiliriz. Tüm dünyanın tanık olduğu bu duruma rağmen; PKK nasıl oldu da bu kadar gelişme kaydetti ve halen de bu gelişme yaşanıyor? En akıllı bir soy olan ve yaşamının kıymetini iyi bilen insan soyu, nasıl oluyor da en azgın terör döneminde kırk yerden abluka altına alınan PKK etrafında halkalanma gereğini duyuyor? Neden halkımız hala en kıt olanaklarını PKK'ye bahşediyor? Neden bir avuç kadro adayımız ve militanımız yüzde yüz zorluklarla dolu ve terörle kuşatılmış bir yola büyük bir cesaret ve fedakârlıkla yürüyerek bunu yırtmak istiyor?

Gerçekler son derece açıktır ve cevabı kendiliğinden vermektedir. Halk buna onay vermez ve bu, en kutsal amaçlar için olmazsa hiç kimse bir saat bile dayanamaz. Zindanlarda, ülke dışında ve bugün ülkenin doruklarında korkunç koşullara rağmen sürdürülen yaşantının, tamamen en yüce amaçlar doğrultusunda harcanabilecek bir yaşantı olduğunun teslim etmek gerekiyor. Evet, bu bir avuç insan çılgın değil, son derece yoksullar, yaşamın önemini ve düşmanın gücünü de bilirler; ama buna rağmen bu zorluklara katlanmakta ısrarlıdırlar. Aslında bu o kadar zor anlaşılacak bir olay da değildir. "Teröristler", "çoluk-çocuklar", "kandırılmışlar" böylesine direnebilir mi? Yaşantılarını yıllarca bu uğurda verirler mi? Şunu çok iyi bilmek zorundayız ki, yaşamlarını en acımasız koşullarda geçiren ve en çok direnenler gerçeğe en çok inananlardır. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur. Ezaya-cefaya karşı en çok direnenler tarihi geliştiren kişiler ve örgütlerdir. Öyleyse hala PKK'ye en olmadık küfürlerle saldıran bu çevreler tarih bilincinden bu kadar yoksun, ya da daha da kötüsü birer iflah olmaz uşak mıdırlar? PKK'nin kırk yerden saldırıya uğratılması neyi ifade eder? Açıkça bir şeyi ifade eder, ki o da şudur; halkımızın ülkesi ve ulusal kimliği nasıl ki çok çeşitli nedenlerden dolayı bugüne değin kabul edilmemiş, karartılmış ve halen de bir türlü kabul edilmek istenmiyorsa; devrimcilik ve ulusal kurtuluş maskesi altında bizlere de kabul ettirilmek istenmektedir.

Kabul edilmeyen, ülkemizin ve halkımızın gerçekliğidir. Bunun içindir ki, PKK kabul edilmek istenmiyor ve halen de şu dille haykırılmak isteniyor *"Biz size bu dünyada Kürdistan diye bir ülke tanımak, ayrı bir ulusal kimlik bahşetmek ve dolayısıyla bağımsız bir ulus olmanızı kabul etmek istemiyoruz; ve madem ki, PKK de karşıt bir iddiadır, o halde PKK'yi de tanımak istemiyoruz"* Gerçek tamı tamına budur. Ülkemiz ve halkımız ne kadar tanınmak isteniyorsa, PKK de o kadar tanınmak isteniyor. Yoksa az kan dökülmedi, az fedakârlık yapılmadı gerekçeler yazıyla ve sözle son derece açıkça gösterildi, yol açıkça çizildi. İşte bu, halk adına konuştuklarını iddia edenlerin işlediği suç, azgın sömürgeciliğin halkımızı imhadaki kararlılığı ve tüm bunların sonucu olarak halkımızın kendi kimliğini sormaya cesaret etmeme biçiminde gericiliğin üst üste yığılmasından başka bir şey değildir.

O halde, PKK, tüm bu olumsuz etkenlere karşı savaşmanın adıdır.

Böyle bir savaşı başlatmamalı, aleyhte bu kadar faktör var diye biz de mi kabul etmemeliydik? Hayır! Bizim cevabımız daha ilk günden bunun tersi oldu. İçinde bulunduğumuz koşullar, tarih bilincimiz eğer doğru ise kesinlikle kabul etmememiz gereken koşullardı ve biz buna isyan ettik.

Düşmanın gücü gösterildi, tankı, topu, uçağı işaret edilerek bizi yok etmez mi denildi. Ama bu, zaten yüzyıllardan beri halkımıza dayatılan ve sürekli kurtuluş yoluna girmekten alıkonulmanın gerekçesi yapılan bir iddiaydı. Biz bunu kabul etmedik ve ne kadar küçük ve zayıfta olsalar halkların mücadelelerinin mutlaka zafere ulaşacağını dünya pratikleriyle dayattık, ve bu temelde büyük gelişmeler sağladık. Geçmişte olduğu gibi, soylu bir kalkışa hazırlanmak zorunda olduğumuz bir dönemin eşiğinde, çok çeşitli baykuşların yeniden bir araya gelip, "PKK'nin hataları"ndan dem vurup, "PKK'nin son derece tehlikeli yollara yönelmesi"ne karşı "kutsal" ittifaklar geliştirmelerinin ve soysuzca bağırmalarının nedeni budur. Yaratmak için kazanılması, aydınlatılması ve özgür irademizle çizilmesi gereken geleceğimize ister iki kişi kalalım, isterse milyonlara varalım tüm gücümüzü kullanarak yürüyecekmiyiz, yürümeyecekmiyiz? Yürümek doğru mudur, yanlış mıdır? Hemen karşımıza çıkılıp silahınız var mı, bunun için çok gelişmiş hazırlıklarınız var mı? denilmesin. Çok iyi bilinir ki, böyle dönemlerde, sayıları hiçte az olmayan akıl hocalarından bu işin saptırılması için epey öğüt gelir. Evet bunlar o kör geçmişi tekrar etmek ve bunu bize de kabul ettirmek istiyorlar.

Kutsal davaları zafere ulaştıran, ne kişilerin sayısı ve ne de eldeki teknik araçlardır. Tarihte, günü geldiğinde en gelişmiş silahlar ve araç-gereçlerin soylu inanç ve davalar karşısında işe yaramayıp yenildiği çok açıktır. Roma'nın, Çarlık Rusya'sının, Osmanlı İmparatorluğunun çöküşü nasıl izah edilecektir? Bunların ne az silahları ve ne de az güç-şiddetleri vardı. Tam tersine en gelişmiş şiddet araçları bunların elindeydi, Kutsal davalar açısından ise, bir İsa, bir Muhammed ortaya çıktıklarında kaç kişi idiler ve ne kadar silahları vardı? Burjuva devrimleri ilk geliştiğinde, ilk proletarya devrimleri patlak verdiğinde hangi silahlara sahiptiler? Vietnam, Küba'da işlere başlandığında ilk yola çıkanların sayısı ne kadardı, ellerinde hangi tür silahlar vardı? Ama bunlar, daha sonraları neler yapmadılar ki? Tarihi tamamen değiştirmede belirleyici olan bunlar değil midir?

O halde halkımız, tarihten ve günümüzden neden ders almasın ve neden direnme yoluna girmesin? "Zaman" diyorlar! Peki bizden daha geride kalan, sömürgeci hakimiyet altında nerede ise herşeyi bitirilmek istenen başka bir halk var mıdır? İnsanlık alemi ulusal kurtuluş sorununu yüzyıllar önce gündemine almış ve günümüzde ise bu sorunu çözmeyen çok az sayıda halk kalmıştır. Kısaca, ulusal kurtuluş yoluna girmede bizden daha gerilerde kalan bir halk gösterilebilir mi? Öyleyse acelecilik bir yana, tembel olduğumuz, yetersiz davrandığımız, irademizin gevşek, düşüncemizin karmakarışık olduğundan bahsedilmelidir. Bu kabul edilemez bir şeydir. Ama, halen halkımıza ve bize dayatılmak istenen de budur.

Çok iyi hatırlıyoruz ki, ilk ortaya çıktığımızda *"göreceksiniz iki ayda duman ettirirler"* denildi, daha sonra ömürümüzü altı aya çıkarttılar ve ardından da *"Türk burjuvazisinin karşısında hiç bu yöntemle durulur mu?"* dediler. Fakat bugün tarih neyi kanıtladı? Bunları savunan örgütlerin nerede ve kaç kişi oldukları, tarihe ve halka karşı neyi savundukları, eylemlerinin ne olduğunu sorarken; PKK'nin sayısal azlığına ve donanımsızlığına rağmen neyi savunduğu ve neleri yaptığı ortadadır.

Düşmanın azgın kör şiddetini önümüzdeki dönemde de halkımız üzerinde daha da yaygınlaştırıp yoğunlaştıracağı ve tüm parti varlığımızı imha etmek için gücünü sonuna kadar kullanacağı açıktır. Ama yine açık olan bir gerçek varki, o da geleceğe korkunç bir biçimde yükleneceğimizdir.

Biz geçmiş pratiğimizle doğru yolu kısmen aydınlattığımızı, halkımıza bir-kaç ufak adım attırdığımızı ve kendimizin de ancak bu anlamda bir-kaç başlangıç adımı atma biçiminde bir rol oynadığımızı söylüyoruz.

Sağlanan bu gelişmelere rağmen, bugün tereddütlerimizin olduğunu da söylemeliyiz. Ama bu tereddütlerimiz ne sayımızın azlığından ve ne de hazırlıklarımızın yetersiz olmasındandır. Aksine, olanaklarımızı daha fazla nasıl çoğaltabileceğimizi düşünüyor, bunun yönteminin ne olduğunun ve güçlerimizi çoğaltıp yoğunlaştırarak düşmana en kestirme yoldan nasıl daha sert darbeleri vurabileceğimizin hesaplarını yapıyoruz. Kısaca kaygılarımız, daha yoğun eylem, daha yoğun örgütlenme ve bireylerin en kahramanca eylemini ortaya çıkarmak içindir.

Halkımızın tarihinde kendisine kesinlikle gerekli olan, işlerin kahramanca yürütülmesini sağlamaktır. Halkın kendi evlatlarından isteyebileceği biricik fedakarlık da bu olabilir. Tarihte, kutsal dönemlerde insanların kurban edildiği bilinmektedir. Kurban bayramı denilen olay böyle doğmuştur. Biz de, böylesine azgın ve karanlık ortamı yırtmak için kendimizi kurban etmekten çekinmeyeceğiz. Gerekirse halk olarak milyonlarımızın kanını bu kutsal davaya katık etmekte bir an olsun tereddüt göstermeyeceğiz. Çünkü yaşamın bundan başka bir yolu ve anlamı yoktur. Dünya halklarının kızıl bir şerit gibi çizilen tarihleri bu gerçeğin kanıtıdır.

O halde, neden hala kölelik ve teslimiyet kabul ettirilmek isteniyor? Düşmanın bu yönlü çaba ve saldırıları anlaşılabilir. Ama halk dostları geçinen ve halk adına konuştuklarını iddia edenlerin bu tutumlarındaki ısrarları ve geçmişte olduğu gibi bugün de o güçlü adımı atmaması için PKK'ye karşı "kutsal ittifak"lar kurmaları kendilerince izaha muhtaçtır. Bunlar, eğer halk dostu olduklarını iddia ediyorlarsa, PKK'ye karşı değil, onbinlerce yoldaşlarını zindanlarda ağır işkencelere maruz bırakan düşmana karşı yönelmelidirler. Analar, babalar, kardeşler feryat etmekte, yaban ellerde en utanılası

bir yaşam içinde bulunmaktadırlar ve onlar bunlarla ilgilenmelidirler. Faşizmin zulmüne karşı önlerinde bir çok görev durken, gündemlerinin birinci maddesine PKK'yi almaları ilginçtir. Bu tutumun sahipleri, açık ki bilerek veya bilmeyerek köleliğin ve teslimiyetin temsilciliğini yapmaktadırlar. Ama biz, sayımıza ve gücümüze aldırmadan, bunlardan gelebilecek saldırıların ne olacağına bakmadan, bunun özde bir alçaklık olduğunu tereddütsüzce kabul edeceğiz ve haykıracağız.

PKK hiç bir çıkar düşünmeden önüne koyduğu amaca doğru yürüyor ve düşmanıyla savaşmak istiyor. Çokça yaptıkları gibi hala da sürdürdükleri *"PKK bize sert bakıyor" "PKK bize karşı yeniden şiddet kullanabilir"* tarzındaki sızlanmaları, halkımızda kendilerine karşı büyük bir öfke yaratmaktan öteye gidemez. Halkımıza karşı ve hatta kendilerine de kimin baskı uyguladığı, işkence yaptığı, emekçileri kimlerin el kapılarına savurduğu, aç-sefil bir yaşantı içine ittiği ortadadır. Tüm bunlar ortada iken, bir yığın süslü laf arkasına sığınıp halk adına halkı aldatmaya çalışanların düşüncelerine değer vermemek gerektiği çok açıktır. Bunlara söylenebilecek tek şey şudur: PKK, belki de yalnız halkımızın değil bölgemizin kaderinde de en iyi etkiye yol açmak için elinden geleni sonuna kadar yapacaktır.

Biz bugüne kadar, istediğimiz ölçülere varan büyük eylemler koymamış olabiliriz. Ama şu çok iyi bilinmelidir ki; PKK bundan sonra tarihimizin o binlerce yıllık kefaretini her zamankinden çok güçlü olarak ödettirecek, günümüzde halkımızın katlanılamaz yaşantısını değiştirmek için akıl almaz fedakarlıklar gösterebilecek, eylemler geliştirecek ve karşısına ister emperyalizm ve isterse işbirlikçi güçleri çıkarılsın, hangi saptırmacı anlayış dayatılırsa dayatılsın geleceğe doğru ilerleyecek ve kesinlikle hiçbir güç onu engelleyemeyecektir.

Hiç bir halk bu kadar köşeye sıkışmış bir biçimde yaşantıyı kabul etmez. Hayvanların bile katlanamayacağı baskılara, insan soyunun dayanması düşünülemez. Biz de insanız ve yaşantımızı en iyi biçimde düzenlemek zorundayız. Açık ki içinde yaşanılması gereken dünya bir tanedir ve öyleyse bu dünyayı yaşanır kılmak için düşmanın üzerine büyük bir hışımla atılmanın tam zamanıdır. İnanıyoruz ki bundan sonraki süreç, hem partimiz ve hem de tüm halkımızın yaşamı için direnmeyi derinliğine ve genişliğine yaygınlaştırmak doğrultusunda olanakların sonuna kadar kullanıldığı bir dönem olacaktır.

Büyünmesi gereken bir çağda, içinde bulunduğumuz konumla çok geri bir durumu ifade ediyoruz. Büyümek, ayağa kalkıp yürümek, bununla da yetinmeyip özgür halkların yanına ulaşmak için şaha kalkmak gerekiyor. Kendi öz gücümüz, bunun için gerekli olan güç ve enerji için yeterlidir.

Biz çağımızın çelişkilerini, eğer öz gücümüzü konuşturursak müttefiklerimizle nasıl kaynaşacağımızı çok iyi biliyoruz. Düşmanımızı kendi çelişkileri içinde işlemez duruma getirmek ve dost güçlerimizi artırmak için, tüm gücümüzü konuşturarak ilerici insanlığı zorlamak gerektiğini söylüyoruz. Hiç kimse kendisine koltuk değneği veya sığınılacak bir güç aramamalıdır. Çünkü tek sığınılacak yer halkımızın bağrı ve ülkemizin doruk noktalarıdır. Bunlar, dünyada en güçlü düşmanları altetmeye yeterli esas kaynaklardır. Ve biz kendimizi, bunlara yeterince sarılmamakla, bu konuda gücümüzü ortaya koyamamakla eleştiriyoruz.

PKK'nin bunun için geleceğe yönelik çağrısı nedir? Köleliğe, baskıya ve acılara son vermek için çizilmiş olan doğru yolda PKK'nin etrafında kenetlenerek yürümeyi bilmektir. Özellikle bundan sonrası için, geçmişte bilinçsizliğin doğurduğu tereddütler tamamen dağılmalıdır. Yine, parti bünyesinin çeşitli nedenlerden dolayı direnme karşısındaki yetersizlikleri aşılmalıdır. Açık ki, zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur. Bundan sonra ne halk ve ne de Parti olarak yok edilme korkusu olmayacaktır. Yapılması gereken şey, daha da güçlenmiş umutlarımızla savaşan bir halk haline gelmektir. PKK, artık hangi yolla olursa olsun hiç bir biçimde varlığı sona erdirilecek bir parti değildir. Tam tersine, güçler birleştirilip çelikleştirildikçe milyonların kenetlendiği bir güç haline gelecek olan partimiz, günümüzde asli olan görevlerine her zamankinden daha doğru ve yeterli biçimde sahip çıkmasını bilecektir. Öyleyse, öncü rolünü doğru oynamalı, sempatizan görevini doğru yapmalı, halk kendi öncüsünün yolunda sonuna dek yürümesini bilmelidir. Bunlar sağlandığında, hiçbir şey üretemeyen, herşeyi yok etmeyi kendisine meslek edinen kör şiddetin yolumuzu uzun vadede tıkaması mümkün değildir.

Çağımızın tüm gerçekleri, gelişmenin böyle olacağını gösteriyor. Dünyanın en küçük halklarının bile bağımsızlıklarına kavuştukları bir dönemde, yirmi beş milyonu aşkın bir halkın ayağa kalkıp kendi kaderini özgürce çizmek için yola çıkmamasına hiçbir neden yoktur.

Halkımızı bu yoldan saptırmak için, şimdiye kadar çok şey söylendi. Ama bundan sonra bunlara itibar edilemez. Anılarına bağlı kalınması gereken yüce şehitler, yine korkunç zorluklarla boğuşan halkın yiğit evlatları vardır, basit-güncel çıkarlar değil geleceğimizi tümüyle kurtaracak soylu çabalar sürekli kılınmaktadır; bunlara kulak verilmeli ve onların çağrısı etrafında halkımızın birliği mükkemel kılınmalıdır. Parti bu konuda gereken fedakarlığı yapmış, gereken bilinci ortaya çıkarmış ve düşmanıyla her şart altında boğuşma gücünü gösterebilmiştir. Bu sadece PKK'nin direnişçi gücünün değil, halkımızın kendi öz benliğine kavuşması için gerekli özelliklere sahip olduğunun kanıtıdır. Gerisi birlikte tamamlanacaktır. PKK kitleselleşmiş bir güç olduğu, en güçlü eyleme bu temelde kalktığı, yani savaşan bir halk gerçekliğine doğru ulaştığı an, zafer yolunda emin adımlarla ilerliyor demektir.

Önümüzdeki 6. yıla doğru yol aldığımız bu günlerde bu düşünce ve inançla, başta Partili tüm militan ve sempatizanlar olmak üzere, daha da kenetlenmiş ve çelikten bir kale haline gelen bir parti olmaya azimli olmalıyız. Halkımız, geçmişte sonuna kadar ve büyük bir özveriyle bize gösterdiği destek ve bağlılığı önümüzdeki dönemde de çok daha derinleştirmiş olarak gösterebilmelidir.

Şimdiye kadar parti ve halk olarak katlandığımız acılar ve kayıplarımızın amaçladığımız yolda sadece küçük birer örnek olduğunu söylüyoruz. Geçmişte büyük zorluklarla karşılaşıp, parti varlığımızın imhasıyla yüz yüze kaldık. Bugün, partiye karşı yöneltilen her türlü bozguncu, tasfiyeci çabalar boşa çıkarılmış, parti birliğimiz güçlenerek, partimizle birlikte halkımızın umutları da büyümüştür. Ve artık, gelecekte koşullar ne kadar ağır ve saldırılar ne kadar yoğun da olsa, ülkemizin direnişi kucaklayan alanlarından daha mutlu haberler vereceğimiz kesindir. Halkımız da, yükseltilen direniş ve gösterilen kahramanlıklar karşısında daha büyük bir güven ve inançla karşılık vermesini bilecektir. Bize en çok yaraşan yaşantı biçimi budur. Bu yolda karşılıklı olarak adımlarımızı hızlandırıp birleştirdiğimiz oranda fazla uzun olmayan bir gelecekte karanlıklar içinde boğulmuş olan kaderimizi aydınlatıp, özgürce çizebileceğiz.

Öncü olarak, kararlılığımızı ve cesaretimizi bu nedenle her zamankinden daha fazla biliyoruz. Bunu hazırlıklarımız ve eylemimizle ortaya koymuş durumdayız. Ülkemiz için zaferi getirecek olan doğru siyasi çizgimizin gereklerini karşılayacak birçok faktörü partimizde yoğunlaştırdık. PKK, yeniden inşa süreci dediğimiz dönemin en önemli adımını atmış durumdadır. Teorik, siyasal, askeri hazırlık bakımından önemli gelişmeler sağlanmakla yetinilmemiş, güçlerimizin ülkemizin düşmanın hiçbir zaman zaptedemeyeceği noktalarına üslenmesi başarılmıştır. Geçmişte çetin bir mücadele içinde doğruluğu kanıtlanan siyasetimiz, bugün de yine en çetin koşullarda ve her yönden gelen saldırılarla boğuşarak örgütüne kavuşturulmaya çalışılıyor. Yüzlerce parti militanı her alanda ve çok çeşitli biçimlerde örgütlenme ve uygulamayla uğraşıyor. En büyük güvencelerimizden birisi de budur.

Bu noktada, gerek içte ve gerekse dışta sahte kılıflar altında örgütlenme önüne çıkarılan reformist, oportünist eğilimlerin ne yapmak istedikleri açıkça ortadadır. Açık ki, devrimci örgütlenme Kürdistan'da herhangi bir biçimde değil, yalnızca devrimci direniş içerisinde inşa edilebilir. Partimiz Kürdistan'da kurtuluş yolunu büyük fedakarlıklarla dökülen kanla işlemiş ve bu yolda artık dönülmez bir noktaya gelinmiştir Hiç kimse yanlış hesap yapmamalıdır. Direniş yolundan dönenlerin, yaşamın açıkça ortaya koyduğu gibi elde edebilecekleri hiç bir şey yoktur. Hiç kimse bizden, bu kadar utanılacak, iğrenilecek bir yaşamı insanca bir yaşamdır diye kabul etmemizi beklemesin. Hiç kimse bizi, kendi kaderimizi çizmek istediğimiz, köleliğe karşı savaştığımız için suçlayamaz. Bu amaçlar bizim en sağlam ilke ve özümüzdür.

Bundan sonra bizden daha güçlü direnme sesi yükselip, çağrıları geldikçe, halkımızın buna yaraşır biçimde cevap vereceğinden eminiz. Dün biraz çocuk ve gençtik; bugün olgunuz. En savaşçı ve yılmaz olmak gerektiği bir dönemin içinde yaşıyoruz. Bazılarımız tam da istediği gibi savaşıp, düşmana istediği darbeyi vuramayabilir. Ama parti olarak, düşmanın üzerine en güçlü tarzda yürüyeceğimiz kesindir. Bu yol uzun sürebilir. Fakat önemli olan yolun uzunluğu değil, bu yolun sonunda ulaşacağımız aydınlıktır. Zaten, hiç kimse kimseyi neden çok kısa zamanda zafer kazanmadın diye değil, ancak neden kölece bir yaşama karşı direnmediği için suçlayabilir. Bu açıdan ulus ve toplum olarak atomlarına kadar parçalanmış yapımızı değiştirmek için herşeyi yapıp, her çareye başvurduğumuzda sadece gerekeni yaptığımızı halkımız kabul etmelidir. Bunun için en yüce, en vazgeçilmez denilen değerlerini bile bu mücadeleye vermesini bilmelidir. Parti bunları, tüm yaşamıyla kanıtladığı gibi gözbebeği gibi korumasını bilecektir. Kendisini herkesten çok feda eden, üretebilen bir parti, halkına asla zarar veremez, halkın sunduğu olanakları kılı-kırk yarmadan kullanamaz. Kendisini bu kadar acı ve işkence içinde yaratan bir parti, halkın değerlerine ihanet edemez. Bu, kanıtlanmıştır.

Eskiden bu kadar açık konuşamıyor ve halktan talepte bulunamıyoruduk. Şimdi açık konuşuyor ve talep ediyoruz. Kendisini en inanılmaz koşullar içinde kanıtlayan ve yaşam umudunuzu direnme özünüzü temsil eden böyle bir partiye sonuna kadar sahip çıkmak için ne lazımsa onu yapın! İster içerde, ister dışardan, nereden ve kimden gelirse gelsin partiye yönelik saldırıların teşhir ve tecritini yapmakta gecikmeyin! Ne kadar kulağa hoş gelen seslerle konuşurlarsa konuşsunlar, sizin için en gerekli olan şeyin, bugün uyanırken ağza alınacak ilk sözün ve en başta değer verilecek nesnenin parti olduğunu unutmayın!

Birliğimize, örgütlenmemize ve eylemimize yönelen açık veya gizli tüm saldırılara karşı partiyi savunmak, parti birliği, örgütlenmesi ve eyleminden yana olmak, sadece ve sadece kendi öz kişiliğinizi kazanmanız için yapmanız gereken görevinizdir.

Bundan sonra, partili tüm militan ve halkımızın yaşantısının bu düşünce ve bundan kaynaklanan inançlarımız doğrultusunda gelişeceğine inanıyoruz. Yine inanıyoruz ki; hepimiz en üstün çabayı harcayacak ve bu çabalar temelinde elde edilen başarılar bizi hakkımız olan sonuca götürecektir.

ZAFER PKK ÖNDERLİĞİNDE DİRENEN HALKIMIZIN OLACAKTIR!

HİÇBİR BASKI; İMHA VE BOZGUNCU ÇABA PARTİMİZİ GİRMİŞ OLDUĞU YOLDAN ALIKOYAMAYACAKTIR!

YAŞASIN HALKIMIZIN ÖNDERİ PKK!

YAŞASIN PARTİMİZİN ÖNDERLİĞİNDEKİ ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SÖMÜRGECİLİK VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

Halk... Mücadele... Sanatçı...

İnsan türü, yeryüzünde belirişinden bu yana çok eser ve sanatçı tanıdı. Çevremiz, her yanımız bu eserlerle dolu. Kimileri ibret verici, kimileri hayranlıkla izlenen. Bazen, saatlerce önünde dikilip seyrettiğimiz, nasıl yapıldığına dair düşünüp de akıl erdiremediğimiz görkemli eserler.

Şurası bir gerçek ki; bu eserlerin en görkemlileri, en değerlileri, toplumun çalkantılı dönemini yansıtıyor olanlarıdır. Ortaya çıktığı günde, değer olarak genelin gönlünü çalmasa bile, toplumlar değiştikçe yeni kuşaklar tarafından adeta hayranlıkla karşılanmışlardır.

Neden bu böyle? Diyelim ki toplumsal mücadeleler olur, sınıf savaşımları verilir, halklar kurtuluş için silaha sarılır. Ve bunların önderleri, yazarı, çizeri, tarihçisi olur. Biz de o günü, o olayları, o önderlerin rolünü, o halkın çektiğini o dönemden kalan yazılardan, tarihçelerden okuruz, öğreniriz. Ama açık ve net ifade edelim; Mısır Firavunlarının yönetim (devlet) sistemlerini, köleci devlet olarak yayılışlarını okuduk, sınıfsal açıdan değerlendiriyoruz da. Yine de piramitleri görünce Firavunu ve köle emeğini nasıl iliğine kadar emdiğini anlamak, her insan açısından kolaylık olduğu sanırız. Biz de elbette koskoca bir köleci dönemi, taş yığını haliyle ifade eden bu görkemli eseri, o günü bize anlatığı için hayranlıkla izleyeceğiz, değer vereceğiz.

Belki de yapıldığı dönemde Osmanlı sarayları, hanları, hamamları, yoksul halka feodalitenin güçlülüğünü yıkılmazlığını kabul ettirmekten başka işe yaramadı. Ama biz bugün bunları –o amaçla yapılmış olmalarına rağmen– esas olarak Osmanlı yayılmacılığının, halkların emeğinin azgın sömürüsünün, Avrupa'dan Afrika'ya kadar uzanan barbarlığın sonuçları olarak değerlendiriyoruz.

Evet, toplum tarihi durağan değil, düz bir hat da izlemiyor. İnişleri çıkışlarıyla, çatışmalı ve pürüzsüz dalgalanmalarıyla ilerliyor. Sistemleri değiştiriyor. Ama gerçek odur ki, toplumlar olağan çatışmalarla, normal ölçülerin geçerli olduğu mücadele yöntemleriyle değişmiyor. Tarihin tanıdığı en olağanüstü örgütlenmeler, tahliller böylesi anlarda ortaya çıkıyor. Görülmemiş fedakarlık ve cesaret örnekleri sergileniyor. Dehalar beliriyor. İşte tarihin tanıdığı en büyük kişilikler de böylesi anlarda, bu anların ürünü olarak ortaya çıkıyor ve döneme damgasını vuruyor. Bu salt siyasal alanda böyle değil, toplumda bir kez çalkantılı dönemler gelip çatıp, ideolojik planda yansımasını buldu mu, bu ruhi şekillenmeyi yoğuracak, ona tek tek figürlerde biçim verecek olağanüstü sanatçılar ve eserleri beliriverir. Çarlık Rusya'sı deyip geçmeyelim Tolstoy'ları yarattı, 17 Ekim devrimi gibi olağanüstü bir dönem Gorki'lerle birlikte anılır. Ve daha nice örnekler. Belki kendi dönemlerinde çokça okunmadı eserleri. Belki müzikleri bugünkü kadar anlam ifade etmedi. Ama mücadeleyle yürüdü. Mücadeleye güç kattı. Olağanüstü dönemi yansıtabildi. Biz, onlardan öğreniyoruz. Hayranız.

Peki bu koskoca toplum tarihinde dönemleri yansıtmayan, çatışmaların şu veya bu tarafıyla alakası olmayan sanatçılar çıkmadı mı? Bunlar eser yaratmadılar mı?... Onlar da yetişti! Eserler de yarattılar! Nitekim müzelerde bunlara da rastlanır. (Biz yine de bunun çok istisna bir durum olduğunu şu veya bu biçimde de olsa, özde mutlaka bir sınıfın çıkarlarını dile getirdiğini belirtelim.) Eserlerindeki estetik güzelliği ile belki de bunlar kendi dönemlerinde değer de gördüler. Güzel, insanın gözünü okşayan bir tabloyu seyretmeke, istenemez. Güzel bir ses mutlaka dinlenir. Bu tablolar mutlaka beğeni görür, bu seslerin işlendiği plaklar, kasetler mutlaka herbirimizin köşesinde bir yer kaplar.

Fakat acaba "tarafsız" sanat anlayışlarıyla "bağımsız" eserleriyle sırf estetik güzelliğine sahip oldukları için (ki yukarıda belirtmiştik, bir kez daha belirtelim. Bunların bile derdini anlattıkları bir toplum kesiti vardır.) dinlenen, beğenilen bu **sanatçılar acaba çelişkinin şu veya bu yönünü doğru temellerde incelemedikleri, yorumlamadıkları için, gelecek kuşağın gözünde bir hiç olacaklarının farkında değiller mi?**

Bir duruma daha deyinmek gerekiyor. Bahsedilen olağanüstü dönemler gelip çattığında, gerçekten dönemi işleyen çokça sanatçıya rastlar, onların eserleriyle karşılaşırız. Bu durum toplumun o günkü seviyesinde büyük bir coşkuyla karşılanır. Toplum, kendi derdini okuduğu bir romanı ve yazarını, kendi özlemlerini dile getiren bir müziği ve ozanını adeta bağrına basar. İşte burada, döneme denk düşen eserler ortaya sermek (bu bizde sermeğe başlamaktır diyebiliriz) yetmiyor. Döneme denk düşen kişilik kazanma, sürecin yükünü sonuna kadar omuzlayabilecek üstün kişiliğe ulaşma sorunu dikilir sanatçının karşısına. Sanatçı bir kibirlilik duygusuyla ayaklarını yerden kesmişse, beğenilişini, bağra basılışını, toplumda el üstünde gezdirilişini gelişmeğe, çatışmağa, zulme karşı direnişe, eskiye karşı yeniyi yaratma savaşına, bir bütün olarak devrim sürecine değil de kendi soyut yeteneklerine bağlıyorsa bir adım daha ileri atamaz. Artık yerinde durmak da onu kurtaramaz. Bu, ilerleyen toplum ve mücadele karşısında istese de istemese de sürüklene sürüklene geriye gidiyor demektir.

Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Açısından...

Sorun gelir kendini ulusal sorunda da dayatır. Çünkü uluslaşma süreci –hele bu süreç zorlu bir var oluş mücadelesini gerektiriyorsa– bir halkın tarihinde en önemli dönüşüm anlarından birisini yansıtır. Bu süreci yaşamayan, yaşamasına müsade edilmeyen halklar bir bir tarihin derinliklerine gömülürler.

Uluslaşma öğelerinin gelişimi yoğun sömürgeci baskı ve eritme politikasıyla kösteklenen bir halk, kendi gerçekliğini kavrayıp ileri atılamazsa bu politikanın kurbanı olur. Fakat biz, bu baskı ve eritme politikalarının öyle hafife alınır cinsten yöntem ve kurumlarla işletilmediğini çok iyi biliyoruz. Sömürgeciliğin kendisi bir kurumlaşma demektir. Geleceğini garantilemesi için bu zorunludur. Sömürgecilik toplum içerisinde varlığını korumak için, salt kendi kurumlarını (zorunlu zor aygıtlarını ve ekonomik sömürü mekanizmalarını kastediyoruz.) oluşturmakla kalmaz. O halk içerisinde şu veya bu ihtiyaçtan kaynaklanabilecek her türlü örgütlenmenin yerine kendi anlayışı doğrultusunda örgüt veya anlayış sunmak zorundadır. Bir halkın dilsiz olamayacağını bilir. Konuşma aracına insanların ihtiyacı vardır. Bu yüzden kendi dilini öğretir. İnsanların, çevrelerinden ve yaşamdan öğrenecekleri çok şeyin var olduğunu bilir. Bunları öğrenmenin yöntemini halkın mutlaka bulup uygulayabileceğini hesaplar. Buna fırsat vermemek için kendi eğitim kurumlarını oluşturur. İnsanların yazın sanatıyla, müzikle vs. ilgilenemezlik edemeyeceklerini bilir. Bu ihtiyacı mutlaka şu veya bu yolla giderebilecek-lerini kestirir ve bunun yerine kendi yoz kültürünü empoze eder.

Zaten parçalayıcı olanlar da bunlardır. Bunların varlığı gelişme önünde engel, toplumu birleştirecek ortak şekillenmelerin ortaya çıkmasında ayakbağı oluşturur. Fakat bunların hepsi bir dizi kurumları gerektirir. Bu doğru, orantılı olarak şunu doğurur: sömürgeciliğin bütün kurumlaşmaları ne kadar çoksa bizim –ulusal kurtuluşçu güçler olarak– yıkmamız gereken kurumlar o kadar çok demektir. Yıkmamız gereken ne kadar çok şey varsa, yeniden oluşturmamız gereken kurumlar da o kadar çok demektir. Ama bu zorlu bir mücadele sorunudur. Ağaç sulanmak ister. Yılların baskı ve zulmü altında kendi değerlerine sahip çıkamaz duruma getirilen halkın baş kaldırışını ister. Bunun için halk, tarihinde yaşamadığı acılara hazır olmalıdır. Olağanüstü sarsıntılarda ayakta kalabilmek için sıkı durmalıdır.

Ulusal kurtuluş savaşını vermiş bütün halklar bu gerçekliği yaşadılar. Yüzyılların sömürü ve parçalanmışlık ortamından modern çağa kişiliksizleştirilmiş, başkalaşma uğratılıp "kendi emeğine ve halkına düşman" ettirilmiş bireylerin cirit attığı, yirminci yüzyılın Kürdistan toplumunda bu gerçeklik biraz daha yakıcı bir biçimde kendisini hissettirir.

Ama biz diyoruz ki; tehlike atlatılmıştır. Kürdistan halkı, bahsedilen sürece girmiştir. Tarihinde tanımadığı görkemli direniş örnekleri sermiştir. İnsanlık tarihine, eşine ender rastlanan yüce kişilikler kazandırmıştır.

Kısaca tarihi akışımızı tersine çeviren devrim sürecine girmiş bulunuyoruz. Bundan sonrasını döneme damgasını vuran örgüt ve kişilikler belirleyecektir.

İşte tam da vurmak istediğimiz nokta burası. İşin gelip buraya dayanmasının ardından felsefede, dilde, edebiyatta, sanatta olağanüstü atılımların olamayacağını düşünmek tam bir hamhayalcilik olurdu. Mücadelemizin vardığı boyut işlendiğinde güçlü eserlerle ve bunları işleyen sanatçılarla karşılaşacağız. Halkımızın katlanmağa hazır olduğu zorluklar, kurtuluşu için gözüne gözükmeyen fedakarlıklar olağanüstü boyutlara ulaşmaktadır. Kurtuluşun yolu buradan geçecektir. Ve bunlar her alanda değerlendirilip maddi bir güce dönüştürülüyor. Parti örgütleniyor, cephe hazırlanıyor, silahlı birlikler oluşturuluyor. Direniş, isyan, örgütlü hale getirilip okun ucu iktidara yöneltiliyor. Alışmadığımız, tanımadığımız olaylardır bunlar. Halk olarak bu sürece girişimizin tarihi oldukça kısadır. Bugün milyonlar yerine onbinleri de sarsa, dünya halklarını değil de salt kendi insanlarımız içerisinde de yer etse, bu değerler işlenecek, topluma ve tarihe maledilecektir. Gelecek kuşağa güçlü miraslar bırakılacaktır. Kürdistan gerçekliğinin bu gününü doğru bir biçimde anlatan eserler ölümsüzleşeceklerdir.

Bu nedenle, Kürdistan'da bazı sanat adamları, böylesi gerçeklikleri dile getirdiklerinde –bugünün koşullarında– az taraftarla sınırlı olabileceklerini düşünebilirler. Haklıdırlar. Bugünün anlamı gelecek güzel günler yaratıldığında bilinecektir. İşte bu hesaba katılmadığında haksızlık başlar. Toplumun içinde bulunduğu çalkantıyı yansıtmadıkları halde yukarıda değindiğimiz estetik yeterlilikten dolayı –özü boş olmasına rağmen– el üstünde gezdirilen çokça sanatçı türüne rastlanır. Bu görünüşe aldanılmamalıdır. Hele bu olağanüstü dönemi, şu veya bu biçimde yaşayan, onu yansıtan, halka mal olmuş, halkın bağrına bastığı sanatçılar hiç aldanmamalıdırlar. Halkımız ve mücadelesinin büyüklüğü, bu büyüklüğün sanatı belirleyiciliği hesaba katılmaksızın, bu bağra basışı yeteneklere, fiziki üstünlüklere bağlama hatasına hiçmi hiç düşülmemelidir.

Aksi durumda ne mi olur? Söyleyelim: bugüne, halkımıza ve mücadelesine –onun adına yola çıkılıyor olmasına rağmen– sahip çıkmakta tereddüt gösterilirse, bu sırf bugün onbinlere değil yüzbinlere hitap etmek için yapılırsa, yani bugün zayıf ama gelecekte güçlenecek olan yan görülmezse, gelecek kuşak milyonlarının gözünde olduğu gibi, dünya halklarının gözünde de koca bir hiç olunacağı unutulmamalıdır.

Halkımız, olağanüstü zorlukları göğüslemeye hazırdır. Bunu gerçekleştirebileceğini tarihinin en yüce kişiliklerini, Mazlum'ları, Hayri'leri, Kemal'leri, Mehmet'leri yaratarak kanıtlamıştır.

Halkımız, tarihinin en görkemli direniş mücadelesini verebileceğini göstermiştir. Diyarbakır, Şikestun, Dersim bunun örnekleriyle doludur.

Ve bu olağanüstü dönem, mutlaka tarihe mal olacak, onu geleceğe aktaracak eserler ve ulusal kurtuluşa adak sanatçılar yaratacaktır.

18.12.1983

Güney Kürdistan'dan WAR SOTÎ adıyla bir pêşmergenin gazetemize gönderdiği aşağıdaki şiiri yayınlıyoruz.

WÊRANKİRİN

Mirova ji gunda radin bilez bi sojin
Reşe kavla ramalin da ne mînin
bu jinê şûnû nîşana ne hêlin
avahîya cul bikin da kes ne bînin
hamî perda bi derînin xwe dîyarkin
da bihet zanîn ku gurket dev bi xwînin
ne werîtin kesek bêjit we çi divêt?
ka bo çi hun vê mirinê di çinin?
naçit ji pêj çava karkinya dikin hun
vê kirkirinê hata mirnê di bînin
da zaro ji bîrnekin dukêla gunda
herro vê mejwa tarî bi xwînin
berê xwe biden dilêt sotî tijî pel
gurî jet çît tu dê bêjî kulînin
xem û derda li hema cerk pirtikandin
mêlaket kun hamî bi êşû gezînin
hinafet qerqiçî wan kanî çare?
çi derman bo heye da pê bi kewînin?
jin û mêr bûn giriftaret vejane
nizanin de bi çi regn xwe jê piçînin?
hami bûn koçere bê war û bê cîh
li bayara erd û asman wan nivînin
ku ya hatya serê vî nifşe be rek
hamî kovanû daxa divê vehînin
li pêşî qet ne peydabû ji vî derdî
çu kes neşyan eve ripe bi xerînin
li dîroka hamî xwînmêja sehkin
we bêjin gu moxilkin têk bi hejînin
nabînin hûn wekî vî qawmî carek
nijat hatbin qirandin hu bi birînin
dê bîninTeymor û Hulak û Cengîz
dilovanin li pêj vî xem revînin
avat kewmî nuha li vî tuxmê bê kes
berevan ka? Evê zulmê bi helînin
çi feyda ahû nalîn bihêna berdan?
û çav wek awrî baranê bi werînin
hata rondik nefurhûn bibne lehmişt
çi sikra na hirêfin na peqînin
hate cerga neçit je guryeta sor
çawa dê zordarîyê sojin qirînin
hata daxu keser nebne narincok
neşin kuçka çi bê dada bi rehînin
hata jan û kovan nebne tifing
neşên armanca bi şikênin bi firînin
hata rûvik nebin jehbo kivanî
tira di hêlînkeke pîs na peşînin
hata melak ne kuzrin nalîvît kes
da bo serbestîyê av xwe bi birînin
hata hastî nebin xencer bo wê rê
neşen kes dujmina bi desta bi dirînin
hata can bi xwe nebin etûn nebin kûçk
neyara qet na sojin na qelînin
hata nebne lahaza bask û zevlek
çi xeme bukir û aza na leqînin
hata asin ne şarhît na saqa bît
nînin jur bê saqa patka bi qafînin
amirê be seqa biryarê nakin
telaşa ji dare aza ne halînin
saqay pêdivêt habîtin kûrhaka kel
da pîla û mifreqa pêk ve bi halînin
da jê bi hêtin jenîn amîrekê dir
bi tirsin nayar jê wan pê bi cemînin
bele ilho ku av gotina ji me dûrin
Kanî mêrêt ava gotna bi hawînin

WAR SOTÎ
Kurdistan'a Başûr

DÜNYADA BU AY

AET'DE ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR!

7 Aralık 1983 günlü gazeteler ve haber ajansları; Avrupalı emperyalistlerin oluşturduğu Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) doruk toplantısının, tarihinde ilk kez hiçbir karar alamadan dağıldığını, "fiyasko"yla sonuçlandığını duyurdular. Aynı kaynaklar, uzlaşmazlığın taraflarının başını Fransa'nın çektiği İtalya, Yunanistan ve İrlanda ile başını İngiltere'nin çektiği topluluğun diğer üyeleri olduğunu belirtmektedirler. Yine belirtildiğine göre, Fransa Devlet Başkanı Mitterand ile İngiltere başbakanı Thatcher arasında çok sert bir tartışma da çıkmıştır.

Tartışmaların odaklaştığı konu, tarımsal ürünlere verilen destek fonunun kısılmasıdır. Destek fonunun kısılması herkesçe kabul görmesine rağmen, sıra hangi ürünlere verilen fonun kısılması noktasına gelince, çelişki derinleşiyor ve en ufak bir uzlaşma sağlanamıyor. Fransa ve diğer destekçileri, kendi ürünleri olan buğday, narenciye, üzüm gibi kalemlere yönelik fonların kısılması önerisini kesinlikle redederken; İngiltere neye mal olursa olsun Fransa ve diğer topluluk üyesi ülkelerin isteğini kabul edemeyeceğini belirtiyor.

Bilindiği gibi, II. emperyalist paylaşım savaşından ekonomik, siyasi ve askeri açıdan büyük bir yıkıntı ve zararla çıkan emperyalist devletler, bir yandan ekonomilerini yeniden onarmak; diğer yandan savaştan güçlenerek çıkan sosyalist sisteme karşı varlığını muhafaza edebilmek için kendi aralarında varolan çelişkileri ikinci plana itip, NATO, AET, IMF, Avrupa Parlamentosu gibi çeşitli siyasi, ekonomik ve askeri paktlar oluşturdular.

Hernekadar emperyalistler, oluşturdukları bu paktlarla kendi aralarındaki çelişkileri ikincil plana itmek istemişlerse de kapitalist yasanın da bir gereği olarak aralarında bir üstünlük sağlamak, daha fazla pazar elde etmek veya mevcut pazarlarda birbirlerini dışlamak için keskin bir rekabet de vardı. Rekabet geliştikçe çelişkiler derinleşiyor ve zaman zaman su yüzüne çıkıyordu.

Ekonomik alandaki bu çelişkiler, gerek NATO bünyesinde ve gerekse Avrupa Parlamentosu bünyesinde sıkça görüldüğü gibi siyasi ve askeri plana da yansıyordu.

Emperyalistlerarası bu çelişkiler, ekonominin onarılma döneminde ciddi bir biçimde dışa yansımıyordu. Ancak ekonomik kriz derinleştikçe, bundan kurtulmak isteyen emperyalistlerarası çelişkiler de derinleşiyordu. Krizden büyük bir ürküntünün duyulduğu günümüzde, emperyalistlerin, kendi aralarında herhangi bir konuda anlaşmaya varma olanağının olmadığı bir noktaya gelinmiştir.

İşte son AET doruk toplantısının bir çıkmazla sonuçlanması, emperyalistlerin bir çözümsüzlük içine düştüğünü; aralarında asgari noktalarda da uzlaşma olanağının kalmadığını göstermektedir.

Bu çözümsüzlük, açıktır ki siyasi ve askeri çelişkileri derinleştirecektir. Ancak, emperyalistler, krizi atlatmak için kendi aralarında bir savaşa başvuracaklar mıdır? Buna evet demek teorik olarak mümkün olsa bile, sosyalist ülkeler, ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri ile kendi proletaryası tarafından kuşatılmış olan emperyalistlerin, günümüz koşullarında çelişkilerin çözümünü bir savaşta aramaları pratik olarak mümkün değildir. Güttüğü savaş kışkırtıcısı politikayla bunalımını sosyalist ülkeler, ezilen halklar ve kendi proletaryasının sırtına yüklemek istemektedir.

Devrimci güçler açısından emperyalistlerarası çelişkilerin derinleşmesi çeşitli elverişli olanaklar yaratmaktadır. Ancak bunu, devrimci mücadelenin dayandırılabileceği temel bir nokta olarak değerlendirmek çok tehlikeli ve yanlıştır. Taktik düzeyde, ustaca bu çelişkilerden yararlanma politikası güdülmelidir.

AET toplantılarından bir görüntü.

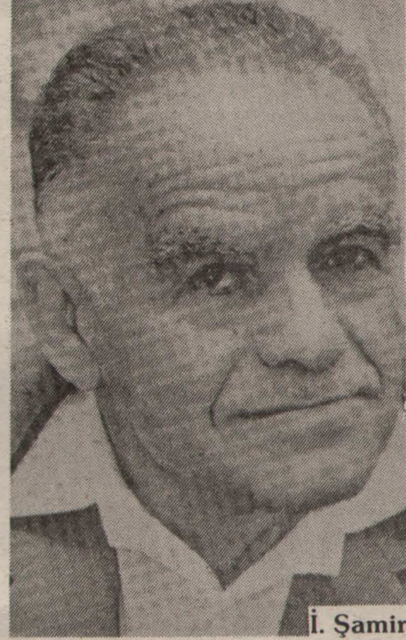
Kohl İsrail'e Giderken

Begin'in Cumhurbaşkanlığı döneminde yapılması beklenen, fakat Begin'in istifası bahane gösterilerek ertelenen Alman Başbakanı Kohl'un İsrail gezisinin geçtiğimiz günlerde yapılacağı bildirildi.

Bu, Alman-İsrail ilişkileri açısından beklenmeyen bir gelişme olmamakla beraber, gerçekleştiği dönem itibarıyla bazı noktalara dikkat çeken bir olaydır. Almanya'nın siyonist yönetime karşı takındığı tutum önceden bilinmektedir. Birçok kereler Alman yönetimi yaptığı açıklamalarda, FKÖ'yü ve Filistin direniş güçlerini "terörist" olarak değerlendirmiştir. Bu anlamda, Kohl'un İsrail gezisi, öteden beri, vaadden ziyade bizzat fiili olarak işleyen desteğin, son gelişmeler çerçevesinde güçlendirilmesine ve Almanya'nın Ortadoğu'ya daha etkin müdahalelere girişmesine hizmet temelinde gerçekleştirilmektedir.

Daha önceki bir yazımızda (Serxwebûn Sayı: 21) Almanya'nın tıpkı I. Dünya Savaşında olduğu gibi yeniden Ortadoğu'ya yöneldiğini ve bu dönemde taşıdığı emellerini canlandırmaya çalıştığını ve özellikle de bunu, nasıl ki geçmişte Osmanlı İmparatorluğu aracılığıyla yaptıysa, bugün de Türk faşist cuntası aracılığıyla yapmak istediğini belirtmiştik. Evet, Almanya o dönemde yaşadığı hayallerini bugün yeniden yaşamak istiyor. Bunda esas halka olarak faşist cuntaya dayanmaya çalışıyorsa da, bölgenin diğer gerici-işbirlikçi güçleriyle de sıkı bağlar kurmaktan geri durmamaktadır.

Bölgeye yönelik saldırılarda da ABD emperyalizminin politikasıyla bir uygunluk gösteren Alman emperyalizminin politikası; ABD'nin bölgedeki amaçlarından farklı bir yan oluşturmamaktadır. ABD emperyalizminin 1980'li yılları bölge halklarına karanlık yıllar haline getirme politikası, Alman emperyalizmi tarafından da desteklenmekte ve bizzat bunu gerçekleştirme çabaları içerisine girmektedir. Bu nedenle, bölgede ABD emperyalizminin en sadık uşakları ile Alman gerici yönetimi

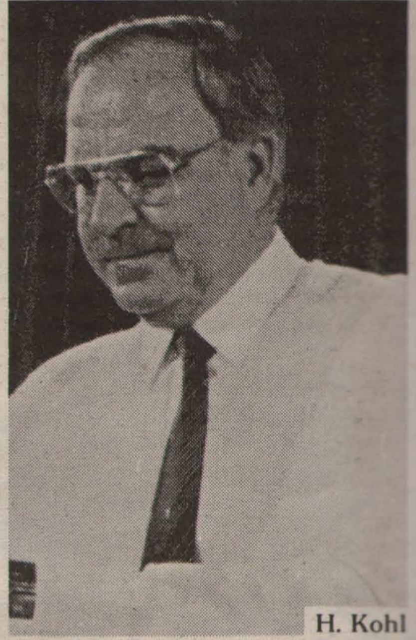

İ. Şamir

de her biçimde ilişkilerini perçinlemeye ve bölgenin geleceğinde kendi rolünü yerine getirmeye çalışmaktadır.

Bunun için de iki yüzlü bir politikayı elinden bırakmamaktadır. Bir yandan Arap halkının "dostu" görünmeye çalışırken, diğer yandan da Arap halkının azgın bir düşmanı olan İsrail ile en dostane ilişkiler geliştirmektedir. Tabi bu durumuyla da kimlerin dostu olduğu açığa çıkmaktadır. Kaldı ki, Arap halkı adına dostluğunu ilan ettiği işbirlikçi yönetimlerin niteliklleri gözönüne getirilirse, bu dostluktan bu yönetimlerin de hiçbir biçimde gocunmadıklarının açık olduğu görülebilecektir.

Kohl'un Mısır, Suudi vd. işbirlikçi Arap yönetimlerine yaptığı gezilerin ardından İsrail'e gitmesi, Ortadoğu'da gerginliğin özellikle de Lübnan üzerinde yoğunlaştığı bir döneme isabet ettirilmiştir. Alman gerici yönetimi bu ziyaretiyle, Lübnan konusunda bir kez daha ABD, İsrail, Lübnan

H. Kohl

gericilerinin yanında ve onların politikalarına, Suriye, Lübnan ilerici güçleri ve Filistin direniş güçleri karşısında tam destek olduğunu ifade etmektedir.

İsrail'e olağan bir gezi niteliğindeymiş gibi yansıtılmaya çalışılsa ve basit bir ziyaret olayı gibi gösterilmek istense de, altında Alman emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik amaçlarının yattığı kuşkusuzdur. Bu noktada da Alman emperyalizminin, ABD ile de ortak hareket ettiği ve bunu ileriki günlerde daha da ileri götürmek istediği de kendisini göstermektedir. Ortadoğu'nun mevcut yapısı bunu önümüzdeki günlerde fazlasıyla açığa çıkarabilecektir.

Somoza Artıklarına, ABD Yardımı Devam Ediyor!

Nikaragua'da kaybettiği mevziyi yeniden ele geçirmek için, daha ilk günden bir karşı-devrim örgütleme hazırlığı içerisinde olan ABD, son aylarda bu çabalarını arttırarak, artık açıktan karşı-devrimcilere yardımlar göndermeye başladı.

Honduras'ta topladığı Somoza artıklarını eğitip, Nikaragua'ya karşı saldırılarda kullanan ABD, bu güçler aracılığıyla Nikaragua'da çok sayıda halktan sivilin katliamını gerçekleştirdi.

Bu karşı devrimci çetelerin yaptıkları az gelmiş olacak ki, ABD Nikaragua halkının kanına daha fazla girmek için yeni yardımlar göndermektedir. 24 milyon dolarlık silah gönderen Reagan yönetimi, bu miktarın da az geleceğini hesaplayarak, FBI bütçesinde karşı gerilla faaliyetleri için ayrılan 13,8 milyon dolarlık yardımı da vermeyi kararlaştırdı.

ABD ne kadar çırpınırsa çırpınsın, kendilerini ABD ile bir savaşa hazırlayan Nikaragua halkı, Somoza artıklarıyla olduğu kadar, ABD ile de savaşmasını bilecektir.

Yüzbin Kişi Irkçılığa Hayır Dedi!

Cezayirli bir kişinin Fransa'nın Lyon kentinde polis tarafından öldürülmesini protesto amacıyla, 15 Ekim tarihinde Marsilya'dan 1200 km.'lik yolu yürüyerek Paris'e doğru hareket eden 32 kişilik gurup, Paris'te 100 binin üzerinde bir kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Irkçılığı protesto etmek için düzenlenen bu gösteri, Paris'te *"Fransız ve yabancılara hak eşitliği"* sloganıyla selamlandı.

Birçok yabancı gurup ve kişinin de katıldığı yürüyüş, ırkçılığa karşı güçlü bir gösteriye dönüştü.

Lübnan ve ABD'nin Artan Saldırganlığı!

Son günlerde Lübnan'da askeri çatışmalar yeniden alevlendi. Fakat bu kez çatışmaların boyutu değişik. ABD emperyalizmi, İsrail ve Falanjist milisler gibi kuklaları vasıtasıyla Lübnan Yurtsever Hareketi, Filistin Direnmeci güçleri ve Suriye başta olmak üzere ilerici, devrimci güçlerin bırakalım varlığını ortadan kaldırmayı başarmak, etkinliklerinin yeniden artmasını dahi engelleyemediler.

Bu durum karşısında, başta ABD emperyalizmi olmak üzere Fransa, İtalya gibi emperyalist devletler de "barış gücü adı altında çatışmalara girmeye, özellikle de ABD donanmasına ait gemi ve savaş uçaklarıyla yurtsever Lübnan güçleri ile Suriye denetimindeki mevziler, sık sık bombalanmaya başladılar.

4-5 ABD savaş uçağı, Suriye mevzilerine yönelik düzenlenen çeşitli saldırılar sonucu uçaksavar bataryalarıyla düşürülürken, Lübnan Yurtsever Hareketinin önemli bir gücü olan Dürziler de düzenledikleri çeşitli eylemlerle 8'e yakın ABD deniz piyadesini öldürdüler.

Amerikalılar saldıracak yeni hedefi gösteriyorlar.

ABD ve işbirlikçileri saldırganlıklarını o kadar ileriye götürmektedirler ki, bunları Lübnan'daki saygın dini ve siyasi şahsiyetlere yönelik çeşitli komplolara kadar vardırmaktadırlar. Aralık ayının ilk haftasında düzenlenen bir saldırı ile öldürülen Dürzilerin dini lideri Şeyh Halim Takiyeddin, son olarak katledilenler arasında. Görüldüğü gibi Lübnan, açık saldırılardan katliamlara ve komplolara kadar çeşitli savaş yöntemlerine sahne olmaktadır.

ABD, karşılaştığı bu sert direnişler karşısında çılgına dönmekte, çılgına döndükçe de azgınca saldırılarda bulunmaktadır. Reagan ve çeşitli düzeydeki diğer ABD yetkilileri bir yandan tehdit ve şantajlarını arttırırlarken, diğer yandan da "misilleme" yapmayı düşündükleri hedefleri saptadıklarını belirtmektedirler. Ama ABD, muhtemel bir "Vietnam belasına" da yakalanmamak için oldukça temkinli davranmaya çalışmakta; ancak Ortadoğu'daki işbirlikçilerinin güvenini ve onlar üzerindeki "saygınlığını" da kaybetmek istememektedir. ABD'nin Lübnan'daki dayanakları da oldukça güçsüz durumdadır. Örneğin Emin Cemayel, kendisini destekleyen gruplara dahi söz geçirememekte, İsrail ise yetmezliğe düşmüş ve Lübnan sahasında güçlerini fazla yıpratmak istememektedir.

Hernekadar İsrail'e güven vermek için stratejik bir işbirliği anlaşması imzalanmışsa da bu durum, diğer müttefik güçleri olan Arap rejimlerinde tedirginliğe yolaçmaktadır. İçinde bulunduğu çıkmaz karşısında ABD, bir yandan "Lübnan'da bir savaşa sürüklenmeyeceğiz" derken, diğer yandan kendisini savaşın ortasında bulmaktadır. Reagan yönetiminin bu çıkmazı giderek ABD içinde de ciddi bir muhalefetin doğmasına yolaçmaktadır.

ABD ve İsrail, çeşitli saldırılarıyla Suriye ve Lübnan Yurtsever Hareketine geri adımlar attırmak ve uzlaşmaya zorlamak istemesine rağmen istenilen sonuca varılamamış, tersine sözü edilen güçler takındıkları tutumlarıyla bu saldırganlıklara boyun eğmediklerini göstermişlerdir.

Kuveyt'teki ABD ve Fransa Elçiliklerinde Bombalar Patladı!

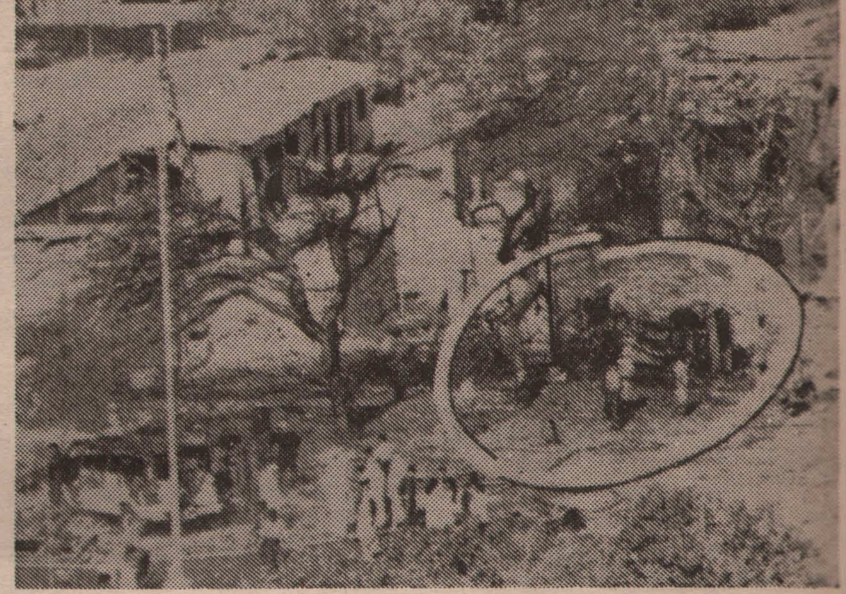
ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik saldırıları arttıkça, bölgede anti-Amerikancı çıkışlarda da bir artış görülmektedir. Bölgede tümden bir egemenlik kurmaya çalışan ABD, kendisine bağlı işbirlikçi yönetimler vasıtasıyla aleyhinde ortaya çıkan gelişmeleri boğmak istemektedir. Bazı alanlarda direkt kendi ordusu ile devreye girmeye hazırlanırken, bazı alanlarda da işbirlikçi yönetimleri kullanmaktadır.

Ortadoğu'nun emperyalizm için taşıdığı önem içerisinde Basra Körfezi ve ülkeleri de önemli bir yer işgal etmektedir. Petrol yatakları bakımından zengin bir bölgeyi oluşturmasından dolayı, emperyalist ekonomi için vazgeçilmez bir alan durumundadır. Bu nedenle bu alanda meydana gelebilecek kayda değer her gelişme, direkt emperyalizmi ve bölgedeki işbirlikçi güçlerini de etkilemektedir.

İran-Irak savaş alanına yakın bir bölge olmasından dolayı, bu alandaki gelişmelerden de doğrudan etkinlenmektedir. Basra Körfezi ülkelerinin İran-Irak savaşında, Irak yanlısı bir tutum içinde olmaları ve bu alanda ABD emperyalizminin çıkarlarının koruyuculuğuna soyunmaları, anti-Amerikancı tutumların bu alanda daha da fazlalaşmasını beraberinde getirmektedir.

Basra Körfezi'ne yerleştirilen ABD çevik kuvvetleri ve açılan askeri üsler, bu yönetimlerle ABD'nin ilişkisini açığa çıkarmakta, ABD ile bu yönetimlerin karşıdevrimci ittifaklarının bu tarzda güçlenmesi ise, bölge halklarının tepkilerini üzerine çekmektedir.

Özellikle de ABD emperyalizminin son aylarda içine girdiği tutum, bölge halklarında anti-Amerikancı dalgalanmaların daha da artmasının bir nedenidir. Lübnan'da, Lübnan halkına, Filistin direniş güçlerine ve Suriye birliklerine karşı içine girdiği saldırgan tutum ve Lübnan ilerici güçlerine karşı geliştirdiği askeri saldırılar, ABD aleyhtarı hareketlerin gelişmesini adeta körüklemiştir. Lübnan'da gelişen ABD hedeflerine yönelik saldırılar, yeni alanlara sıçrayarak, yaygınlaşmaktadır.

Yine bu saldırıların Fransız birliklerini de hedeflemesi bir tesadüf değildir. Veya kurunun yanında yaşı da yanar misali değildir. Fransa'nın da Ortadoğu'ya yönelik çeşitli emeller peşinde olduğu bilinmektedir. Lübnan'da bu durum açıkça ortaya çıktığı gibi, İran-Irak savaşında, Basra Körfezi'nde ve bölgenin diğer alanlarında içine girdiği tutumdan da görülebilmektedir. Bu nedenle benzer saldırılara Fransa'da maruz kalmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde Kuveyt'te ABD ve Fransız elçiliklerine yönelik olarak meydana gelen bombalı eylemler, Ortadoğu'da artan gerginlikler çerçevesinde anti-emperyalist yönelimin geliştiğinin açık bir göstergesidir.

Bu olayın Basra Körfezi'nde meydana gelen gelişmelerle de yakın bir bağlantısının olduğu kuşkusuzdur. Emperyalizmin aleyhine meydana gelen gelişmeler bölgedeki işbirlikçilerini de yakından etkileyecek, onların da zayıf düşmesine yolaçacaktır. Irak'ın böyle bir olay karşısında hemen telaş göstermesi ve eylemleri bizzat kendisine yönelik olarak kabul etmesi bundan dolayıdır.

ABD emperyalizmi ve işbirlikçi yönetimleri bu tür hareketler karşısında yıldırma amacıyla saldırı eylemlerine de girişeler, bölge halklarında gelişen anti-Amerikancı çıkışları engelleyemeyeceklerdir. Tam tersine bölgedeki gelişmelere bağlı olarak bu tür eylemler daha da artabilecektir.

İran-Irak savaşının Basra'ya etkisi ve Basra Körfezi ülkelerinin içerisine girdikleri durum bu tür veya benzeri eylemlerin bu alanda yoğunlaşmasını da beraberinde getirmektedir. Özellikle Ortadoğu'daki gelişmelerde Basra Körfezi'nin gergin alanlardan biri durumuna geleceği düşünülürse, bu tür sonuçların doğması da kaçınılmaz olacaktır.

Arafat Lübnan'dan Ayrıldı

Bilindiği gibi FKÖ bünyesinde uzun bir süredir çatışmalar devam etmekteydi. Bu iç çatışmaların nedenleri, yolaçtığı gelişmeler ve çözüm yollarına ilişkin yaklaşımımız gazetemizin çeşitli sayılarında yayınlanmıştı. Biz burada bu hususlara yeniden değinmeyeceğiz.

Ancak şunu belirtelim ki bu ayrılış, Filistin sorununu emperyalizmin Ortadoğu gericiliğinin ortaklaşa dayattığı platform çerçevesinde çözme anlayışının zorunlu bir sonucudur.

Trablusşam'dan Arafat ve kendisine bağlı birliklerin ayrılışı, İsrail'in saldırı tehdidinde bulunması dolayısıyla gecikmişti. Bu doğrultuda güvenceler alınmış olacak ki, ilk grup 17 Aralık 1983 günü ayrıldı. İlk günü takiben birkaç gün içinde tüm Arafat yanlısı güçlerin Lübnan'ı terkedeceği belirtilmektedir.

Aslında bu terkediş, salt FKÖ bünyesindeki çatışmaların ya da Suriye'nin Arafat'a tavır alışının bir sonucu olarak değerlendirilemez. Bu, çok yüzeysel bir yaklaşım olacaktır. Yine bilindiği gibi ABD'nin, Lübnan'ı "yabancı güçlerden arındırma" adı altında sürdürdüğü bir stratejisi vardı. Bu stratejinin özü Lübnan'ı kendi denetimine almak için devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin ezilmesidir. Filistin direnmeci güçlerinin de "temizlenmesi gereken yabancı güçlerden" olduğu da açık bir gerçekliktir.

Nitekim ABD yetkilileri bu doğrultuda zaman zaman açıklamalarda bulunmuşlardır. Örneğin Beyaz Saray sözcülerinden Larry Speakes, bu konuda şöyle diyor: *"Gerillaların Trablusşam'ı terk etmesi, tüm yabancı güçlerin Lübnan'dan çekilmesini öngören uzun dönemli politikamıza uygundur."* İşte Arafat'ın Lübnan'dan ayrılışının gerçek nedeni ve bağlantıları bu açıklamada aranmalıdır.

El Salvador'da Katliamlar Durmuyor!

El Salvador'dan gelen haberlerde, hükümet kuvvetlerinin yeni bir katliam yaptığı bildiriliyor. Gerilla mücadelesinin gelişmesi ve işbirlikçi yönetimi tehdit etmesi karşısında, giderek saldırganlaşan gerici Salvador yönetimi, halkı katlederek, çöküşünü durdurmaya çalışmaktadır.

Katliam bölgesinde bulunan yabancı gazetecilerin verdiği haberde, ABD danışmanlarınca eğitilen Atlacatl tugayı tarafından gerçekleştirilen katliamda, kadın ve çocukların çoğunlukta olduğu 100'den fazla insanın hunharca öldürüldüğü bildirilmektedir.

El Salvador'da sokaklar masum insanların cesedleriyle dolu.

Vahşi katliamlarını sürdüren El Salvador hükümeti, hangi yöntemlere başvurursa vursun, sam amcasının tüm öğütlerini de yerine getirse FMLN gerillalarının halkın desteğinde yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesini engelleyemeyecek, devrimcilerle halkın bağını birbirinden koparamayacaktır. Bu katliamlar halkı devrimciler etrafında daha sıkı bir şekilde kenetlenmeye götürecektir.

Hergün kadın-çocuk, gençyaşlı denilmeden katledilen yüzlerce Salvadorlu yurtseverden de haber alınamadığı düşünülürse, katliamların vardırıldığı korkunç boyut kendiliğinden anlaşılabilecektir.

GELÊ ME DİBÊJE “HÊVÎYA ME TENÊ PKK YE”!

Bona bi rêxistinkirina têkoşîna berxwedana gewre, di bersînga gel de, dixebitên, partîzanên PKK, bi girêdanîya bi gel re sazîkirin de, tê xuyanîkirin ku berpirsîyarên hêvî û tiqeyên gel, tenê ewin. Gele Kurdistan, ku di va sê salên talî, dilê xwe de heskirina PKK mezintir kirîye, îro , bi fedekarîya bê hempa bo rêxistin sazîkirin û bo şer pêşvetir birin, bi alîkarîya zêrîn û lomên xwe, ev rastî kifştir agahîn dike.

Ev herdû hevpeyvînên jêrîn ku partîzanên PKK bi gel re çêkirin û gihîştandin rojnama me, tenê jê re du mîsalin ku çawa gelê Kurdistan bi bawerîkî hêja û jîyanake tevhêvî bi PKK re, girêdanê têne ronahîyê.

“EM DİZANİN KU HÊZA WÊ ME RİZGARBİKE; ŞOREŞGERİN...”

Gundîkî welatperwer ji gundê K.... zerp û pîkolîyên dijmin di herêmê de wusa tîne zman.

ŞOREŞGER- *Ji 12ê Êlûnê virde hûn leqayî çi bûn, dikarin dîyar bikin?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ K...-Piştî derba 12ê Êlûnê çêbû, me pir ji rewşê ne dizanî. Min bixwe wusa fahmdikir. Min digo qey mîna CHP, MHP, MSP û mîna AP, tiştekî wusa ye. Min bawer dikir ku, wê ji me re hin rihetîyan derxênin. Lê belê ne weke bawerîya me derket. Di mehên cunta nûh hatibû serî, avêtin ser gundê me, me di meydana gund de lihev civandin. Bi dorê li me hemûyan xistin, xwestin em çek bidne wan. Bi darê-zorê çek û pere ji me standin. Çeka min tunebû. Serleşker Sait got **“an tê çekek bênî, an jî ezê te bi lêdanê bikujim”**. Min avêtin hundurî, piştî hingavtin û sixêfan 100 hezar lîra ji min girtin û xwestin ez ji wan re çekek jî peyda bikim. Min nikarî çek peyda bikim; ji tirsa min nikaribû herim bajêr jî. Rewşa min başbû. Ji ber vê zilma bêheq ser min de kirin, ez ketim haleke ku ez nikaribim çay, şekir hwd. jî peyda bikim. Ev zilm ne tenê li gundê me çêbû, di gundê dorhêlê de zilm hê bêhtir bû.

Bihatîya roj bi roj zêde dibe, em kirin halekî nebaş. Em hew karin pere peyda bikin. Dayrên dewletê li hêlekê, em nema dikarin ji tirsa dakevin bajêr. Ji ber ku em nikarin biçin bajêr, serleşker tên gundan û kesên bixwazin li wan bi keyfî dixin. Dibêjin “sûcê we heye” û pere, tişt, pez hwd. ji me distênin û bikarkirinên talanê birêdixin. Di salên 1978-79 tu kes nedikarî erzê me bibe. Îroj ji tirsa hin piştgirtên sazûmanê em nikarin serê xwe hildin. Mehvanek nikare bê ba me. “Ev kîye?” dibêjin û pirs dikin, pêre jî yek derbê gilî dikin. Ser vê bingehê em pir dixisirin. Li ser vê jî, serleşker ji me rûn, penîr, hingiv, berxik, mirîşk hwd. dixwazin. Ger em nedin hûn anarşistan dihewînin” dibêjin û me dihingivênin, hezar car zêdetir ji me distênin. Bi rastî pir tiştê ku ez rêz bikim û bêjim hene, mixabin nikarim bidim têgihîştin.

ŞOREŞGER- *Rewşa we ya îroyîn çawaye, dikarin dîyar bikin?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ K...- Em îro dibin rewşên pir xirab dijîn, mercê me pir xedarin. Em nikarin biçin mala cîranên xwe. Her tişt biha ye, ji bo me cil li alîkî, em nikarin rûyê lihêfan, çay û şekir bikirin. Li bajêr çayek bi 15 lîra ye. Bi 2 dostên xwe em nikarin li çayxanekê rûnin û çayekê vexwun. Pere tune, kar tune. Ger rewşa me wusa dombike, gellek ji me wê ji birçîna bimrin. Rewşa me ev e, û ser vê jî dewlet bi navê tetbîqata xesarên pir mezin dide me. Mêrg û zêwîyên me neman, hemû perçiqandin û kirin kozik. Zêwîyên me yê heyîn hemû hişkbûn, tew em nikarin gîya biçînin. Ji xwe debara me ev bû, ev jî ewan hilweşand û qirkir. Duhu jî, ji Ankara sazîya MİT a nûh, hat qeza me. Bin navê berhevdana çekan, pir gundîyên me bi hêz û nîrê leşkerî ji lêdana rêzûrez derbas bûn û xwestin bi darê zorê pere ji me bistênin, sixêf li pîrekên me kirin, di nava gund de ji dar û lêxistinan derbas kirin û em kirin di nava ûşteke ku vêca em nekarin debar bikin. 9-10-11-12-13ê Êlûnê de li gundên GÖLE di bin navê çek lihevdanê avêtin ser van gundan; Sinot, Korevenk, Çölgenek, Ximiskar, Kizilkilîse, Abur, Hokam. Li gundên dorhêlê MİT û leşker bêheqî gundîyan danhev. Û li nava qada gund de lêdan li van kirin, ji van çek xwestin, kesê çeka wî tunebû, pere jê standin. Rewşa me jî ne başe, pere tune, têra me çêr û lêdan li me dikin. Duh li gundê me zilamek girtin. Zilam 65 salîye, gotne wî “were! Çend zarokên te hene”. Em jî dizanin 5 zarokên wî hene. Serleşker got: “na 7 zarokên te hene”. Gava zilam got ji cîranan bipirsin, zilam kirin bin hingavtinan û lêxistin. Piştî wî dan ceryanê şûna 5 zaroyên xwe, qebûlkir ku 7 zarokên wî hene. Ûştê me a niha wusaye, ez dikarim pir mîsalên mîna vê bidim.

ŞOREŞGER- *Bo hatina li pêş tu çi difikirî?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ K...- Fikara me tenê ew ê, ku em ji vê zilmê xelas bibin. Em dizanin ku hêza wê me rizgar bike, şoreşgerin. Nexwe ne cunta leşkerî û ne jî hêzên sivîl nikarin me rizgar bikin. Ji bo hêzên sivîl ez dixwazim mîsalan bidim.

Bapîrên me ji me re ev didan, têgihîştandin:

Mehînekî cîranekî hebû, ji ber kal bûye, birîye firotinê û firotîye. Kesê mehîn kirî, diranê wê kêrtik kir, ji dûv û pora wê diqusîne û çend roj piştra bihesaba canîk, carek din dide xwedîyê wê ê kevin. Dema zilam canîka nûh têne malê, canîya wî a ku li mal bû, dest şirmijandinê dike. Zilam ecêbmayî dimîne. Cîranê wî dibêjin wî, mehîn, mehîna te, a kevne, piçek ji dûv, piçek ji serî qut kirine û bi hesaba canî carek din dane te. Rewşa hêzan (partîyan) jî ev e. General (pirpirkên) xwe tênin xwar û cilên sivîl lixwe dikin. Dîsa merivên berê ne. Eşkere ye ku zerp û pîkolî wê weke xwe bimîne, kî bê serî bila bê, hêvîya me tenê şoreşgerin.

ŞOREŞGER- *Hûn di derheqê şoreşgeran de çi difikirin?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ K...- Bo şoreşgeran ez wiha difikirim. Min proxram, rojname û belavokên wan xwend. Bîr û bawerîyên PKK, ku di rapora polîtîk de daxûyanî bûye, ez pir rast dibînim. Ger ser vê bingehê bê tevgerîn, bi alîkarîya me jî, em ê welatê xwe rizgar bikin û ji vê zilm û zorê xelasbibin. Em jî vê dibînin, heta îro tu kes ji hebûna Kurdan behs nedikir. Lê belê îro hêzên dijmin û hêzên dost jî, navê Kurdistanê hiltênin, em jî vê, ji ber em Kurdên, dilxweş û serbilind dibin. Li hundur û li derve, navê Kurdistanê serzman e, tekoşîn tê dayîn. Çiqas diçe şoreşger bêhtir pêş dikevin. Şoreşgerê duh em pêre peyivîn, îro fikra wî hê zelaltir e. Haya me ji pêşveçûnan heye, em vê dizanin. Di vê barê de em gundî û karker ger tiştê li ser me dikeve, em bikin, pêşveçûn bo dost û neyaran wê baştir bibe, ez wê jî têdigihîjim. 4-5 salin, şoreşger di dorhêla me de digerin. Tim alîkarîya me dikin. Xesara wa bo tu kesî tune. Berê me ne dikarî em derkevin dehl û çîyan, îro bi saya şoreşgeran em dikarin rihet bigerin. Xesara wan li tu kesî tune, feyda wa gellek dibe. Di vê barê de bawerîya me di derheqê şoreşgeran de bê dawî ye. Em dixwazin yekbûnê bi wan re çak bikin.

ŞOREŞGER- *Dikarî di derheqê tetbîqatan de, hin zanatîyan ji me re bêjî?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ K...- Gölê û dorhêla wê bi çîyan hawîrdore, di va çîyan de pir erdê bi merge hene û dema 10-15ê meha 8an tê, herkes ji mêrgan bijêr dikevin. Erd vala ye. Xopeneke ku ordîkî dikare tetbîqat bike ye. Lê dewlet li vada tetbîqatan çenake. Sedema vê pir girînge. Tên di nava gundan de tenq bi cîh dikin, kozikan dikolin, dorhêlên qedexe xûyanî dikin, bi kurtî tiştên wusa dikin. Xesar didine me. Ez jî, mîna her qundîki dizanim ku, bin siha tetbîqatan de, hîn karên qirkirinan şanî me didin. Di va rojan da li hawîrdora me de bi “hêzên lezîn” wê tetbîqet pêk bê. 56 gundên qeza me hene. Bêhtirî nîvê wan gundan dikeve nav vê xopanê, em difikirin ka emê çi bikaribin bikin. Em nikarin tiştek jî bêjin. Ger em bêjin, wê bêjin: “li hember leşker, serleşkeran rabûn”, “ev anarşîste, ev Kurd e, xayînê dewletê ye”, û bêsûç û sedem wê me bavêjin hundurî. Di xopana me de, dema gîha 18 cm. bilind dibe, û zêwîyan de simbil vedibin tetbîqat ji destpêdikin, bin vê rewşê pêşveçûna kemilandinê tête rawestandin. Tiştek din jî, dema çînandinê nahêlin, ji ber ku tetbîqat heye, zêwî û mêrgên me zuwa dibin. Ji ber qeza me jî, cîhek ji sartirîn li Kurdistanê ye, debara me tenê bi heywan û paleyîyê pêk tê. Di palevanîyê de bilî ceh û genim tiştek di, şîn nabe. Genim jî pir caran ji sermayê dişewite.

“BONA BÛYÎNA ŞOREŞGERÊ KURDİSTAN GİRÎNGE PİR BÊ XEBİTANDİN”

Pirsên ku me li bajarê Qers'ê, qeza Selîm'ê, li gundê P....'de kirin, bersîvên welatperwerek dayî, li jêr hatine nivîstin.

ŞOREŞGER- *Tu dikarî rewşa ji 12 Êlûn 1980yan heta îro bi kurtî dîyarî bikî?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ P...- Ger ez wê dema sê salan dîyar bikim, tenê tiştê ji serê min derbasbûye, pirtûkan wê dagire. Lê belê carek din jî, hin tiştên ez leqayî bûm, ezê dîyarî bikim.

Piştî derba leşkerî çêbû pêde, qomutanên li dorhêlê bûn mirik. Kesê çavê wan jê digirt, kirin bin hingavtinan, di nava qadên gundan de li wan xistin, bê jin û keç ji hev cuda bikin, bikaranînên hovtirîn pêkanîn. Bejin nîşandan, fort û pezn giha taqa bilindtirîn. Ji hêla dî, talankarîya pere û warên bi qîymet destpêkir. Mirovên ji gel ku kirin bin hingavtin û lêdanan piştî sixêf û kutandinan û 500, 100, 150 hezar lîre jî, ji van girtin, berdan biçin malên xwe. Kesên ev rewş dijînin, sûçê wa ev ê, ji ber Kurd in. An jî merivên şoreşgeranin, mirovên dirist û rastin. (Liqên girsê welatperwerî bi wan re hene.)

Min bixwe, leqayê vê rewşê bûm. Serleşkerê dorhêlê (serleşkerê bolukê) Îsmaîl Yocu, mîlyonek ji min xwest, min neda. Ji ber vê û ji ber min sîxurî derheqê şoreşgeran de nekir, ezgirtim û kirin binçav. Piştî 15 rojan li qereqolê de mam pêde, ez şîyandim binçavgirtinxana Qersê.

ŞOREŞGER- *Dema tu di binçavgirtinê de bûyî, leqayî çi bûyî?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ P...- Li Qersê (binçavgirtinê de) ez leqayî pir heqaretan bûm û 400 hezarê min bi navê bertîlê çû. Ger min nedana, hingavtin dikirin, ji bo ez xwe ji hingavtin û lêdanan xilasbikim min ev perên hewqasî da. Ez, gundîk min ev rewş, ano hingavtinê bi 500 hezaran wilo an halo pişt xwe ve hişt. Lê şoreşgeran. Ango li ba min şoreşger jî hebûn. Şoreşger kom bi kom dibiran û piştî hingavtin dikirin pêde, bi ûşta dilbuhurî an jî mirî dianîn û diavêtin mal de. Ji hêla din, li ber çavê me de hin babet hingavtin, bikar dianîn. Çay û xwarin kêmkirin, ceryan dayîn, bi telîsên qûmê lêxistin, li ser sîng çixara dewsandin hwd. bikaranînên bivî awayî dixwestin tirs bidin me. Ev bûyera min dîtî, hê di serê min de ye. Di wê demê de, ji ba me hilanîn û birîn hingavtinê şoreşger Cemil Kirbayir, carek din venegerîya. Eşkere bû ku di hingavtinan de hatibû kuştin. Lê belê, tenê ji me re, “ji erebê xwe avêt û bazda” gotin, ev derew kirin. Wî kuştibûn.. Heta îro jî xuya nake. Ji xwe min ji bêheqî avêtibûn hundir. Serleşkerê li jor navê wî derbas dibe heta gundê me û gundên hawîrdorê, bê heqî çêr, lêdan kir pêde, “tu 100, tu 200, tu 500 hezarî bide” got. Dema me go sûcê me çîye, got: “ez dizanim, nexwe hûnê bin hingavtinan de bimrin û bi mîlyonan jî hûn xelas nabin” û pere ji me distêne. Serleşkerên mîlyon digrin, gellek qat, avayî dikirin û jîyaneka luks derbasdikin. Tiştên mîna penîr, rûn, berxik, mahfûr carek bi me re neman, hemû çû ji serleşkeran re.

Cenderme tê gund dibêje: “filan... serleşkerêmin mahfûrek 4×4 dixwaze” an jî “20 kg. rûn, 50 kg. penîr”. Nê dayîn, qet nabe, ger tu nedî, dibî anarşîst, ji propaganda kurdîyatîyê, cehde bi demxe dibî. Li ser vê bingehê me dişêlênin û diqulbênin pîvazeke tazî.

Berî tevgera 12 Êlûnê, 150 pez, 15 çêlekê doşînê, tomofîlek bi benzînê dişixulî û destmin de 300-400 hezar lîrê min jî hebû, bilî vê niha tişteke min ji bînî nema. Li gora vê malîkî şoreşgeran bifikirin, niha ketine bin çi rewş û halan.

Li gundê me û gundên hawîrdorê, bin siha çek li hevdanê, karanîneke talankarîya vekirî birêkirin. Xanîyên ketine, zêçên biha, zêr, demjimar hwd. hemû ji hêla leşker û serleşkeran hatin dizînê. Ger kesek hebûna, bi gota tiştekê min hat dizîn an hat standin, yekderp ew jî dibirin hingavtinê û 150-200 hezar lîre ji wî digirtin û piştra bin tirs û tehdîtan wî berdidan. Ev rewş di hawîrdora me de heta îro jî berdewam dike. Ji xwe, ji nebûn û bihatîyê jî, mirov ketîye nav jîngarîkî ku nayê kişandin. Em nikarin tiştek bikrin, bedleke nûh, 20-30 hezarî, em nikarin cil welgirin. Ger nexweşek me hebe, perê bijkînê, perê rê hwd. 5-6 hezar diçe. Em nikarin nexweşên xwe jî bibin hekîman. Ji xwe çûyîna qereqola, avayîyên sazûmanê, karê te hebe jî nebe jî ne mimkine. Ger tu bo dîlekçekê bidî, biçî avayîya sazûmanê, kêmasî divê 50 hezar di berîka te de hebin. Wusa hînbûne ku, perê xwarinek, kaxez dive, boya dive hwd. Tu nikarî carek din gavên xwe bavêjî bajêr. Li vira, bi rastî pir tiştên ku girînge ez bêjim hene, ger min binivîsta wê pir baş bibuya. Ez ne nivîskar û xwende me. Lê belê ez vê jî bêjim, kesê perê wî hebin, bisûç jî be bêheqî dibe xwedî heq. Ger perê te tunebe, tu biheq jî bî, rihete ku te bêheq bikin, xwedî sûç bikin. Di navbera va sê salan de qîma pere heye, mirovatî tune, fikarkirina mirovatîyê, peyvandin û axafa rastîyê sûçe.

ŞOREŞGER- *Li derdora we de sixurkirin çawa dibe? Di vê barê de tiştê hewe ditî, dikarî kin pêşdar bikî?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ P...- Bi pêşdar kirina navan ez dîyarbikim ma çêtir çênabe?

ŞOREŞGER- *Pêşdar bike.*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ P...- Li hawîrdora me de kesên ku berî niha piştgirtê MHP bûn, îro jî bi sîxurîyê mijûl dibin. Wusa; dema berî de mirovên dilsoz bûn, an girêdana wan bi şoreşgeran re hebû, an jî kesên ne parêzkarên wan bûn, tên gileh kirin. Li Zenecê Nadir, li Eskigazi Cafer Karakoç, li Bozkuşê Mulazim, li Tuygunê Şerafettin. Ev kesên hana, tim û tim bi serleşkeran re digerin û mirovê gilî dikin in, bi endamî di rêxistina MİTê de nivîstîne. Hem sîxûrî dikin, hem jî dibêjin 200 bidin, gora sûçê milyon bidin, em ê we bifilitînin, berdin. Ji van peran hin kirtik jî ew distênin, dikarin bistênin. Li Bayburt'ê Kazim Alacan sîxurekî hare. Di 52 gundê hawîrdora me de, ev kesên hana xwîn ji mirovan divarişênin, xwîna însanan didoşin.

Em mîsalek bidin:

Cafer Karakoç, piştî gundê Eskîgazî gilî dike, û serleşker tên gundîyan li qada gund dicivênin û lêdan li van dixin pêde, vê yekê dibêje civatê: “em çekê we dizanin” û ji hêla din mîna bi gel re bi dizî dipeyive “tu 90, tu 100, tu 300 hezar bidin, em we xilasbikin, nîyeta serleşker başe” dibêjie. Di vê dorgirtinê de zêdeyî mîlyaran pere hat standin, kesên perê wî nebû re Cafer wekîl hat nîşandan û ew kes zêcê xwe firot, deynkir û mecbûr bû ew pere bide. Nîr û pîkolî li ba me wusa dibe. Tiştê ji serê me derbasbûyî, bi dîyar û îzah kirinê nayê talîyê.

ŞOREŞGER- *Bo rojên bên, ango bo partîyan çi difikirî?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ P...- Bika min şopa kirî, partîyên ku bên, ji sazûmana îro, ne tiştekî cudatirin. Partî û kesên nekevin serê wan de cêhde qedexe (veto) dikin. Partî û kesên gora bawerîyên wan û ji xeta wan dernekevin wên bên hilbijartin. Ger em ray bidin jî nedin jî, mîna bijartina “anayasa”, wê bi zorê ray bi me bidin bikaranîn. Li ser vê bingehê, partîya ku bê, wê me xilas nake. Ez bawerim ku zilm û pîkolî mîna xwe wê bisekine. Ez bawerim, rizgarîya me tenê bi PKK wê çêbe. Ji ber, PKK partîya karkeran û gundîya ye, ê kesên bêpere ye. Di partîyên din de, pere dipeyive. Ango çawa di dema cunta da pere kar didîta, piştî cuntayê jî ta ku ev nîzam hebe, pere wê bipeyive. Mirovatî tuneye! Nikarê biaxife.

ŞOREŞGER- *Hûn bo şoreşgeran çi difikirin. Di vê barê de tiştên tu bêjî hene, bi kurtî dîyarî bike?*

GUNDÎYÊ Jİ GUNDÊ P...- Belê, tiştê ez li ser bipeyivim pirin. Di serî de ez dixwazim wê dîyar bikim. Bona bûyîna şoreşgerê Kurdistan girînge pir bê xebitandin. Ez dizanim ev problemeke pir girane. Lê bi xebateke rast dikarê ji bin wê problemê bê derkevîn. Bê guman dikarê bê rabûn.

Lê ez dixwazim tenê vê bêjim: di dema derbasbûyî de hin hêzên (kesên) di nav we û derveyî we, tewrên pir xelet û şaş birêxistin, şûna bo rêxistinkirina gel rihetîyan zabikin, zorîyan derxistin. Ez bixwe vêna jî dibînim. Ger bi karek bê destpêkirin, nabe ku yekderp ev biçe serî, bê pêkhatin. Bi mijûlîya dem kar dikemilin û diçin serî. Ez dixwazim xwe mîsal bidim.

Di dema destpêka civanî de min parek erd çand. Min ne dizanî tov weşînim, çawa tê weşandin nasê min bû, carek din hinkarîya dest tunebû. Wê salê min pir ked hilnanî. Piştra min hîndarî girt, sedema kêmasîya derxist holê, çiqasî min kêmasî kêmtir kir, bêhtir û baştir ked hilanî.

Doza Kurdistan hê zehmet û girantire, hûn jî nexwedîyê tecruban bûn, di hin waran

Dûmahîk di rûpelê 19an da ye.

XWÎNA DÎHERÎKE JÎ BÎRÎNA DÎROKÊ YE

QETLA ZELZELÊ LÎ KURDÎSTANÊ!

Piştî zelzela li Wanê di 1976an da ku ser 4000 kesên Kurdistanê miribûn, Kurdistan di nav tawekî nûh, êşekî dijwar ji nûhve de bi birînan hat bijajtin. Di bêyana 30ê Cotmehê bi dijwarîya 7,1 de çêbûya zelzela li gundên Erzerom; Pasînler, Horasan, Narman û gundên Qersê; Sarikamiş û hawîrdor de 2000 kes jîyana xwe wunda kirin. Dijwarîya zelzelê behtir hatî sehkirin gundên; Muratbağı, Kizlarkalesî, Gerek, Koyunoren, Çamlikale, Akçataş, Balabantaş, Karabiyik, Dönertaş, Azap, Îlicasu, Akören, Yukarîbademözü, Yörükatlî bi erdê re yekbûn, an jî xesara pir giran afirî.

Ji bin kavilan hêja pir ceset tên derxistin, û li Erzeromê gellek zarok bêcîh û sêwî man. Birçîtî û serma jî, afeteke dîye ku mirovaên me dihêstirîne.

Pey zelzela Erzeromê, nivîskarên burjuva bixwe jî dîyar kirin ku; ev ne qedere, canên ku çûyin ne qurbanên zelzelê ne. Eşkere ye ku qurbanên qirkirinekê ne. Ev wusa dîyare û ne hewce ye em carek din, xwe li ser bi vî awayî mijûl bikin. Kurdistan di destê sazûmana mêtingera Tirk de qulubîye goristaneke wusa, ku mirovên me roj bi roj tên kuştin û berçavê hemû cîhanê qetlên bêhejmar çapî dikin.

Weke her hêl û cîgehên Kurdistanê, xanîyên di derdora Erzeromê jî ji komên kuc, kevir û axê çêbûne. Rastî, mirovên me hê nemirî di tirban de dijîn. Ev xanî, dev ji însana berdin, nikarin bibin axurên heywanan jî, ji ber ku kuzên vebirîyê ne, xefkên bêhempayê bizdehînin. Lê mixabin, ev tucarê nehatine berbal kirin. Nakin jî, lew kedxwarên Tirk serkarbidestîya xwe tenê dikarin bajon, ta ku gelê Kurd jîngarîkî wusa hebe. Bo domandina xwe bi zanîn, gelê me didehfênin jîneke bi vî rengî. Serdestîya wan ser xwîna gelê me hê tê dirjîn, ser birçîbûn, xelakî, belengazî û lorîyên dojîne hatîye sadir kirin. Her vebir û qetil li Kurdistanê, bona wan xwarina bingehê jîngarîyê ye. Xêr û bêra erdên me, xîrar û amela mirovên me heta dawî dimêtin û dimijin, hêvîyên zarokên me bi xwînê dixeniqênin û bi vî awayî mêtingerên Tirk jîna xwe dajon. Ji ber vê yekê, ne tenê li vê zelzelê, qatilin; lê qetla her kesê ku ji birçîna dimre, her kesê ji nexweşî dimre, herkesê bin koma xiraban û av da ser erdê da dimre, li Kurdistanê ne.

2000 kesên Kurdistanê ku hatin qetil kirin, bi hezaran birîndar, birçî, nexweş û serma kefilîn, terkê mirinê bûyîn di bajarê me Erzeromê de, ev gotinên yekî Kurd gotî, şanî dide ku prisgirêka bingehî ne zelzele û erdhejandin e; "ne şerte ku îlleh erd biheje, dema baran bibare, xanîyê me jî mîna sabûnê dihelin û dihilwişin".

Carek din, gora agahîyekî, Keyayê (muxtar) gundê Koyunören li qeza Narmanê, bona cîhê gund bê guhartin di sala 1969 serda sazûmanê û wusa dibêje: "1969an da li gundê me de erd xeşikî. Ji wê demê ta niha em dixwazin cîhê gundê me bê guhartin. Ji Ankara erdnîgarzan (jeolog) hatin, gotin hêsan e, qet tiştek nabe. Li halê gund meyzekin. Xude carek nîşa bike, rûyê wan kesên digotin "tiştek nabe". Temeşa wî gundê tiştek pê nedibû bikin, û "di gundê ji binî tiştek pê nedibû" de, di rojnama mêjuya 2ê Mijdarê de mîna hatî nivîstin, ji 733 kesan, cesedên 125 kesan ji enkazan hat derxistin û tê beyankirin ku yek xanî jî serxwe nemaye, hemû pijirîne.

GARANA TEYR-LAŞAN

Kedxwarên Tirk, piştî dawîya zelzelê mîna kêrîyên sisyankên keçel (akbaba) êrîşê gel dikin, û geza dawî ku destê wan de mabû, direvênin.

Li ber, hundakirinên giranên canan li Erzerom û Qersê li 38 gund û qezên hawîrdorê, û navçan de, heywanên ku debara gel tenê ew bûn an telef dibin, an jî destê gundîyan tê sitandin.

Weke dawîya her erdhejanê, zelzela Erzeromê jî, mêtingeran re bû kanîya her babet talankarî û mêtindarî ye. Mêtingeran, mîna ku dilêş û bêcaretîya dirîntirîn ku gelê hêlê re afirandinê ne bes bê, geza wan a dawî jî didizin û gel mahkûmê quflandinê dikin.

Xanîyên wan hatî hilweşandin, kesên bêhtir hes dikiran û nasên xwe hindakirên mirovan, niha jî debara yekem ku destê wan de mabû, jê qut dibin. Ji ber ku zelzele di mehên zivistanê bûyer bû, kedxwar di kêf û serxweşîya "guran" de ne.

Ji bona heywanên xwe gîya, ka hwd. peyda nakin û tu îmkana ku wana ji sermayê biparêzê nemaye gundîyan, bona bi kêmasî ji mirinê xwe xelasbikin û çend kuriş perê bi dest bixin, mecbûr mane heywanên xwe bifroşin "Sazîya Goşt-Masî" (Et-Balık Kurumu). Ev sazî ji mêj wezîfa talankirina heywan û kedên heywanî ji xwe re kirye bingeh, û çi di destê gel de hebe dibe, perê heqê heywanan jî an nadê, an jî hejmareka pir piçûk ku meriv ser bikenê qebûl dike, lê ew jî ne dîyare kengê wê bide. Ser vê jî "xeraç-mezat" warên gundîyan dişêlêne û navê vê jî "perweralîkarî"ya mezin şanî dide.

Gundîyên di nav bêçaretîyan, nikarin li dijî vê talankarîya dawî tiştek bikin. Lê dema dibînin ku cambazên tucarî, bilî vê afetê çawa karên mezin dikin, şaşîya xwe jî naveşêrin. Lew, weke her derdorê Kurdistanê, şênîyê hêlê jî dijminê xwe baş nasdikin.

Ji xeyrî vê kedmizîyê, hemû alîkarîyên, diravên hêzên gellê cîhanê şandibûn, bûn kanîya karên cunta. Bi milyona dolar, û alîkarîyên din, betanî, xwarin, cil, derman û yên din, ku hatibûn şîyandin, nebirin hêla zelzelê û ji niha de dest datînin serde, dest danîne ser. Ev ne bûyereke nûh e. Bê îstîsna, li dawîya her erdhejandinê ev rewş tê jîngarî. Di dawîya zelzela li Wanê di 1976an da, agahîyên hilimin wêşanan, û têgihiştinkirên gelê cîgehê, nehatîye jibîrkirin. Warên xwarinê ku hatibûn şîyandina wir, cil û bettanîyên ku germ bigrin, nedane şenî, tu qontrola bijejkî û lokmanî nekirine, ji binî tu alîkarî nekirine, û gel bi serê xwe tenê hiştine. Bona ev dîyarbûn veşêrin, hin alîkarîyên ku gihîştandin dorhêlê, bo gelê wir ku di êş de afirîbû, bûye têga çîrokên henekî. Şekalên binî bilind, cilên zirav û vekirîye kin ku dij jîna li bajaran jî ye hwd. şandin. Dîyara ku mêtinger bi wî awayî kenê xwe li ser gel eşkere kirine.

Niha hê di rojên pêşemîn de, agahîyên wusa dighîjine me. Gelê dorhêlê, ku di nav avên bi herî de hatina gevizandin û alîkarî daxwazdikin, ji ber ku tazî û birçîbûn gihîştîye taqa bilind, di rewşekî nebaş de ne. Alîkarîyên ji wanan re hatîye şîyandin, jê bê hayin, û tenê dibînin ku, tiştê dest wan de hebû ji wan tê sitandin.

Di serî de sazîyên ku alîkarî dişênin û gelên cîhanê, giring ser pirsa, ger ev alîkarî dighîje cîh an na, bisekinin û qontrolê bikin. Ev alîkarî nagihîjînin gel û cunta xwe pê biheztir dike, gel carek din dî jîngarîkî bêmecal û belengazî de ye, ev giringe bê zanîn. Li dijî wê em dixwazin cêhde şanî bidin ku, ev "alîkarîyên" hatin şîyandin, bi piranî ji ber polîtîka vî demî, di xwe de pir raman û mane vedişêre, ev tiştekî tê dîtinê. Zelzele, tênin rêk û hacetekê ku aborîya cunta faşîsta Tirk pê xwedî bikin. Hinkara vê ya vekirî ev e ku, heval-sucê cunta Erebîstana Suûdî, 10 milyon dolar dirav şîyande cunta faşist. "Alîkarî" û diravên ji hêla dewletan hatî şîyandin, dikarê şûn û cîhê zelzelê bi pir caran, ava bike. Lê belê, hêzên ku li dij gelên Kurdistan û herêmê şerek vekirî û şirîkî daxuyan kirine, û di vê barê de her babet êrîşan pêktênin, bi xwerûst nikarin ser jîna gelê me xwedîyê recifîn û dilêşîyê bin, nikarin xemgînbin. Ev ûşt, ji hêla gelên gêtî divê bê zanîn. Dolarên ku bi navê zelzelê hatin şîyandin, dibe ne rê bê dayîn ji hêla gelan, dakû ev bi rewşa çekan li ser gel bê qulubandin.

TOFANA DUWEMÎN – KOÇBERÎYA ZORAKÎ

Di gundên ji ber zelzelê dahilweşîyan û kevin li ser kevir nemaye de, gundî çend perçe ji warên xwe ku ji bin koma xiraban xelaskirine û heywanên xwe yên sax mane li pişt û pêşîya xwe dikin, û tê dîtin ku dikevin ser rêyan.

Gundîyên ne xanî, ne heywan, ne war û zêwîyên wan mayîn, di nav va gundên ku ji wan re bûne goristan de, girêdana xwe ya qurnan û salan, êş û hesên xwe ku li vir bin erd kirin, li pişt xwe dehlîn, bi tewayên giran, bi kul û keser, mecbûr dimînin xwe ji vira qut bikin. Ji ber hundakirina nasên xwe û mirovên xwe, ji ber hundakirina war û têşên xwe bi lorîyên şewtînîn ku bi keder tên gotin û stranîn, vêca berdana hêl û cîgeha zelzelê, berdana cîh û welatê xwe, qutbûna ji erdêxwe, dikin lorîyên dosejetir û serde zêdetir disitrênin.

Kedxwarên Tirk, zarokên ku dê û bavê wan di zelzelê de mirine, di bin "Sazîya Parêstina Zarokan" (Çocuk Esirgeme Kurumu) û "Dibistanên Herêmîyên Domanî" (Yatılı Bölge Okulları), û gelê herêmê jî mecbûrî koçberî û cîhberdanîyê dikin.

Kedxwarên faşîst ku heta duh, bi zor, zînat û qûndaxa çekan nekaribûn gel ji erdê wî bajon, bi bikaranînên koçberîyên zorakî nekaribûn situyê gelê Kurdistan xwar û melisandin bikin, niha dixwazin bi qemçîra tofan û afetekê wusa ji ol û welatên wan qutbikin û dûrbixin.

Gundîyên bo parastina xwe ji ber baran û sermayê, çadir û kon nikarin peyda bikin, ber bi rûyê êrîşên kerîyên guran de hatinê hiştin, ji hêla kedxwaran baş tê zanîn ku nikarin di gundê xwe de bimînin, keys û fersend ji vê digrin û gundî bi zorê koçber dikin. Tu alîkarî bo gelê hêlê nekirine, wana ber bi mirinê ajotine, lê qenç dizanin ku ev tişt bin siha çekan hêj dijwartir dikare bicîh û pêk bê, nexasim ev gellek eşkere û tê zanînê.

Gundîyên bo parastinê ji ber êrîşên gur û sermayê ser li sazîyan dane, tu alîkarî negirtine û bersîv nadin gundîyan. Di bin rewşa ku laş û ceset ji hêla guran hatine perçekirin û hilweşandin, heywanên sax mane bin êrîşên guran yên nûh de, îmkana parestina can û mal nemaye de, bo gel tu rê bilî koçberî nemaye. Çend konên binavê sitarê hatine dayîn, nikarê bersîva lazimîyê bide lî alîkî, ne gora şert û şirûtên rewşê ne. Serma, birçîbûn, nexweşî û êrîşên guran gel bêkeys û perîşan kirîye û piştî dawîya zelzelê, bayê tofan û afeteke nûh hatîya badan.

Gundîyên ku benda alîkarîyan mabûn, ev negirtine, û dibêjin tu çare û rê bilî koçberîyê ji me re nema ye.

Belem bilî vê, hêjmara pirtir ji gel hember her babet zehmetî berxwe dide û bona ji erdê xwe newê qut kirin, şer bi êş û tawên qewre re pêş dibe, xemş digre û li xeynî vê jî, xwe dihelifîne daku sîngê xwe li hember bike çeper.

Ev rewşa ku bi rêzanîya zanatî ya kedxwarên Tirk hatîye afirandin, pay zelezelê, tofana duwemîne. Ber lew, mêtinger bi vê re dixwazin gelê Kurdistan ji hev tarûmar bikin û di nav bînaka netewekî jî re bîyan, bigrin û bihelênin, girêdana bi doza wan re ya zikmakî û bingehîn qutbikin û programa bo koçberîya zorakî bikartênin, wê bi navê alîkarîyê bajon û gelê me nav xedarî, êş û xizanîyan de bigevizênin.

Zarokên ji ber zelzelê sêwî mane ku mêtinger wana bin "hîmaya" xwe digrin, ji hêla binavê alîkarî, nikarê bê navdan. Sefaleta "Sazîya Parêstina Zarokan", amadekarîya "Dibistanên Herêmîyên Domanî" ji kê re rolê dileyzin û çi pê tê ramanîn, dema em bînin bîra xwe, planê ku tê bikaranîn ji xwe de tê têgihiştin û fahmkirin.

Ev ji binî ta serî li gor mêjîya Osmanîyan bo "Ordîya Doşînê" (Devşirme Ordusu) ji nûh ve de tê çêkirin. Ev polîtîka ku di zelzela Varto û Wanê ji bikarhatibû, vêca ne ûşteke ku gelê me wê nasnakî ye. Di va zelzelan de bi hezaran gedek û zarok, sitandina "Sazîyên Parastinê" û "Dibistanên Herêmîyên Domanî" û li va derna, di jînek û heyateke gemartirîn, kirêjtirîn û bê canbaştirîn, bin şurûtên nebaş û bin karên xulamtîyên berdestîn hatine bezandinî her babet kar û şuxlên bêmirovî û wana bîyankarê hebûna welat û gelbûnê xwe mezinkirine. Bi kurtî xwestine wana xulam û şagirtên "Kemalîzmê" bikin û kirine.

Ev polîtîka ne tenê bo herêmên zelzelê, lê bona serdest kirin û domandina cîhkirina burjuvazîya Tirk li Kurdistanê keftelefteke û bi firehî bi hemû esasan, bi her babetî û rengî rêzankarîya pêkanîna helandinê ye (Asîmîlasyonê ye). Nexasim vê carê jî qolonîalîst wê nagihîjibin armanc û daxwaza xwe. Çawa ku ber çavê zarokên ji zelzela Varto û Wanê, ku anîbûn ber çerxa asîmîlasyonê, bin avayîyên û bînakên hilweşîyan de dê û bavê xwe, gundên xwe yên wîrane bibûn, û leşkerên qolonîalîstan ku berîkên mirîyan têkilî hev dikirin, talankarîya li ser gel nehatibê rabûn û paqij nebûye û çawa ev zarok bona zelzelê hatî şîyandina hêjmara alîkarîyê xwendin û pênas bûn û çawa ev zarok dîtin hin kes mirîyan dimejin û bin hîmaya dewletê mîlyonan lêdixin, piştî ev hemû bi şexsanî têgihiştin û bi vî awayî hirs, anîrbûn û dijminahîya wa tûjtir bûye, îro jî bi gir û hêrseke mezintir, xwe dighîjînin û mezin dibin; ji me re bê gotin eşkere ye ku wê xwe bavêjin nav têkoşînê.

Piştî talîya tofan û afeteke wûsa, mirovên me, yên ku belkî mecbûr bimînin ji welatê xwe bên birîn û qutkirin jî, wê gir û hêrs di derhegê kesên ev êş û elem zakirîye, timdorî sehbikin û dilê xwe de veşêrin, şer li hemberê vî dijminî mîna berberî, xwînitî neyarîyê bo heyfê, ji xwe re deyneke li situ qîm bikin. Ber lew li hemberê vî qatîlê ku hewqasî xwîn rijandî lêç kirin, yekderp bo herkesê ji Kurdistanê deynê namûs û xwînê çêbûye.

MÎRÎN ... TAWE û SÎNDOQA HÎLBÎJARTÎNÊ

Cunta faşîsta kedxwar, çawa tatbîqata "hilbijartinê" berpêş kirîye, li ser gel dike rê û haceta pîkolî û hingavtinan, carek jî di mintîqa zelzelê de hate daweşandin.

Gundîyên hêj mirîyên xwe gorin nekiribûn, anîn ser serê sindoqan û ray bi wan dan dayînê. Gava gel li benda nan, betanîkî germ, û dermanan bûn, leqayî çirçîrokên "şênîtî" ya cunta mêtinger û sindiqên rayên wan bûn.

Gundîyên şaş mabûn, ka wê çerbikin, nedizanin çibikin, li hemû gundan hatin rêz-rêz kirin û bi refî ray bi wan dan, avêtandin.

Bona têkilî bilind şanî bidin, li ber cezayên zagonî, cunta bindika çekan jî kêm nekir, di herêma zelzelê jî ray dayîn mecbûrî daxuyan kiriye û bi vî awayî bêveşartin şanî da ku "hilbijartin" biska zînat û pîkolîya eşkere ye. Bo bicîhanina îhtîyacan rêyên girtî û nayê derbasbûn bûn, û digotin erebe nikarê biçe wan deran, agahdar nekirin, ka çawa sindiqên hilbijartinê çûn wir û rê çawa vebûn.

Ev dîtina bê şerm û fihêtîya dij-mirovatî ku hate daweşandin, di weşanên qolonîalîstan de "wezîfa şênîtî" hat şanîdan û hate fort û pesn kirin. Lê belê carek din, bawerî û dîtina gelê hêlê ku di van rojnaman de dîyar bû, îspatên bes bûn ku derewên pir mezin dikiran.

Di rojnama "Millîyet"ê ji mêjûya 8. Mijdarê, şênîyê mintiqê bo hilbijartinan vê dibêje:

"Qet tiştekî me tune. Gundê me tune, rûyê lihêfên me tune, sercil, doşek tune. Nas û zilamên me çûn, em tiştekê naxwazin."

"Ez çi dizanim. Mêjîyê min jî nîne. Zerf û mohr dan, min jî pêlêkir".

DÎ 4 ZELZELÊN MEZIN LÎ KURDÎSTANÊ NÊZÎKÎ 40 HEZAR MÎROV MÎRÎN!

26. Kanûnê 1939: Li Erzînganê erdhejîya, kevir li ser kevir nema. 135000

xanî ji serî ta bînî xirabe bûn. 32 372 kes mirin. Ev hejmar, 2/3 ji şênî daderdigirt.

Di zelzelê de yên sax mabûn, ji mirîyan bêşanstir bûn. Lew hê mehek li ser nehatibû derbasbûn, zelzele ji bîran derket. Erzînganî bi êş û xizanîya xwe, bi serê xwe tenê mabûn. Xanîyên dahilwişî, birçîbûn û zora zivistana însaf nasnakê xwe da ser birînên kesên sax mabûn. Her kêlîya jînê bibû hezar car mirin.

Alîkarîyên bo zelzela Erzîngané hatibûn şîyandin, negihîştin cîhê xwe, di dawîya zelzelê de tu alîkarî bo gelê mintiqê nehatîye kirin, û perê û alîkarîyên hatibûn şîyandin, hatin dizîn û gel wîrane kirin.

Mêjû 19 Tebax 1966: Vê neqlê qurbana afet û felaketê Varto ye. 20.000 avahî bi erdê re bûn yek, hejmara mirîyan ser 3000î. Pir "berpirsîyar" û "serek" diçin şûn û cîhê zelzelê. Rojname mîna îro hêstirên xaponî dirêjin. Alîkarîyên hatî, dighîjin ser milyonan. Li belê kesên Varto yê jîndikiran, birçî, tazî, nexweş û bê dermanin: "ê xwedî sûc", xanîyên koma kûç û axê. Rojname dîyar dikin: "wê xanîyên li gora zelzelê bên avakirin".

Roja 24. Mijdarê 1976an zelzelekî dî çêdibe. 3937 kes dimirin. 9 458 xanî dibin pûş û xwelî. Vê carê zelzele li Wanê ye. Carek din "axafên" dijwar, dîtinên mîna dema pêşî. Tucar û afarên mirîyan di holê de zîtikan didin. Xwarin û cilên ji gel re hatibû li sûkan difroşin. Gel di nav pepûkî, serma û êşê de tê histirandin, lêça mayîn û nemayînê dajo. 34 gund tune dibin. "Teşhîs" carek din eşkere ye. Xanîyên ji komên ax û kuça sûkarên bingehîn ê tofanê ne. Ev wusa şanî didin.

Dawîya her sê zelzelan jî gelê dorhêlê û derdorê, dikevin nav halekî ku xanîyên xwe ê kevin, ji kevir û herîyê bûn, bîr dikin û lê digerin. Wana mecbûr hîştin ku di kona de bijîn, li ser vê ji hin kes nekarîn ev jî peyda bikin. Afetzade, mehên zivistanê bi rewşa hatin jibîrkirin, birçî, li derve tazî û bê cil û bi keder hederên xwe serbiserî derbas dikin.

Kesên di talîya zelzelê mirin, bêhtir ji dema zelzelê bûn. Zarokên diwelidin gelek ji wan an mirî an jî seqet û qop bûn. Kal, pîrek û zarok bin ûştên nayin kişandan bi serê xwe tenê man. Pir malbat jî an ji binî, an jî mêrên malê diçin metrepola û li kar digerin.

Ev mirovên weke heywanan di qemyonan de serhev hatin dagirtin, kuderê ve çûn, leqayî mirinê bûn. Ji ber barên giran û rêyên xerabe qemyon diqulibîn. Karên dîtin paleyî, emeletî, hemalî û xebata avahîyan bû, ji ber vê yekê nexweşî qirka wan tucaran berneda. Di qezeyên kar de ku berçavî dihatin jîyandin de agahîya mirina bi hezaran kesên me dihat. Behs û qala mirîyan xwe belav dikir.

30. Cotmeh 1983: Erzerom di beyana sibê de leqayî afeta ku dihat rawestandin bû. Di zelzela 2000 kes mirin de, bi hezaran mirov jî dijwar û giran birîndar bûn. Pir ji mêj dihat zanîn wê zelzele çêbe, lê tu tedbîr nehat dîtin û hetta gelê derdorê balan jî nekirin û ev rastî hîma xwe da weşanên qolonîalîstan jî. Carek din, rojname daxuyan kirin ku zelzeleke bi wê dijwarîyê, li deverên ser xeta zelzelê mîna Japonya û rojavaya Tirkîye jî çêbû. Li va deran zelzele xwe pir sivig dîyar kir, lê li Kurdistanê bû sedema goristanekî. Zelzelên bi vê dijwarîyê ku bûyer dibin, tenê dawîyan derxênin ew e ku çend tiştên malê an çend camê şibakan bên şikandin. Gora agahîya rojnaman girîng bû, bê dîtin dawîya zelzelê divî bû, mîna wan deran bûbûya, lê mixabin, gundên Erzeromê qulibîn rengên tirban.

Piştî sehkirina zelzelê pêde, pir babet sazîyên navnetewan yekderbê alîkarî pêşkêş kirin, bi mîlyonan dolar diravên yekdare herikîn berîk û qasên cunta. Rojname, di pênc-şeş rojên pêşemîn de di rûpelikên yekemîn de, bi gaf û gotinên demogojîk weke meriv newşe dinivîse, behs û xeberên zelzelê, mîna erdhejîyên berê ku qet nehatine jîndarî, mîna tu axaftinên xemilandî nehatine dayîn, mîna hêj deng û feryadên jin û zarokan ku guh diçirandin bilind nabin, dan û ev piştî çend rojan xwe wê biqulibîne bêdengî bi bingeh.

Zelzele-karên Erzeromê, ger peyda bikin, wê vê zivistanê di konan de derbas bikin. Pay vê wê koçberî bê, bi tabîra xwe a zirav, navê vê koçberîyê ê rastî, koçberîya zorakî ye.

Zarokên me, bo bîyanê erdên xwe bibin, bo dijminê gelê xwe bibin, bo bên jehirkirin; ê wana bibin "dibistanên" faşîzmê û ê wana bikin bin "hîmaya" dewletê.

Xanim-delalên mîlyoner ê brujuvazîya yekdest, bi navê "xêrperwerî" pêwîst keçên Kurd ku nûdighîjin û ciwanin, wê ji xwe re bikin "ewlat".

Ji yê jîngarîya xwe hêj dajon, çend kes wê dirêjê buharê bibe, ev jî nayê zanîn.

Û bi buharê pê de, carek din bi qemyonên dagirtî wê bikevin ser rêya Çukurova, wê êrîşa Ege bikin. Carek din ixbarên mirîyan, bi navê "qezên trafîqê" wê bikevin pelikên rojnaman.

Di rojnaman de xeberên qetlê wê cih bigrin, pey hev ref bi ref, bi navê kesê keça xwe, jina xwe kuştê "qatil", bavê dîn bû, "cînnet" anî.

Û hê pir derbas nebûye, carek din xebera zelzelekî din wê bê. Tucarên felaketê carek din, derkevin holê, bi axaftinên xwe yên bi xem. Carek din zana û naskar wê bên şîyandin. Wê bangên alîkarîyan bikin. Alîkarî wê bên. Lê afetzede carek din birçî, tazî, rût wê bimînin di bersîngê mirinê de. Xanîyên ji kevir û harîyan, mîna xeberdarên mirina kesên nemirî, wê "neqşin" bikin, gundên me.

Em gilî karin? Ne bavo, ji binî ne. Ji bo çê nayê çêkirin, tê îhmal kirin? em ê bêjin. Pêwîst bi yekderp û hişkî.

Ev birîna dîrokê ye. Di domana dîrokê de gol bi gol diherikê birîna xwîn dide.

Ev hemû, bedela wê ye ku em bin karbidestîya mêtingeran de dijînin.

Ger em bixwazin mîna însanan bijîn, ger em daxwaz dikin "xeraç-mezat" neyîn firotin, ger em naxwazin ji mafên xwe ên xwerûstir mehrûm nebin, birçî, tazî û zugurt nêjîn, jîna ke wusa red bikin, divê em berê xwe bidin dijminê bingehî, neyarê me ê rast.

Eşkere ye ku, bilî li hember qolonîalîzmê, bo serxwebûnê şer kirin pê de tu rê dî tune ye. Deqene em bikaribin bêjin, em mirovin; girînge em li hember qolonîalîsta ku dibin çeper, dakû em mîna însana bijîn, lêç bikin. Nîzama wan bi erdê re yek bikin, bihilweşênin. Ev mecbûrîyet, jê wê rewşê pê de, nedikarî xwe daxûyan bike.

1983 "TETBÎQATA BİJARTİNA" ŞİRÎKÎ YA USA-TİRKÎYE

6. Mijdarê re ku tetbîqata "bijartinê" wê çêbe, demekî hindik ma. Li du hev tetbîqatên herbê pêktê, herema me de, "tetbîqata bijartina" li Tirkîyê de çêbe, ne mimkine ji vê giringtir bê navdanê. Ji ber ku cunta, çêtir bê gotin CIA, ev program ji mêj hazirkirîye û berpêşe dike, gora vê, çêbûna wê ji mêj hatîye daxuyanîkirinê. Bijartina 1983yan, ne tenê ji bo alema giştîya Tirkîye û Kurdistanê, lê ji bo alema giştîya dinyayê jî, bûyereke ku rûyê we eşkere tê zanînê. Berî niha, kesên ku hêj dî dilê xwe de bawerî xwedî dikiran ji li ser, îro dikarê bê gotin ku her hêz, di derheqê bijartinên 6. Mijdarê de, ev dibêje; ev bijartin xebata bicîh û bingeh kirina faşîzmê ye û ne bûyerek dîye; û bi wê bawerîyê dibin yekfikir. Ji ber vê dîtinê, kesên bêjin "vaye cunta derbasî demoqrasîyê dibe" derkevin jî, em naxwazin carek din îzaha "demoqrsî û bijartina" cunta û tetbîqatên wê bikin, lew bona vê tiştê hewceyî nemaye.

Bijartinên 6. Mijdarê hazirîyên kîjan pêşketina ye? Niha tiştê ku meriv li ser bisekine, bi granî di bersîva vê pirsê de ye. Belew, hazirîyên li xopanê û li Tirkîye tên dîtin, agahîyên vî tiştî dike; di salên pêşîya me de hin pêşketinên pir girîng wê pêk bên. Di van pêşketina da dema meriv tewra Tirkîye tîne hişê xwe, bi vê tetbîqata bijartinê ku wê pêkbê, ji çavan nareve û hin tişt dixwaze bê xelaskirin û bo hatinê hin tiştare sermiyan (yatırım) tê razandin.

Bijartinên 6. Mijdarê, keda sisttirî burjuvazîyê Tirke ku di dîroka xwe de ta îro jînkirîye. Berî her gavê em dixwazin eşkere bikin; sedema burjuvazîya Tirk dehfandî tetbîqatekî wusa, ne ji ber ku hedefên 12ê Êlûnê de kirbû pêşîya xwe de çûye serîve. Li tersa vê pirgirêkên ku dixwesta serrast bike de bêhtir ketîya nav bêcaretî û bi bingehê keda kûrbûyê neserrast kirin, karîyê ye.

Cunta generalan, di 12ê Êlûnê de bi hesaba hêvîya dawî a burjuvazî anîbûn ser karbidestîyê. Bi navê emperyalîzm û bi van re xebatdarê burjuvazîya monopola Tirk, ji wan dihat xwestin hedefên ekonomîk û rêzanîyên li pêşîya wan hatibû danîn bên pêkanîn. Di vê warê de bi van re hêvî hatî girêdayê ev eşqîya, mîna tê dîtin gihîştina va armanca li hêlekê, bi bikaranîn xwe bêçaretî bêhtir kûrtir kirin. 6 Mijdarê 1983, li gora 12ê Êlûnê 1980an, ji alîyê dîtina burjuvazîyê Tirk, mîna rewşeke ku mesele hêj kûrtir bûne û ti rêya helkirina wê nemayê zikakê tengê nayê darbasbûnê. Di 12 ê Êlûnê de ser vê zikaka tenga nayê derbasbûnde hatê burjuvazîya Tirk, di 6 ê mijdarê de vêca carek din xelasî jê re tune ye, di nav kûrîya bêcaretî de ye. Ji ber vê yekê jî, li dijî her tiştî bêdebarîya bizdehîn şanî dide, û mîna ji siha xwe bixwe ji dibizdihê ye.

Ku em kin pêşdar bikin;

– Mîna ekonomî ji îflasê xelas nebû jî, deynên derveyî û xesar hê jî mezin bûn, hêza kirîna gel timdorî ketin şanî da, enflasyon giha qadên gewre, birçîbûn û perîşanî bû uşteke civakî.

– Dewskirin û xelaskirina Tevgera Şoreşger-Demokrat a Tirkîye û Tekoşîna Rizgarîya Netewî a Kurdistanê li hêlekê, ger hin derbên girîng hatibin girtin jî, piştî 12 Êlûnê pratîka berê li pişt xwe hîştin û bo pêşkirinên bi hîm û hêz hazirî ya xwe kirine; û mîna di erdê Kurdistanê de tê dîtin, îro li dijî cunta hê amadekartir û bi hêzeke zexmtir derketine berçavan. Tekoşîna rizgarîyê ku roj bi roj girêdana xwe bi gel re bêhtir bi hêz dike, tifaqên xwe yên derveyîn jî dijwartir kirîye û bi hêzên li xopanê de girêdanên nayin hejandin sazkirîye. Ji ber vê dîtinê, dikare bê gotin, bi derba 12 Êlûnê bihna wî birîn dihat xwestinê tevgera şoreşger, boriyên hilma xwe kişandîye derve û hesabên heyîn çewt qulibandîye û îmkanên şoreşê yên derveyîn mezin kirîye.

– Cunta bona girêdana hêza şoreşger ya bi gel re sazbûye bê birîn û bona talankarîya ekonomîk êrîşê gel dike, ta wana bajo birçîbûnê û ta li ser wana zilm bike, hewşas ji bi destê xwe mixalefetê zêdetir dike û kirîye. Îro vêca komên gel, bê dîyarî û propaganda hewce bikin, cunta nasdikin, dijminahîkî bitirsêne di dilê xwe de sehdikin.

– Hêza mezinî duwemîn a NATO bûye û lingê sîstema emperyalîzmê a bawertirin, di mintiqê de ye ordîya Tirk, bi qof sistîya xwe, pêwîst 25ê Gulanê de di dema êrîşa xwe de, bê bikaribe bê weşartin derkete berçavan.

– Hin birê burjuvazî ku bi hêvî li 12 ê Êlûnê mêze dikirin, dîtin ku cunta mafê jîngarîyê nade wan jî, vegavê ew jî hatin taxek ku ji hebûna cunta tirs girtin. Di barê ekonomî de dîtin yekdestên gewre wana dadiqurtîne û barê plana rêzanî de, misaade nayê dayin ku yek gotin bikin. Ji ber vê yekê, dikare bê gotin, kesên ku di beyana 12 Êlûnê de yekfikir bûn, cunta li ser karbidestîyê de rûnê, îro kêmasî ji ber mafên çînayetîya xwe jî be, bi cunta re ne niqta yekitîyê de ne. Carek din, cunta ku berpirsîyarê çenga leşkerî a burjuvazîya monopolê ye û îktîdar bidest xwe digre, hişk naxwaze îktîdar bi hin birên din re, leva bike. Ji ber tewra xwe a di warî de, ew û çengên burjuvazîya yekdest a sivîl di nava dibendîyan de ne. û rêkî wilo derketîye pêşîya wan.

– Di hundirî ji hêla komên gel bi pakî rûçik eşkere bûye cunta, li pêşîya gelên dinê û herêmê jî tecrît bûye. Pêwîst gelên herêmê, dizanin kîjan barî ordîya Tirk girtîye serxwe û hazirîya çi dike û ev rewş, bûye sedemek ku cunta nikaribe bin siha hin çêkirina li ser gelên herêmê, leyîstokên dixwest bikarbîne, pêk bêne.

– Cunta, di bingehê de ger ji ber zora protestoya birên pêşveçûyî û demokratîk, hêzên komên keddarên Avrupa jî be, li Awrûpa yekdestî tenê maye. Di tifaqîya NATO de, wê terk nakê û şirîkê her babet hêzên, bikaranînên xwîndarîya cunta ne jî hatine rewşekê ku nekaribin cunta eşkere biparêzin. Mîna kuştinkarekî kirê kirî, li dijî gelê wî, li dijî Tekoşîna Rizgarîya Netewîya Kurdistan û li dijî gelên herêmê yekserdest wê bê leyistandin û bi zanebûna vê jî pê re, sazûmanên Awrûpa jî ber zora alema giştî serê xwe ditewênin û li dijî cunta "nermbûyî" jî be hin bîryaran tesdîq dikin. Di bin zora vê tiştê de mayîn, bûyereke girîng e.

Burjûvazîya yekdeste Tirk, di nava van şewan de derbasî bijartina 6 ê Mijdarê dibe. Ta xetên vê yên zirav ji berê de amade pêkhatî leyistokek jî be, cunta hê jî bi tirs û xofê jîyan dom dike, tê dîtin nav kîjan tengîyên mezin de ye. Zilamên burjuvazîya Tirk yên dilsoztir, kesên ku bi deh salan jê re xulamtî kirin jî, li derveyî leyîstokê mane. Lê ji xeyrî vê jî, artîstên ku di leyistokê de cîh û rol girtine jî, bi rastî pir xelbet û bawerî bi wan nayê cihîn, ev eşkere tê dîtin.

Kesên bi navê hunermendên rêzanî derxistine pêştemaşê, nikarine bibin şagirtekî jî, bilî tayên bi dest tên girtin, ji niha de destpêkirin ku çewtîyên giran biafirînin. Talî û rizî bûna burjûvazîyê Tirk, bi navê rêzanîyê berçav hatî weşandina ev rezalet, nedikarî bi hacetekî din çêtir bê daweşandin, hacetekî wusa ne mimkine hebe. Ji serî ta dawî girgirek, têkilîhevhevî, sixêfên devî, temaşayên sundxwarinên bi dilpakî, komelên parezên hewyana ku bi wan axaftinên rêzanî tê weşanin, û tiştên din yê qirdik û kenîn şert girtinên "serokan" di barê canbaşî û sipehîyê de, hwd... ji ku derê bigrî şîr û gemarî dirjê, behndayî, avabûnek rizî...

Lê belê mîna ku me di serî de jî gotî, rikne ew e, ka ev bi kîjan pêwîstîne, ne ew e ka leyîstokên wan, ji dûr be jî, ji ber behna nayê temaşe kirin, gemarîya belavbûyî ye. Bêguman, nemaze emperyalîzm û nemaze burjûvazîyê Tirk, ne dikarin ji vêna çêtir ristek za bikin. Ev in ji bedena hemû sîstemê û kapitalîzma Tirk derketî ye, û rê jê re nîne ku babetek di be. Ji ber vê şêwe, ji van re çep ketê, bilî lomên nivîskarên burjuvazî, tiştek din nikare bê gotin. Bi kurtî; rûcilik li gora minarê ye.

Ji ber bêcaretî, ji ber dawîya zorîyên ji derve û ji hundir di nav ketê ev domanî, tê zanîn ku, li hemû welatên ku CIA û dîktatorîyên faşîst serdestin ev program (berpêşe) hatîye bikaranîn. Û li hemû cîhên ev bikarhatîye rewşên wusa tên jîndarê.

Perçeki ji polîtîka emperyalîzmê a gelemperî û modeleke pêşkêşî ku li Tirkîye divêt bê karanînê ev tişt, sextekarîya wê çiqasî eşkere be bile bibe, carek din, bi navê "demoqrasîya" xaponek, bi tewrên leşkerîyên dijwar û vekirî, bin vê babetê dixwazên tovên mixalefetê ji pêşketinê rawestênin û nehêlin gewretir bibe. Lê ev, hê ji niha de hilweşîyaye. Bona bawerî bo "demoqrasîya" xwe biafirîne, 14 parlamentarê kevin, ji ber zora Awrûpa serbest berdayê cunta, bilî ve qencîya xwe carek din li hemberê "dostê" xwe di rewşekî zehmet de ye.

Lê belê ji hêla ve hevalan a girîng ne ew e ku çiqasî "demoqrasî" bikarhatîye, lê ew dixwazin bizanin çiqasî mafên sîstemê hatîye parastinê. Ger em baş bala xwe bidinê, em ê bibînin hînkara girîng zora birên pêşveçûyî û demoqratîk û zora alema giştîye. Cunta, ji kesên û hêzên heval car caran dengên "bêhntengî" jî bibhîze, pir xilbetê li wan nake. Lewma agahî û dîyarîyên Kenan Evren bixwe, ji wê re hînkerin.

Cunta Tirk, ji hêla sîstemê di herêmê de bibarbûyê hêzeke, û bo armancên emperyalîzmê di merhelê de pêk bên, ji alîyê sîstemê heta dawî wê piştgirtin hilêne û ev pir eşkere ye. Biryara ku parlamentoya Awrûpa di cîvîna Êlûnê de da, ev baş diberiqîne.

Hunera hatî çikandî, li ser rêya bibe, modelekê sîstemê ye. Ev hunera ku hemû hêzên emperyalîst û paşveçûyî bi şirîkatî çapkirine, bona ordîya Tirk di helifandinên xwe de tewrekî rehettir pêkbêne, hatîye birkirinê.

Bi navê, bi rayên gel hatî ser karbidestîyê, bin vê rista pêkbêtê sazûmanê de, wê dombikê, seravêtinan û divê navberê de girêdanên ku sazûman wê tê de be, pêwîst ji hêla emperyalîstên Awrûpî sazûmanek zehf çêtire. Li ser alema giştîya xwe de jî îmkanên piçek di xurttir bûne, dibawirînin. Ne serî birîna, tevgera paqijkirin û pasîfîkasyona berî bijartinê, dema ber bal dibe, piştî bijartinê, wê demek talan û êrîşa destpê bike, ev mîna rojê diçilmise. Hem "bi piştgirtina gel" hate îktîdarê, bi hem bi "statuka zagonî" avabûyî, bi destê sazûmanekê, ev wê bidome.

Cotmeh 1983

HÊZİK'İ İYİ KAVRAYALIM!

Baştarafı 20. Sayfada

Görkemli Hêzik direnişi, birçok küçük-burjuva ukalası tarafından anlaşılmaz bir intihar olarak değerlendirilebilir. Bizler bu tip soyuzlukları yadırgamıyoruz. Geçmişlerinde hiçbir yaşam emaresi göstermiyen bu güçler, 12 Eylül hareketinin tek sorumlusu olarak zaten baştan beri bu direniş örneklerini göstererek, sürekli direnişe küfür etmeyi bir meslek haline getirmişlerdi, ki bunun en son örneği "Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK Üzerine" adlı utanç belgesiyle eşine tarihte rastlanılmayacak bir soysuzlukla direnişe karşı her türlü saldırı başlatarak esas yüzlerini ortaya koydular.

Avrupa zemininde başta, sosyal-demokrasi olmak üzere ulusal kurtuluşa karşı tavır alan tüm güçlerle işbirliği içinde yaşamlarını bu alandan sağladıkları gıda ile sürdürmektedirler. İçinde bulundukları bu bataklıkta her türlü hastalığın mikroplarını Kürdistan'a bulaştırmak istemektedirler. Bir taraftan direnişe en alçakça saldırı ve küfürleri yaparlarken diğer yönde ise direnişin yarattığı güçlü direnişlere büyük bir yüzsüzlükle sahip çıkma ve bunlarla pis sefil yaşamlarını sürdürme çabası içine girmektedirler.

Her türden gericiliğin azgın saldırılarının yoğun olduğu böylesi bir ortamda, "sol" içinde de Partimize yapılan bu saldırılar oldukça anlam ifade etmektedir. Kürdistan'da silahlı propaganda temelinde geliştirilen direniş mücadelesinin örgütlendirilmesi süreci içinde, yapılan tüm saldırılar direnişi engelleme doğrultusunda yapılan saldırılardır. Devrim karşısında içine girilen bu tutum pek tabii ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine zarar vermekten başka hiçbir şey ifade etmeyecektir.

Ancak bu tür çabalar bir gerçeği açıkça gözler önüne sermektedir ki, direniş, teslimiyete, dönekliğe ve her türden reformizme karşı yoğun bir mücadele içerisinde gelişip güçlenmektedir. Geçen her gün, her saat direniş ile teslimiyet arasındaki sınırları daha da kalınlaştırmakta, biri diğerinin imhası temelinde güçlenmeye çalışmaktadır. Böylesi çatışmalı bir dönemde başka hiçbir yol yoktur. Bunun tersi bir biçimde düşünmek, direniş ile teslimiyeti uzlaştırmaya çalışmak, ikisi arasında bir fark olmadığını söylemek olsa olsa ihanetin bilinçli veya bilinçsiz bir tarzda savunmasını yapmaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilen tüm saldırı ve komplolara karşı, Kürdistan'da mücadeleyi daha da yoğunlaştırarak, ülkemiz dağlarının doruklarında geliştirilen direniş mücadelesini giderek ova ve şehirlerde yaygınlaştırmak ve halkımızı direniş şehitlerinin açtığı, bağımsızlık ve özgürlük yolunda örgütleyip, yüzlerce yıldan beri çağın lanetlediği kan emici sömürgeci güçlere ve onların sistemine son vererek, dünya halklarının arasında layık olduğu yere ulaştırmak için ne lazımsa o yapılacak, her türlü ihanet ve reformist güç ve anlayış ezilecektir.

İşte, Hêzik direnişini değerlendirirken bu gerçekten hareket etmek gerekir. Ancak bu temelde sorunun özü kavranır Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşında şehit düşen, yüzlerce PKK kadro ve savaşçısına sahip çıkışın tek yolu budur.

14.12.1983

Yeni Zamlar
Halkı Açlıkla Karşı Karşıya Getirdi

Baştarafı 1. Sayfada

1982 Aralık'ından buyana fiyatlarda alabildiğine bir artış görülürken bu sürede ücretler ise, hemen hemen yerinde saydı denilebilecek bir düzeyde artış gösterdi. 83 Ocak'ında fiyat artışı %5 dolaylarındayken 1983 Kasım ayında fiyatlar birden %30'un üzerine tırmandı.

Petrol ürünlerine 18 Kasım 1983 tarihinde getirilen %15'lik zam oranı ile birlikte diğer ürünlerdeki fiyat artışları da birden bire yükseklere tırmanmıştır. Piyasanın serbest bırakılması denetimin hiç yapılmaması zammı daha da körüklemiştir.

Piyasayı doğrudan etkileyen petrol zammı iğneden ipliğe herşeye bir zammı getirmiştir. %20 ile %70 arasında ürünlere zam getirilmiştir. Bunun karşısında işçi ücretlerinde en ufak bir artışa bile gidilmemektedir. Bir aydaki fiyat artışının vardığı bu boyut düşünülürse, her ay mutlaka fiyat artışlarının olduğu gerçeği karşısında halkın içinde bulunduğu yaşamın vahameti kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Seçim öncesi ve seçim sonrası fiyat indekslerine bakıldığında, kısa bir süre olmasına rağmen, meydana gelen artış korkunç düzeylerdedir. Bir yumurta 14 lirayken 25 liraya çıkmış, yine pirinç 145'den 180 liraya, salça 250'den 300'e, fasulye 160'dan 200'e, un 28'den 100'e, kalın pil 60'dan 90'a, süt 80'den 90'a, zeytinyağı 290'dan 320 liraya çıkmıştır. Aldığımız bu bazı örnekler bile, fiyatlardaki artışın derecesini gösterme bakımından yeterlidir.

Bunun yanısıra sebze ve meyve fiyatlarında geçen yıla nazaran %40'ın üzerinde bir artış görüldü. Üreticiden çok ucuza alınan bu mallar tüketiciye %600-700'e varan bir fiyat artışı ile gelmektedir. Örneğin üreticiden 10 liraya alınan patlıcan büyük bir fiyat artışı ile halka 600 liradan satılmaktadır. Yine diğer sebzelerin fiyatları da aynı özellikleri göstermektedir. Üreticiden 40-80 lira arasında alınan biber, halka 300 liradan, 15 lira olan mandalina 120 liradan, 15 lira olan elma ise 100 liranın üzerinde, 10 lira olan domates ise 120 liradan vb. satılmaktadır.

Kışın ortasına gelinmesine karşın hala birçok ailenin odun-kömür ihtiyacını karşılayamadığı görülmektedir. Yeterli bir depolama olmadığından, piyasada odun-kömür sıkıntısı başgöstermektedir. Diyarbakır'da halk bu sıkıntıyı, kışın ortasında soğuktan donarak çekmektedir. Odun bulanların ise, fiyatının çok yüksek olmasından dolayı yanına bile yaklaşamadıkları görülmektedir.

Aylık kazançları 20.000 liranın altında olan işçiler ve yoksul halk tonu 30.000 lira olan odunu alamamaktadırlar. Karşılarında iki yol var, ya soğuktan donmayı ya da açlıktan ölmeyi göze alacaklar. Çünkü, 20.000 lira bırakalım ev ihtiyaçlarını gidermeye, 4-5 nüfuslu bir ailenin bir aylık yiyecek parasına bile yetmemektedir. Bu durumda aileler tam bir perişanlık içinde bulunmaktadırlar. Bu konuda örneklerimizi çoğaltabiliriz, ama bu kadarı da yeter.

Kasım ayında akaryakıta zam yapılmasına rağmen, Türk lirasının dolar karşısında sürekli düşmesi, bu son zamların da yetersiz kalmasına yolaçtı. Bu durum ise akaryakıt istikrar fonunda, daha önce ayrılan miktarın yetersiz kalmasına ve buradaki açığın büyümesine yolaçmaktadır. Ortaya çıkan açığın kapatılması, hazine yardımı gerektirmekte; bu da yeni zam anlamına gelmektedir.

24 Ocak kararlarının uygulanmasından bu yana, 15 kez zam gören petrol ürünlerinin, bundan sonra da yeni bir zamla karşı karşıya olması beraberinde diğer ürünlere de otomatikman bir zammın yansımasını getirecektir. Petrol ürünlerinin, üretimde ve sanayide kullanılan temel enerji gücü durumunda olması, bu ürünleri de doğal olarak etkileyecektir. Belki bir malın bu ürünlerle hiç de bir ek baklantısı olmayabilir, ama bundan etkilenecek olan ürünlerle direkt bağlantısı, bu ürünlerin de zamdan etkilenmesine yol açacaktır.

Zamların bu kadar artış göstermesini, esnafın açık gözlüğüne bağlayanlar çıkmaktadır. Bu zamlarda, manavın, bakkalın veya diğer esnafın fazla etkili bir konumda bulunmadıkları açıktır. Bunlar ancak belli bir kar miktarı ile satış yapmaktadırlar. Bu nedenle zammın esas nedenini bunlara bağlayanlar, işin arkasındaki gerçeği de gizlemeye çalışanlardır. Ekonominin durumu bu şekilde sürdükçe zamlar da kaçınılmaz olacaktır.

Enflasyonun %50 duvarını aşındırmaya başladığı bu dönemde, Türk lirasının yabancı paralar karşısında sürekli devalüe edildiği gerçeği de dikkate alınırsa, yeni zam fırtınalarının kaçınılmazlığı daha iyi anlaşılabilinecektir.

Cunta Ulusu hükümetine zamları yaptırarak, Özal hükümetini şimdilik biraz da olsa bu konuda rahatlatabildi. Fakat, gelecekte mutlaka uygulanmak zorunda olan zamlardan acaba Özal hükümetini kimler kurtaracaktır?

Dünyanın sayılı ekonomistleri arasında yer alan kişiye adı çıkan Turgut Özal, bu "saygınlığını" kurtarabilecek mi? Enkaz haline gelmiş olan ve bizzat kendisinin de mimarı olduğu bu ekonomiyi nasıl düzlüğe çıkarabilecektir? Ya da Özal, bunalımın altında ezilerek nasıl "saygınlığını" yitirecektir? Önümüzdeki günlerde bu soruların cevabını bizzat gözlerimizle daha iyi görebileceğiz.

Ama şu gerçek bilinmelidir ki, Türkiye kapitalizmi içine girdiği çıkmazdan kurtulamıyacak, bunalımı daha da derinleşecektir. Buna bağlı olarak halk kitlelerinin yaşam düzeyleri daha da kötüleşerek, düşüş kaydetmeye devam edecektir. 1985'lere doğru kapitalizmin artan bunalımı etkisini en yıkıcı bir biçimde bu alan üzerinde gösterecektir.

Halk kitleleri açısından açlık, sefalet ve yoksulluk bu zamlarla birlikte daha da katmerleşmiştir. İşçisi, memuru, emekçisi adeta zorla açlıktan ölmeyecek biçimde yaşamlarını devam ettirebilmektedirler. Hergün basının sayfalarına da yansıdığı gibi, bu kesimler aldıkları ücretle ancak açlıktan ölmeyecek şekilde bir yaşam sürdürmektedirler. Bu açıdan sürekli artış gösteren zamlar, ücretlerde de bir yükselmeyle karşılık bulmazsa bugünkü durum daha da tehlikeli bir boyut kazanacaktır. Yer yer açlıktan ölen insanlarla karşılaşırsak, bundan dolayı hiç de şaşırmamalıyız.

Bu durum halkın cuntaya karşı olan tepkisini, öfkesini daha da arttıracaktır. Faşist cunta maske de kullansa, kısa zamanda bu maskesi de düşerek gerçek yüzü daha net bir şekilde açığa çıkacaktır. Kitlelerden teşhir ve tecrit süreci hızlanacaktır. Adeta katlanılmaz bir hal alan ekonomik durum kitleleri eskiden daha fazla bir şekilde devrim saflarına çekecektir.

★

"BONA BÛYÎNA ŞOREŞGERÊ KURDİSTAN...

Destpêk di rûpelê 16an da ye.

de kêmasîyê we hebûn, helbet li hin deran bê qontrolî re, ev tişt dibû sedem. Kemlandin û rakirina çewtîyan girêdayê hêzên mirovaye, hîm û zexmî jê re tê xwestin. Tevgera PKK, kêmasî û şaşîyên xwe xûyanî kirîye, kurê min ji min re got, ez wa bawerî û bîran rast dibînim. Helbet gavên hatin avêtinê jî girîngin, em vana hemûyan dibînin. Bona alîkarî jî, li gor tiştê ji dest me tê, bi hemû hebûna me a malî û dilî emê ba partîya xwe PKK cihê xwe bigrin.

Bi min re, bi vê warê, peyvîn kirina we re, ez pir kêfxweş û rûgeş bûm. Navê me ji dîrokê hatibû şûştin. Tukes ji hebûna me şor nedikir. Îro bi navê me, partîkî peşanga me heyîn û pêre jî weşanên derdikevin û dikevin destê me, me bêhempa dilgerm û dilgeş dike.

Di weşanxana "Serxwebûn"ê de dixebitên û di nav hêza pêşenga me PKK cîh girtên hemû mirovên me re, silavê xwe yên germîn pêşkêş dikim, di tekoşîna wan da serkeftin daxwazî dikim.

Gelecekten umutluyuz...

Baştarafı 3. Sayfada

cunta düşüncesinde olmayan partileri ve kişileri veto ediyor. Kuklası olan kimselere seçimlere katılma izni veriyor. Yapılacak seçimlerde bu tür insanlara oy vermeye zorlanacağımızı düşünüyoruz. Aslında, bizim istediğimiz bu tür partiler ve seçimler değildir. Bizim istediğimiz Bağımsız ve Demokratik bir yönetimdir.

Serxwebûn: *Devrimci mücadele ve gelecek hakkında ne düşünüyorsunuz?*

C-Köylüsü: Üzerimizdeki baskılar ne kadar yoğun olursa olsun, gelecek hakkında ümidimizi kesmiş değiliz. Aslında yapılan baskı ve işkenceler bizleri alıştırıyor, bir anlamda bize direnme gücü veriyor. Artık devrimden başka bir gelecek düşünemiyoruz. Cuntadan önce 5 liraya olan bir mal, bugün 20'ye ve daha fazlasına ancak alınabiliyor. Halkın tek düşüncesi, bağımsız ve özgür bir yönetime kavuşmasıdır. Böyle bir yönetime de ancak, devrimcilerin rehberliğinde ulaşacağımızı daha iyi anlıyoruz. Bunun için devrimcilerin zindanlarda, dağlarda, bayırda büyük fedakârlıklar pahasına yükselttikleri direniş bayrağı altında toplanmaktan başka bir kurtuluş yolu görmüyoruz.

Kars'ta operasyonlar hızlanıyor...

Baştarafı 2. Sayfada

mensupları yaşlı bir köylüyü zorlayarak elbiselerini çıkarttırmış, çırılçıplak hale getirerek, "*sen utanmıyormusun bu kadar milletin önünde çırılçıplak soyunuyorsun*" diyerek insanlık onuruna yakışmayan davranışlarda bulunmuşlardır. Aynısı veya benzeri eylemlere diğer bir-çok köylerde de devam edilmiştir.

Silah toplama vb. adlar altında yapılan bu operasyonlarla esas olarak halkımızı pasifikasyona uğratmayı, korku ve tedirginliği hakim kılmayı amaçlamaktadırlar. Bu amaçlarca köylülerden rastgele toplanıp karakola götürülenlerden yüklü rüşvet verenler bırakılmış, vermeyecek durumda olanlar ise çeşitli bahaneler uydurularak içeri atılmışlardır. Hapiste, gözaltında da bu baskı ve işkencelere devam edilmiştir. Çeşitli şekillerde illede rüşvet vermeye zorlanmışlardır.

Seçimden bir-kaç gün öncede Iğdır'da ve Melekli köyünde "seçime karşı terörist eylemlere girişecekleri" iddiasıyla 100'ün üzerinde adam toplanmış, karakola doldurulup işkenceye yatırılmışlardır.

Uğratılan ağır işkence, küfür ve hakaretlerden sonra yine yüklü rüşvetler de alınarak bir kısmı "serbest" bırakılmış, diğer bir kısmı ise hala da gözaltında bulundurulmaktadır.

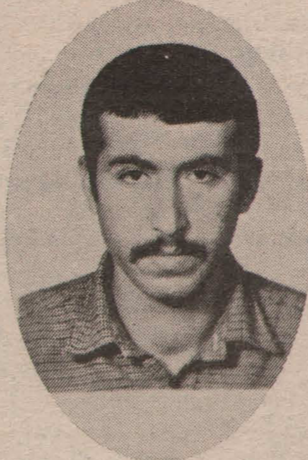
Öte yandan Kasım ayı içerisinde de Ardahan, Selim ve Sarıkamış ilçeleri ve bazı köylerinde de aynı türden operasyonlara devam edilmiş, bir-çok yoksul köylü ağır işkencelerden geçirilmiş, bir-çok yurtsever kişi zindanlara atılmıştır. Zorla alınan rüşvetlerle halkın malı gasp edilmiş, bir-çok insan gördüğü işkencelerle sakat bırakılmıştır. Uyduruk ve zorlama ifadelerle düzmece eylem vb. hareketler ortaya çıkarılmış, halk sömürgeci-faşist zulüm altında perişan bir duruma sokulmuştur. Bazı ihbarcıların şahsi düşmanlıklarıyla yaptıkları ihbarla; bunlar bilindiği halde halka zorbalık uygulamaktan geri durulmamıştır.

Sürekli korku ve tedirginlik altında tutulan alanlardan birisi olan bu bölgede yeni yapılacak operasyonlarla birlikte işkence, rüşvet, dayak, küfür ve hakarete, gözü dönmüşcesine girişilecek eylemlere uğrama kaygısı taşınmaktadır. Son sıkıyönetim bildirisi de bu durumu bildiren bir işaret olmaktadır.

7 Aralık 1983

HÊZİK'İ İYİ KAVRAYALIM!

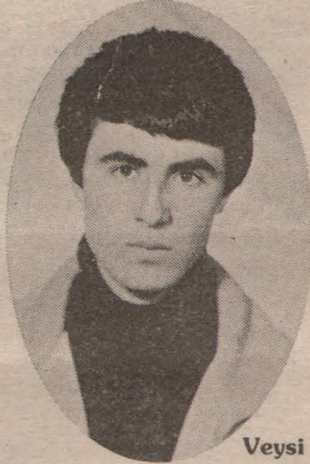

Şahin KILAVUZ

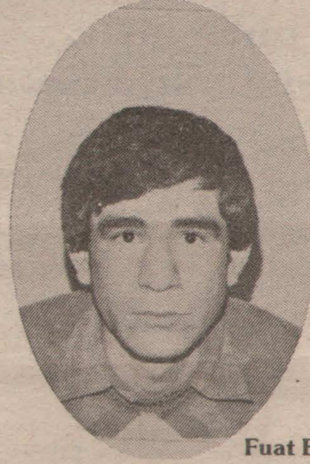

Cahit DAYAN

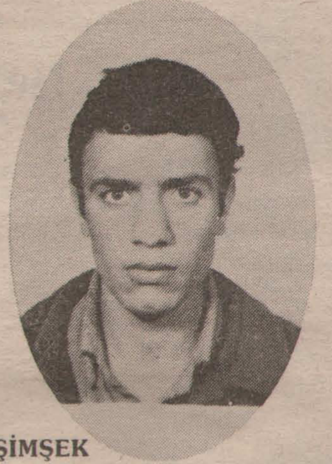
Musa İlk

Hasan ÖZÇELİK

M. Beşir AKSOY

Veysi HANTAŞ

Fuat ERTÜRK

Veysi ŞİMŞEK

Hêzik çayı direnişi ve onun kahramanlarını anarken, onların yarattığı destansal direnişin, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından yolaçtığı görkemli çıkışı burada kaleme almayı ne kadar başaracağımızı onun anlamını ne kadar ortaya koyabileceğimizi bilemiyoruz. Fakat bilinen bir gerçek varsa o da, Kürdistan gibi karanlıkların aydınlanmaya doğru gittiği bir ülkede bu süreçte teslimiyet halkalarının birer birer parçalandığı, direnişin ülke sathında yeni temellerde yeni baştan filizlenmeye başladığı ve giderek egemen olduğudur.

PKK kısa tarihinde ortaya çıkan direnişler içerisinde, Hêzik direnişinin yeni bir dönemin başlangıcı olması açısından önemi çok iyi kavranmak zorundadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni temellerde inşa edilmeye doğru gittiği bu dönemde, atılan görkemli adımların yolaçtığı çığır güçlü mücadelenin temelini oluşturur. Bunun için diyoruz ki, Hêzik direnişi dönemin özgünlüğü ile birlikte ve bağlantılı olarak ele alınmalıdır. Bunun dışında bir yaklaşım tarzı bir çok eksikliği beraberinde getirecektir.

12 Eylül ile birlikte, faşist cuntanın saldırıları karşısında büyük yaralar alarak dağılan birçok sol çevre tam bir panik içinde kendilerini kurtarma telaşı içine düşerlerken, PKK Hareketi ise geri çekiliş taktiği uygulayarak, yoğun düşman saldırıları karşısında gücünü önemli oranda koruyup, yeni temellerde mücadeleyi geliştirme ve buna uygun hazırlıklarını yapma diye bir görevle karşı karşıya gelmişti. Düşmanın içte ve dışta saldırılarını en amansız tarzda yoğunlaştırdığı böylesi bir dönemde, gerek örgütü koruma gerekse bahsedilen hazırlıkları sürdürme sözkonusuydu, aksi takdirde içinde bulunulan süreç, devrim açısından tehlikeli darbelerin yenilmesini kaçınılmaz kılacaktı.

Dizginsiz bir terörün her alanda yaygınlaştırıldığı bu gericilik yıllarında, böylesi bir hazırlığa girişmek sıradan bir olay olarak ele alınamaz, yine böylesi bir çıkış çok büyük cesaret, kararlılık ve sonsuz bir özveriyi gerektiriyordu; ki PKK bunları ortaya koydu. Salt geçmiş hata ve eksikliklerini ortaya koymakla kalmadığı gibi, aynı zamanda da yeni sürece damgasını vuracak olan gerilla savaşı ve onun alt biçimi olan silahlı propaganda taktiğinin bizzat Parti sorumlu toplantılarında tartışıp karar altına alarak, bu temelde çalışmalarını hızlandırdı.

PKK Hareketi bu çalışmaları yürütürken, aynı yıllarda yurtdışına çıkan bir çok güç sıcak savaş alanları dışında, reformizmin gelişmesi açısından en uygun koşullara sahip olan zeminlere tüm varlıklarını taşıyarak göstermelik bazı uğraşlar içine girerek özünde hiçbir ciddi hazırlık içine girmeyip sadece yaşamlarını sürdürmeye hizmet edecek bazı ilişkiler içine girdiler. Bu güçler içine düştükleri bu yetmezliklerini araştırıp bunun kaynağını açık yüreklilikle ortaya koyacaklarına, tam tersine eksikliklerini daha da derinleştirerek teori düzeyine çıkarmaya başladılar ve "gericilik azgınca saldırıyor, kadrolarımızı bu alanlarda koruyacağız" gibi safsatalarla devrimci görevlerine sırt dönüp, içine girilen bu dönemi kendileri için tatil ilan ettiler. Örgüt ve onun kadrolarını korumak demek hiç bir hazırlığa girişmemek değildir, tam tersine örgütü koruma anlayışı bizzat geçmiş hata ve eksiklikleri değerlendirme ve bu temelde yeni sürece damga vuracak taktik hattı ortaya koyup kadroları devrime hazırlamaktır. Örgüt böyle güçlenir ve kadrolar böyle korunur.

Yukarda da belirttiğimiz gibi PKK Hareketi yeni döneme ilişkin hazırlıklarını yoğunlaştırmış ve bu temelde I. Parti Konferansı ve II. Parti Kongrelerini yaparak belli bir seviyeye gelen çalışmaları ülke zeminine aktarma doğrultusunda faaliyetlerini hızlandırmıştır. PKK bu hazırlıklarını sürdürürken, sömürgeci-faşist Türk devleti ise Kürdistan'a yönelik baskı, işkence ve katliamları hızlandırarak, halk kitlelerinin bağrında açmış olan özgürlük tomurcuğunu köklerine kadar budayarak güçlü bir pasifikasyon ortamı yaratmanın yanısıra, toplum içinde en tortu ve toplum düşmanı olan hayvani tipleri her düzeyde örgütleyerek, bu şerefsiz gürûh eliyle toplumu yönetmeye çalışmıştır.

Ajanlaştırdığı bu yapı ile toplumumuzu her alanda baskı altına alarak, rüşvet ve talanı meşrulaştırarak, adeta kör, sağır ve dilsiz bir yapı ortaya çıkarmaya gitmiş, bunun yanısıra örgütlediği bu "insanları" milis biçiminde silahlandırarak halka ve devrimcilere saldırtmıştır. Ortaya çıkarılan bu yapılanmalarla toplum içinde en ufacık gelişmeleri kontrolü altına alma ve askeri zor'u ile bastırmayı gündemine almıştır. Ülkede böylesi bir ortamın yaşandığı bir dönemde, PKK ülke zemininde örgütlenme çalışmalarını başlatmıştır.

İşte Kürdistan'da halk savaşını başlatacak ve bunun sürecinin ilk adımlarını atacak olan silahlı propaganda ve onun birlikleri böylesi tarihsel bir görevi gerçekleştirme ile karşı karşıyadır. Silahlı propaganda birliği halk ve devrimciler arasına adeta bir hançer gibi sokulan, ajan-muhbir ağını parçalayarak tohumla toprağın birleşmesini sağlamak zorundadır. Bu görev yerine getirilmeden yeni sürecin mücadele anlayışı ve örgüt tarzı kitleler arasında örgütlendirilemez. Kürdistan'da en küçük bir gelişmenin sağlanması ancak bu güç vasıtası ile gerçekleştirilebilinir. Bu anlamda PKK'nin halk savaşı stratejisinin uygulayıcıları, başlatılan bu tarihsel dönemin mimarıdırlar.

Beyin ve yürekleri bu anlayışla dolu PKK savaşçıları, büyük bir coşku ve tarihsel bilinçle ülke zeminine ilk adımları atmaya başladılar. Bu ilk adımlar kendi içinde güçlü bir geleceği barındırmakla birlikte büyük acı ve fedakarlığı da barındırır. Bu ikisini birbirinden ayırmak olayın sadece bir yönünü görmektir ki, bu ise büyük bir yanılgıdır. O halde, geleceğin büyüklüğünü yaratırken bu büyüklüğe uygun görkemli direnişlerin ve eşsiz fedakarlıkların ortaya çıkması kaçınılmazdır. İşte, Hêzik direnişi bu geleceği yaratma mücadelesinde atılan adımlardan sadece birini, halkımızın engin fekadarlık ve cesaretinin güçlü bir örneğini teşkil eder.

Aralık 1982'de PKK'nin 8 yiğit kadro ve savaşçısı, Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Musa İLK, Veysi ŞİMŞEK, M.Beşir AKSOY, Hasan ÖZÇELİK, Fuat ERTÜRK, Veysi HANTAŞ yoldaşlar koşulların elverişsizliğine aldırmadan, düşmanın teknik ve sayısal üstünlüğüne bakmadan, fakat Kürdistan halkının kurtarıcıları olmanın verdiği sorumluluk ve cesaretle giriştikleri çarpışmada Partimizin direnişçi ruhuna layık ve ölümden yaşamı yaratacak bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelemizde sonsuza dek yaşamak üzere şehit düştüler. Onlar, Hêzik çayının öfkeli sularına ruhlarında düşmana olan öfke ve kinle, yüreklerinde Partiye ve halka olan inançlarıyla gömüldüler. Ancak, asla düşmana taviz vermediler ve teslim olmadılar.

PKK'nin militan direnişçi zincirine çok değerli bir halka olarak eklenen Hêzik direnişi ulusal kurtuluş mücadelesinin içinden geçtiği dönem açısından büyük bir anlam taşır. Uzun ve zorlu bir hazırlık süreci ve ilk dönem şehitlerimiz, mücadelemizin geleceğini, yarattıkları o görkemli direnişleriyle belirlediler. Ve o yol kurtuluşun teminatıdır.

Devamı 19. Sayfada

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1

Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Hollanda	2.50 hfl.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
Belçika	35.00 bfr.
İngiltere	0.50 £.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.